147
(43)
. ROČNÍK

RODOKAPS

Týdeník Romány do kapsy

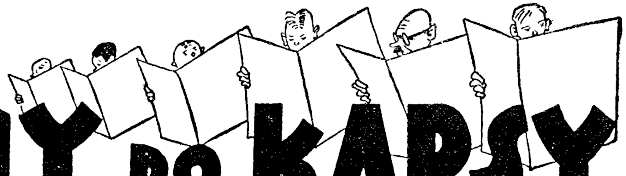
Kč 1·50



Dědictví URANIDŮ

H. Dominik

TÝDENÍK ROMÁNY DO KAPSY



Hans Dominik

Dědictví Uranidů

RODOKAPS – Sběratel spol. s r. o.,
1938



Přeložila Vlasta Hrachová

Válka zuřila od rána. Prostor mezi Vogesami a chalonskou rovinou byl naplněn bojujícími letadly.

Útok sovětských sil byl zadržen. Zbytky zničené německé válečné flotily, oslabené anglické a francouzské letectvo, ještě jednou se postavily proti nepříteli.

Obrovská vzducholoď ruského velitele stála nad rýnskou rovinou. Odpor posledních sil byl vypočítán pouze na několik hodin. Zprávy ze severní fronty proti Skandinavii a z jižní proti Italii hlásily jen bezvýznamné boje.

Přišlo hlášení: »Sovětská flotila na levém křídle byla zničena.«

Vrchní velitel s překvapením četl tuto zprávu. Zasáhly zde snad španělské reservy?

Nové zprávy… bitva zuřila dále, avšak sovětské síly znovu postupovaly.

Nové hlášení… levé křídlo bylo oslabeno.

Vrchní velitel vyskočil. »Co se děje?« vykřikl na prvního adjutanta. »Odkud jsou bílé posily? Žádejte bližší zprávu.«

Zpráva přišla: »Bílí nejsou posíleni, avšak bojující… mají pojednou velké štěstí.«

Z anteny obrovské lodi vzlétl rozkaz velitelův:

»Reservy dopředu!«

Velitel netrpělivě očekával hlášení jejich zásahu. Pozoroval dalekohledem východní obzor, odkud musily přijíti žádané posily. Každým okamžikem mělo přijíti hlášení. Konečně:

»Jsou zničena!«

»Zničena?« Železný sovětský admirál se zapotácel.

Nejlepší, nejsilnější letadla, vedená vybranými letci, nejlépe vyzbrojena… jsou zničena?!

Levé křídlo je zatlačeno. Ostatní části fronty se drží jen s námahou. Potřebujeme nových posil.

Posily?… Odkud je má vzíti?

Adjutant přistoupil. Velitel se vzchopil. Jeho šedá tvář byla opět klidná. Otevřel ústa, chtěl dáti rozkaz, nepromluvil však. Rozhodnutí nebylo zřejmě snadné. Ale musilo to býti.

»Všechny síly z jižní a ze severní fronty proti Paříži.« Jeho pohled se výhrůžně dotkl obklopujících jej důstojníků. – – –

»První flotily z jižní a ze severní fronty přiletí za několik minut,« hlásil důstojník.

Admirál přisvědčil.

»Ať nás následují, poletíme první.«

Divokým letem zamířily k západní frontě. – – –

Admirálovy oči se zaleskly. Již rozeznával linie, kde se divoce bojovalo. Již bylo slyšet volání lidských hlasů, Když teď zasáhne novými silami, jest vítězství jisté. Flotily s vedoucím letadlem zamířily k jihu.

Zde byl nepřítel nejsilnější, zde nasadil své nejlepší síly. Nyní zaútočily posily na slabou obranu. Ta však vydržela.

Za okamžik nebylo stopy po nepříteli, jen hořící trosky letadel byly na zemi. Radostné volání rudých vítězů se mísilo se hřměním děl. Šíleným letem mířili na nekryté flotily nepřítele.

Krátké zablesknutí na trupech sovětských letadel… potom vyšlehly plameny. Letadla se naklonila, jako by hledala pevnou zemi… Potom rána, která na okamžik přehlušila válečný lomoz… Trosky se rozlétly všemi směry.

Nejbližší rudé flotily se přehnaly, jako by se nic nestalo. Chrlily zkázonosný oheň. Jak dlouho to může trvati?

Řady bílých flotil byly zdecimovány, stále však vzdorovaly. Bílí bojovali s nepochopitelným štěstím, rudý útok byl zastaven.

Rudý letec, který byl za frontou, s hrůzou hleděl na novou porážku svého levého křídla.

Jako by byla smluvena, letadla se vyprostila z bitevní vřavy a rovnala se do nových formací, připravovala se k poslednímu rozhodnutí. – – –

Rudý admirál sledoval jejich pohyby s tichým uspokojením. Od Voges se blížil šedý mrak. – – – Z prsou rudého vůdce unikl radostný výkřik… Avšak bílí již také pozorovali blížení rudé posily. Rozhodnutí musí nastat, než přijde rudá pomoc.

Odpůrci bojovali se zoufalou energií. Všichni věděli, že bitva přinese rozhodnutí o budoucnosti Evropy, možno, že o budoucnosti světa. – – –

Levé rudé křídlo ustoupilo. Dvě flotily se zřítily k zemi v záři plamenů… za chvíli třetí, rudé letadlo admirálovo zasáhlo do boje a zřítilo se.

Bitva byla rozhodnuta. Zbytky rudých letadel byly obklopeny bílými silami, které stále postupovaly k severu. Nyní byly v zádech rudé linie.

Rudé reservy se blížily… bylo pozdě! Spatřily jen zánik svých druhů.

»Zpět!« Rudé flotily zamířily prudkými obraty k východu, prchaly, pronásledovány vítězi.

Oslabeny se dostaly k Rýnu. Bílé síly se jim vrhly vstříc. Po slabém odporu klesla rudá letadla k zemi.

Tři letadla přinesla zprávu do Kyjeva, že velká sovětská armáda je zničena.

– – – – – – – – – – – – – – –

V den před velkou bitvou vzlétlo elegantní letadlo s letiště v Peře. Dva cestující byli v kabině.

»Myslím, že zítra ráno dosáhneme Atlantiku, seňore Canningu. Kdybych neměl tak naspěch, rád bych dělal okliku přes Evropu a přes Spojené státy. Snad bychom viděli boje ve Francii.«

»Pane barone… promiňte, soudruhu Avalove, musím říci, že bych také byl rád přítomen jako divák bitvě, jedinečná podívaná, jak se největší letecké flotily světa potírají. Vaše poslání je spěšné, třebas neuznávám důvodů… Rozhodnutí v tomto světovém boji mezi bolševiky a…«

Zarazil se a hledal slova.

»Jen domluvte, seňore Canningu… a mezi kapitalismem. To slovo je pro vás poněkud nesnadné?«

»Přeceňujete můj majetek, milý Avalove.«

»Nemyslím, seňore Canningu. Obdivuji vás. Uložil jste dobře sovětský rubl v Jižní Americe.«

»Nebudu vám odporovati, když ve mne vidíte kapitalistu.«

»Kapitalistu, který přes své bohatství jest přesvědčeným bolševikem.« Avalov potlačil zívání. »Což abychom šli na lůžko?«

Robert Canning otevřel dveře kabinetu, v němž byla dvě lehátka. »Ulehněte, pohovořím ještě s pilotem.«

Když Canning se vrátil do kabinetu, jeho průvodce byl pohřížen v hluboký spánek. –

Rozednívalo se. Rus vyskočil a chtěl vzbuditi svého společníka. Jeho lůžko však bylo prázdné. Avalov se oblékl a vstoupil do salonu, kam právě vstupoval Canning z pilotovy kabiny.

»Nepříjemná věc, pane Avalove, v noci jsme zbloudili. Chyba na kompasu.«

»Kde jsme?«

»Nad rhonským pohořím, jak jsme zjistili. Máme však náhradní kompas, nyní poletím bez přerušení.«

»Kompas byl tedy špatný výrobek? Nebudeme se však horšiti na výrobce, třebas mu budeme později vděčni.«

Svá slova doprovázel smíchem. Canning se na chvíli zarazil.

»Vidím, že si rozumíme, pane Avalove a myslím, že bychom se neměli báti další okliky a…«

»Zamířiti k Paříži,« dokončil Avalov.

Vystoupili do výše a zamířili k severu. Jejich ostrá skla záhy spatřila náznaky boje. Stoupali nyní stále výše.

Dole pod nimi zuřila strašná bitva. S horečně bijícím srdcem pozorovali, jak vítězství se kloní střídavě na obě strany. –

Poslední rudí bojovníci letěli k východu… Tu poznali pravdu… Hleděli na sebe a nemohli pronésti slova. Konečně se vzpamatovali.

»Na jih!« zvolal Canning.

»Na západ!« Avalov opravoval jeho rozkaz.

Canning na něho hleděl překvapeně.

»Proč?«

»Protože i tam nastává rozhodnutí. Rudé vítězství by mnoho napravilo.«

»To je pravda. Avalove.«

Když nastával večer, prostírala se pod nimi nekonečná plocha Atlantiku. Radio přineslo první zprávy. Stále nová sdělení o vítězství bílých. –

Zdálo se jim, že v položeru vidí temné postavy.

Potom přišla zpráva o úplné porážce rudých sil…

Bylo rozhodnuto.

Odvážný pokus Sovětů novými zbraněmi provésti světovou revoluci, vztyčiti rudou vlajku ve všech dílech světa, byl zničen…

Muži v kabině seděli proti sobě a dlouho mlčeli. Avalov konečně promluvil.

»Mé poslání do Jižní Ameriky ztrácí význam…«

»Chcete, abych vás někde vysadil, abyste se mohl vrátiti do Ruska?«

Avalov potřásl hlavou: »Ne, milý Canningu, kdo ví, co se bude nyní v Rusku odehrávat… Nyní se chci dostati s vámi do Jižní Ameriky.«

»Jak si přejete, Avalove. Zítra dosáhneme venezuelského pobřeží. Myslíte snad, že porážka bolševismu není dokonalá?«

»Kdo vidí do budoucnosti? V dohledné době bude ovšem věc bolševiků beznadějná. Rusko stojí beze sporu před novou restaurací.«

»Jak jste se vlastně dostal k bolševikům, milý Avalove?«

Avalov povstal a zamyšleně přecházel.

»Můj otec byl důstojníkem v carské armádě. Já jsem se stal důstojníkem v technickém oddílu. Můj vzdálený příbuzný mně odkázal velký majetek na Urálu. Opustil jsem vojenskou službu, věnoval jsem se správě svého majetku a oženil jsem se. Měl jsem dcerušku, byl jsem šťastným mužem.

Potom však přišlo neštěstí. Příbuzní, na které nebylo pamatováno v poslední vůli, pojednou po letech vystoupili, opírajíce se o později vyhotovenou poslední vůli. Soudní znalci, podplaceni protivníky, prohlásili tuto poslední vůli za pravou. Rozsudek udělal ze mne žebráka.

Příbuzní v Turkestanu se ujali mé ženy a mého dítěte. Odjel jsem do Paříže, abych tam hledal zaměstnání. Než jsem dostal zaměstnání, spotřeboval jsem poslední prostředky.

Bolševici, kteří uprchli do ciziny, záhy rozprostřeli své sítě ve všech velkých městech. Když jsem byl téměř vyhladověn, podali mně pomocnou ruku, které jsem se chopil.

Byl jsem zasvěcen do důležitých poslání. Měl jsem úspěch. Úspěch s posláním k vám nebyl nepatrný. Vaše zápisky nám daly možnost uskutečniti naše plány.«

»A mé zápisky?«

Avalov si poklepal na náprsní kapsu. Nespatřil při tom nebezpečný záblesk v Canningových očích.

»A vaše žena a dítě?«

»První boje rudých začaly v Turkestanu. Mezi prvními obětmi byla též má žena… a mé dítě.«

Přistoupil k oknu kabiny a dlouho hleděl ven, Canning pomalu vyšel na chodbu, vedoucí ke strojovně.

Avalov usedl, zavřel oči a nepozoroval, jak letadlo zvolna klesá… nepozoroval také Canninga, který se vrátil do kabiny. Pravou ruku měl skrytou za zády. Jeho ruka se náhle vzepjala a pěst, držící šroubovák, narazila na hlavu nic netušícího muže. Ten bez hlesu klesl.

»Byl jsi posledním poutem, které mne spojovalo s bolševiky.« –

Nejistě pohlédl k pilotově kabině. Sklonil se nad ležícího a pečlivě mu prohlížel kapsy… Nic. Jeho pohled se dotkl Avalovových zavazadel. Prudce mu rozepjal oblek. Na šňůrce kolem krku byl připevněn balíček. Chvějícíma se rukama jej rozbalil.

Zde byly důkazy jeho zrady, jeho výpočty. Zde bylo dokonce potvrzení na tři miliony rublů, které dostal za svoji zradu. Chvějícíma se rukama vložil balíček do náprsní kapsy.

Spěchal k výškoměru. 5.000 metrů nad mořskou hladinou. Skokem byl u dveří kabiny, otevřel je.

Vrátil se k Avalovovi. Zvedl jej. Silná postava mrtvého byla těžká. Jen s námahou jej dotáhl ke dveřím a zastavil se na okamžik, těžce dýchaje. Avalov otevřel oči… Ve zlomku vteřiny poznal, co se děje… S posledním vypětím vůle se vzchopil.

Canning se domníval, že Avalov je mrtev. Zarazil se, potom s výkřikem se vrhl na něho… Avalov se smrtelnou úzkostí křečovitě uchopil kabát svého protivníka. Canning s ním marně zápasil. Uvolnil svoji ruku, a udeřil Avalova do spánku. Ten se zapotácel, jeho sevřená ruka se uvolnila…, ještě jeden úder – Avalov se zřítil z otevřených dveří kabiny.

Canning se prudce naklonil nad ním… »Listiny! Listiny!« volal.

Listiny zůstaly v Avalovově ruce… Pozdě. Canning jich již nedosáhl, byl by se sám zřítil.

Oddychl si a vrátil se do kabiny. »Teď jsou zpřetrhána všechna pouta, která mne s ním pojila.«

Jeho pohled padl na Avalovovo zavazadlo: »Pozor, ještě ne.« Otevřel ještě jednou dveře. Kufr následoval svého majitele.

Canning se potom na chvíli zarazil. Budou se diviti, kam Avalov zmizel.

Pohlédl na mapu a rozkázal pilotovi, aby přistal ve Quitu. Tam budou za tmy.

– – – – – – – – – – – – – – –

Rozsáhlý majetek van Meulenův se prostíral na březích řeky Vermejo v argentinské části Gran Chaca. Odtud putovala stáda dobytka na jatky, a jejich maso bylo odtud vyváženo zmrzlé do celého světa.

Van Meulen si vystavěl na břehu řeky malý zámeček, kde trávíval část roku. Seděl na verandě, obrácené k jihu. Slunce se již dotýkalo obzoru.

»Kde jen vězí Hortensie, slečno Violeto? Ty osamělé procházky… Dělala to také, než jsem přijel?«

Dívka přisvědčila.

»Vyhlíží špatně, to mně dělá starosti. Dostala snad zprávu od svého snoubence Roberta Canninga?«

»Nevím,« váhavě řekla Violeta.

»Proč se vydal do Evropy právě v době, kdy je zmítána válkou?«

Violeta sotva potlačila rozpaky při pátravém pohledu van Meulena.

Večerní slunce se dotýkalo již západního pohoří.

Chladný vítr přinášel žádoucí osvěžení.

Hortensie van Meulen, sedící na lavičce u rybníka v parku, vstala a zamířila k domu. Potom však se náhle obrátila a rychle odcházela do parku. Téměř vyběhla na malý kopec na okraji parku a rozhlédla se.

»Zde by byl klid, osvobození.«

Zakryla si tvář rukama.

»Maminko, kdybych tě měla, skryla bych se u tebe. Otec mne sice miluje, ale… Také Violeta, avšak neměla by pro mne pochopení. Robert Canning… proč ho miluji a nenávidím současně? Kdybych dnes chtěla zrušiti zasnoubení, otec by mně nebránil. A přece k tomu nemám síly. Kde najdu útočiště? Snad kdybych odcestovala, nalezla bych klid mezi novými lidmi.«

– – – – – – – – – – – – – – –

Hortensie vstoupila. Van Meulen na ni pátravě pohlédl. Beze slova usedla.

»Hortensie, je již pozdě, chladno…«

»Tatínku, nedělej si starosti, je tak nádherný večer.« Při tom však se zachvěla.

Violeta vyskočila a postavila před Hortensii sklenici horkého čaje.

»Děkuji, Violeto.«

Hortensie pohlédla na radiový přístroj.

»Nové zprávy?«

Vtom však se ozval hlasatelův hlas. Zprávy z celého světa. Všude nadšení, výbuchy radosti. Mezi nimi však stále otázka, kdo je viníkem?

Znovu a znovu se opakuje jméno Gorm, Weland Gorm. Bylo to pochopitelné, neboť on byl původcem vynálezu, z něhož zločinné ruce ukuly zbraň, která umožnila válku.

Hortensie vstala, uchopila noviny, v nichž byl Gormův obraz. Tento muž je tedy vinen? »Chtěla bych jej jednou vidět,« řekla.

»Možná, že již nežije,« poznamenal van Meulen.

Violeta pohlédla do novin. »Snad jsem jej viděla, byl přítelem mého strýce Jonase Leea, než podnikl svoji nešťastnou cestu na měsíc. Možná, že můj bratr jej zná.«

»Slečno Violeto, to je zajímavé. Váš bratr vás chtěl jednou navštívit.«

»Nevím, kdy se to uskuteční, je stále zabrán prací ve své laboratoři. Řekla bych, že můj bratr je poněkud podoben Gormovi. Doufejme, že na něho čeká lepší osud…«

Vstoupil sluha. Jeho tvář prozrazovala, že se přihodilo něco neobyčejného.

»Co se stalo, Juane?« tázal se van Meulen.

»Venku je muž, chce mluviti s pánem.«

Van Meulen beze slova zamířil k domu.

V hale stál muž, míšenec, oděný po městsku.

»Co si přejete?«

»Přicházím na rozkaz vašich vaquerosů, chtějí býti vystřídáni…«

»Proč?«

»Jsou již syti toho, aby za žebráckou mzdu ve dne v noci se vydávali v nebezpečí.«

»Jak se odvažujete takto se mnou mluvit! Okamžitě odejděte, nebo užiji násilí.«

»Násilí je v našich rukou!

Van Meulen zrudl.

»Juane! Rodrigo! Vyžeňte ho ven!«

Rodrigo se neobjevil, starý Juan se marně pokoušel vypuditi cizince. Van Meulen zde stál beze slova. Pojednou prudce otevřel dveře, vedoucí do dvora.

Rozsáhlý prostor byl naplněn dobrodružnými postavami. Při spatření cizince vypukly v hlasitý křik.

Trvalo několik vteřin, než van Meulen pochopil, co se zde děje. Potom se obrátil k cizinci:

»Řekněte lidem, že budou vystřídání. Postarejte se však, aby se ihned vzdálili.«

»Jejich mzda?« posměšně se tázal cizinec.

»Dostanou ji zítra ráno, dnes je již pozdě.«

»Pozdě? Nikoli! Máte dost peněz doma,« a při tom sáhl do kapsy.

Van Meulen pochopil, že odpor by byl marný. Stál zde, těžce dýchaje. Tisíce myšlenek probíhalo jeho hlavou. Kde je pomoc?

Kdyby šlo jen o peníze, ale jeho pohled utkvěl na dívkách, které stály v pozadí. Každé chvíle mohou proraziti dveře a osud dívek by byl strašný.

– – – – – – – – – – – – – – –

Robert Canning seděl ve svém letadle. Marně se snažil zhostiti vzpomínky na noc.

Scéna, kterou nemohl spatřiti až do konce, stále se vracela před jeho zrak. Trvalo jistě minuty, než dopadl na povrch moře. V duchu viděl prudký náraz lidského těla. Teď již se jistě dělí ryby o svoji kořist…

– – – – – – – – – – – – – – –

Úder pěstí docela neomráčil Avalova. Musil uvolniti ruku, kterou se držel svého protivníka… cítil, jak se řítí do prázdna…

Pojednou náraz. Tápal kolem sebe… Voda?… Něco pevného?!

Cítil, jak prudká vichřice se o něho opírá. Pevněji se držel své opory. Co to bylo?…

Jeho duch počal zvolna pracovati. Rozhlížel se… Byl v jachtě.

Výkřik vysvobození se mu vydral z úst… Tedy vše bylo pouze strašným snem.

Ten muž v šeru byl jistě Canning, jeho přítel.

Chtěl zavolati Canninga, jen s námahou vyslovil jeho jméno.

»Posilněte se, muži.«

Při zvuku tohoto hlasu Avalov otevřel oči. To nebyl Canning, cizí muž…

Cítil, jak mu přikládá ke rtům sklenici vína. Dychtivě se napil,

»Kdo jste?… Myslil jsem, že sním…«

»Váš sen byl strašnou skutečností, můj milý. Omráčen rukou svého průvodce, zřítil jste se s letadla.«

»Ale řekněte mi, kde jsem!« vykřikl a chtěl vyskočiti. »Jsem v hrobě?«

Šílenýma očima se rozhlížel kolem.

»Uklidněte se… pane Avalove. Vezměte tento prášek, až se prospíte, vše vám vysvětlím.«

Cizinec ustoupil do strojovny. Kurs byl v pořádku.

»Canning – to jméno, vyslovené tímto neočekávaným hostem, potvrzuje moje podezření. Co se asi přihodilo, že jsi se stal zločincem – – –?«

Jeho myšlenky se vrátily do minulosti. Jasně viděl Canninga před sebou, když byli kolegy na universitě. Pln ctižádosti, mířil k nejvyšším cílům vědy. Několikrát se domníval, že učinil důležitý objev, který však podlehl při přesném zkoumání.

Potom ho ztratil s očí, věděl jen, že se později usadil v Paříži. Jak mohl takto klesnout?

Náhoda jej uvedla Canningovi do cesty. Náhle spatřil jeho letadlo, jak se uchyluje s dráhy. Tu se stal svědkem zločinu.

Zamířil lodí k letadlu. Spatřil, jak Canning svrhl svoji oběť do vody…

Náraz padajícího těla jej přesvědčil, že odvážný pokus se zdařil. – – –

Vstoupil opět do kabiny. Tam ležely ještě listiny, které svíral jeho neočekávaný host v ruce. Zvedl je a usedl.

Dlouhé řady číslic, písmena, tančily před jeho zrakem. Odložil papíry a zavřel oči. Potom vyskočil a neklidně pobíhal těsnou kabinou.

Jeho rty znovu a znovu opakovaly slovo: »Nemožné«.

Několik prvních listů bylo popsáno jeho vlastní rukou. Viděl se, jak sedí v pancéřové síni říšské banky. Před sebou měl prostý stůl, vedle obyčejná židle, inkoust, pero, bílý papír.

Přístroje, které dodávaly novou energii, nikdo neznal jejich zařízení, nikdo jich nemohl napodobiti. – –

Pro případ, že by někdy vysadily, měly býti v říšské bance uloženy výpočty a popisy konstrukce. Aby byla vyloučena možnost, že listiny budou ukradeny, sepisoval je zde v pancéřové síni. Klíče od pokladny a tajemství, jak se otevírají dveře, bylo předáno různým evropským vládám, které je chránily nejlepšími bezpečnostními opatřeními.

A přece se to stalo. Jak by jinak mohl býti zde opis.

Již tehdy, když bolševici porazili carskou vládu zbraněmi, které mohly býti vyrobeny pouze podle jeho vynálezu, probudilo se v něm strašné podezření.

Tušení ho nezklamalo. Chvějícíma rukama prohlížel listiny, které před ním ležely.

Zde jiné písmo. Podepsán Robert Canning. Potvrzení, že přijal tři miliony rublů za předání výpočtů ruskému baronovi Avalovovi.

»Canning! Robert Canning, největší zločinec, jakého znají dějiny lidstva.« Pobíhal místností. Kdyby ho zde měl, chladnokrevně by ho zardousil.

Jak provede důkaz o Canningově vině… Když vypukla válka, byla na jeho žádost otevřena pokladna… listina byla neporušená… Jak nalezl Canning tajemství pokladny?!

Vycházející slunce jej vrátilo skutečnosti. Pečlivě složil listiny a skryl je na svých prsou.

– – – – – – – – – – – – – – –

Vzbouřenci bušili kameny na dveře haciendy.

Náhle však nastalo ticho.

Van Meulen spěchal do komnaty, jejíž okna vedla na dvůr. Prudce otevřel jedno okno.

Výjev se změnil. Před vzbouřenci byl zástup jezdců, v jejich čele stařec, hovořící ke vzbouřencům.

»Seňor Stamford!« radostně zvolala Violeta, která se náhle objevila před van Meulenem.

Jeho hlas převyšoval veškerý hluk.

»To jsou hlouposti, hoši, dali jste se napáliti městskými lumpy. Věřte mně! Rudí jsou všude poraženi. Každý dostane mzdu, která mu náleží. Zítra. Dávám své slovo!

Teď ale konec! Kdo zítra nebude na svém místě, bude propuštěn!«

Zadní brána se otevřela a vzbouřenci se vzdalovali.

»Zrada! Ke mně, bratři!«

Vůdcův hlas pronikavě zazněl. Současně vytáhl zbraň a zamířil na starce.

Zazněl výstřel, ale minul se cíle.

V posledním okamžiku byl zachycen lasem a sražen k zemi.

»Bravo, Time!« zvolal stařec se smíchem.

Dveře haciendy se otevřely, obyvatelé vycházeli, první van Meulen.

»Pomoc v pravý čas, sousede Stamforde. Jsem vám nesmírně vděčen!«

Přistoupil k jezdci a stiskl mu ruku.

Jezdec zatím sestoupil s koně. Van Meulen jej uchopil pod paží a vedl jej domů.

Stamford byl zahrnut otázkami. Konečně se mu podařilo krátce vylíčiti celý postup událostí.

»Odpoledne ke mně přijel vaquero Tom. Vyprávěl zmateně, konečně jsem mu porozuměl. Předevčírem přišlo několik bolševiků, hovořili večer u ohňů. Během noci se jim podařilo pobouřiti všechny vaše vaquery. Rychle jsem se rozhodl, sebral jsem své lidi a další již víte. Přijeli jsme právě včas…«

»Co soudíte o budoucnosti? Nemyslíte, že bych udělal dobře, kdybych se svými dámami odjel do Buenos Aires?«

Stamford odmítavě pohnul rukou.

»To není třeba, milý sousede. Jen zde zůstaňte. Hoši se již po druhé neodváží něčeho podobného.« Zvedl sklenku: »Napijte se, aby brzy nastal konec této strašné války!«

– – – – – – – – – – – – – – –

V lahorských ulicích vládl opět obvyklý život. Krvavá válka sice zasahovala až sem, avšak bolševické hnutí bylo potlačeno dříve, než se mohlo vyvinouti.

Na malém náměstí stála skupina lidí, která se zájmem pozorovala představení kouzelníka. Hrál na malou flétnu, zatím co dvě kobry se kolébaly podle jeho hudby. Když přestal hráti, kruh diváků se rychle rozcházel. Ind však rychle hodil kovový talíř dívce, která také tančila k jeho hudbě, aby rychle vybrala několik měděných mincí. Potom vstal, zavolal na dívku, aby ho následovala.

Dívka uchopila koš s hady a šla za svým pánem. Nemohla mu však stačiti, protože její břímě bylo příliš těžké.

Zatím co většina diváků se již rozptýlila, jeden zůstal státi. Byl vysoké postavy a podle zevnějšku nebyl domorodcem.

Již dosti dlouho pozoroval podivnou dvojici. Přes svůj indický oděv byla dívka jistě Evropankou. Jak se dostala do společnosti tohoto odporného starce?

Soucit, který od prvého okamžiku k ní choval, vzrůstal, když viděl, jak namáhavě kráčí se svým břemenem.

Chtěl se k ní přiblížiti. Tu však přišel Ind, vykřikl několik ošklivých nadávek a šel dále vedle ní.

Když dívka se opět opozdila, Ind ji udeřil, až se zapotácela. Cizinec byl v okamžiku vedle ní a pevnou rukou uchopil Inda.

»Kdo jsi? Jak se dostala do tvojí společnosti, ty bídníku?« Stařec se marně snažil vyprostiti z jeho sevření.

»Zavolám policii, neodpovíš-li ihned!«

Ind se ulekl. Potom však se náhle vymanil cizinci a jeho ruka bleskurychle uchopila dýku, kterou měl za pasem.

Vtom však byl poražen dobře mířenou ranou cizincovou. Dívka se zatím rozplakala. Mimojdoucí se stavěli částečně na stranu Indovu, částečně na stranu cizincovu.

Cizinec se naklonil k dívce a nepovšiml si, jak Ind uchopil koš s hady a vrhl jej k jeho nohám. Víko se otevřelo a kobry divoce vylézaly. Teprve volání zástupu jej upozornilo na nebezpečí.

Bylo však pozdě. Jeden had se ovinul kolem jeho nohy. Prudkým pohybem jej chtěl odvrhnouti, avšak ostré zuby se již zabořily do jeho masa.

Rychlým pohybem uchopil hada, hodil jej na zemi a zašlápl jej.

»Následujte mne, je-li vám život milý,« zaznělo mu anglicky do ucha. »Jed tohoto hada působí rychle.«

Ochránce dívky spatřil mladého muže, evropsky oděného, který ukazoval na automobil, stojící nedaleko.

»Jsem lékařem a pokusím se vám pomoci.«

»Nikoli bez této dívky.« Uchopil tanečnici a téměř ji nesl k vozu. Než Ind přemohl své překvapení, vůz zmizel.

»Vytáhněte spodky. Náhodou mám s sebou výborné serum.«

S těmito slovy naplnil stříkačku a chtěl jehlu vbodnouti do masa. Avšak tanečnice byla rychlejší. Sklonila se a přitiskla rty na ránu, aby vysála otrávenou krev.

Lékař ji jemně odstrčil a vbodl stříkačku těsně vedle rány.

»Patrně ztratíte vědomí asi na dva nebo na tři dny. Máte přátele, kterým bych měl podati zprávu?«

Raněný na něho hleděl překvapeně. Lékař však pokračoval:

»Věřte mně. Jsem doktor Sidney Stamford, Američan, jsem zde na studiích. Můžete mně důvěřovati.«

Cizinec na něho hleděl zkoumavě.

»Ještě jednu otázku. Kam mne vezete, pane Stamforde? Nemám zde domova.«

»Do svého domu v západním předměstí.«

»Povím vám své jméno, jen prosím, neprozraďte je nikomu, ať se stane cokoli.«

Doktor Stamford mu mlčky stiskl ruku.

»Jmenuji se Gorm! – – –« Stamford sotva potlačil výkřik překvapení.

»Jste skutečně Gorm? Téměř bych se radoval, kdyby okolnosti…« Gorm však klesl na sedadlo a jen s námahou otevřel ještě oči:

»Pečujte… o…« Ztrácel vědomí.

Ještě ukázal na dívku, která je ustrašeně pozorovala.

»Buďte bez starosti.«

– – – – – – – – – – – – – – –

Canningovo letadlo se dotklo letiště v Quitu, Vyskočil, dříve než letadlo zastavilo.

»Nezdržím se zde dlouho,« řekl pilotovi, »neodcházejte. Půjdu za svým přítelem,« a ukázal na postavu, která s kufrem v ruce se blížila k východu. Při posledních slovech se obrátil a rychle odcházel.

Sotva za hodinu se vrátil.

»Poletíme přímo domů, můj přítel zde zůstane…«

Příštího dne k polednímu přelétli hranice Bolivie a letěli nad pampami Gran Chaca.

Canning přistoupil k oknu. Rozeznával již veliká stáda, která se pásla dole. Malé království, tam dole… Bylo to jeho dílo.

Přišel sem před několika lety. Sovětské miliony jej pálily v kapse. Po dlouhých úvahách se rozhodl, že uloží peníze v pozemcích.

Divili se evropskému seňorovi, který vkládal peníze do této bezútěšné pouště.

Netrvalo však dlouho a údiv zmizel. Jako kouzlem půda se měnila v úrodná role, která slibovala stonásobný výtěžek. Uprostřed stálo obytné stavení, obklopené parkem.

Sovětské miliony. Odměna za konstrukci Gormových přístrojů… jeho vynález.

Věřili mu, když to řekl. Po celé desetiletí pracoval na problému, který rozluštiti se podařilo Gormovi.

Den, kdy Gorm oznámil světu, že jeho věc se zdařila, byl pro Canninga dnem největšího zoufalství.

Chtěl učiniti konec svému životu.

Jednou udělal malý vynález, sestavil přístroj, jehož paprsky pronikaly nejskrytějšími hlubinami.

Usmrtí se jimi? Ne! Myšlenky na smrt mizely, čím déle pozoroval svůj přístroj.

Tajemné paprsky, které mu osud daroval ve šťastné hodině, mu přinesou štěstí a slávu. Musí čekati…

Myšlenka mu dala novou sílu.

Když k němu přišel Avalov a žádal ho, aby využil svých fysikálních vědomostí ve prospěch sovětské věci, věděl, že přišla hodina, kdy osud ho chce odměniti.

Opustil Paříž. Jezdil všemi směry, aby smazal svoji stopu. Dosáhl svého cíle. – – –

Zdařilo se mu to. Ve smluvenou dobu byl opět v Paříži.

Nesmírné překvapení jevilo se v Avalovově tváři, když mu nabídl zbraně. Gormovy přístroje jako zbraně, jako nepřemožitelné zbraně. Celý svět bude ležeti u nohou majitele těchto zbraní.

Avalov dlouho nechápal. Potom chraptivě zvolal:

»Kolik žádáte?«

»Tři miliony rublů!«

Avalov jen přisvědčil a beze slova mu stiskl ruku.

Znovu opustil Paříž a začal pracovati. Za tři měsíce byly modely hotové.

Dvě vzducholodi se potkaly. V jedné byl on, ve druhé Avalov. Z jedné lodi na druhou byl napjat most. To bylo poslední jednání.

Zkouška s přístrojem podala důkaz, sovětské peníze byly dobré a pravé…

Každý se vrátil se svým pokladem.

On stvořil svoji říši zde v Gran Chacu.

Ti druzí poráželi trůny, zničili polovinu světa.

Jeho oko bloudilo dále. Tam dole je Meulenův bílý dům. Hortensie! Zítra ji spatří.

– – – – – – – – – – – – – – –

Obyvatelé Bueny Visty se uchýlili do domu, aby se chránili před dusným poledním žárem.

Hovor zvolna plynul. Vstoupila služebná, přinesla ochlazené ovoce. Otevřenými dveřmi zazněl z vedlejšího pokoje zvonek telefonu. Violeta vyskočila, ihned se vrátila.

»Mister Canning je u telefonu!« Hortensie se naklonila, jako by chtěla vstáti, její tvář se zachvěla. Potom se vzpamatovala a šla k telefonu.

Violeta si pochutnávala na šťavnatém ovoci, když služebná volala:

»Poštovní letadlo.« Tu Violeta vyběhla. Letadlo se právě vznášelo nad dvorem haciendy a spustilo poštu na připravené sítě. Sluha spustil síť a nesl kožený vak do domu. Violeta spatřila již dopis se svojí adresou. Rychle jej uchopila.

Zvolna vystupovala po schodech a při tom přelétla dopis zrakem. Její tahy se rozjasnily. Vstoupila do pokoje a spatřila Hortensii, ležící na pohovce, s tváří zakrytou rukama. Přiskočila k ní.

»Slečno Hortensie, nemohu již mlčeti, trpím, když vidím, jak vás trápí váš vztah ke Canningovi. Neznám vašich citů, vím však, že po jeho boku nikdy nenaleznete pravého štěstí.«

Hortensiiny ruce klesly. Vyskočila.

»Vím, že to myslíte dobře, ale děláte si zbytečné starosti… vše bude zase dobré. Canning přijde ještě dnes, bude nám vyprávěti o velkých událostech v Evropě… Ale co je to?«

Sklonila se a zvedla dopis, který upadl Violetě. Pohlédla na něj a podala jí jej s úsměvem.

»Povězte mi, co píše náš společný přítel Stamford… Jak vidím, je v Lahore. Nepřijede?«

»Ne, slečno Hortensie, píše, že se chystá na velkou cestu.«

Van Meulen vstoupil.

»Kdo myslí na cestování?«

»Tatínku, tak ráda bych cestovala, svět se již uklidnil.«

Van Meulen pokrčil rameny.

»Co mne se týče… Ale co tomu řekne Canning?«

»Před chvílí mne volal. Přijde sem co nejdříve.«

»To je zajímavé, Hortensie, jistě nám bude vyprávět o průběhu bojů.«

Po těchto slovech vyšel ven.

Sotva opustil místnost, Hortensie se obrátila k Violetě.

»Canning za chvíli přijde. Uvítáte ho venku, omluvíte mne, že mne bolí hlava, nemohu ho přivítati.«

Violeta se chtěla něco otázati, Hortensie však zmizela ve vedlejším pokoji.

Violeta chvíli nerozhodně stála, potom však spokojený úsměv přelétl její tvář. Vyšla do parku.

Za několik minut automobil zastavil před vchodem do parku. Van Meulen šel vstříc hostu.

»Raduji se, že jste šťastně se vrátil, můj milý. Jste odvážný obchodník, že jste se pustil do toho pekla…«

»Byl jsem dokonce svědkem velké bitvy. Ale kde je Hortensie?«

»Slečna Hortensie se omlouvá, pane Canningu, to děsné horko…,« promluvila Violeta.

Canning pohlédl na van Meulena, který překvapeně pozoroval Violetu.

»Nesmírně lituji,« podrážděně řekl Canning, »doufám, že nevolnost brzy přejde a že spatřím ještě Hortensii.«

Zatím co van Meulen a Canning seděli v parku, Violeta několikrát zaklepala na Hortensiiny dveře, nikdo se však neozval.

Když se vrátila do parku, Canningovy oči na ni tázavě hleděly.

Marně však čekal, že Hortensie se objeví.

– – – – – – – – – – – – – – –

Admirál Serrato, velitel poměrně slabých jihoamerických leteckých eskader, odložil veškeré váhání, když se blížily silné severoamerické eskadry. Podaří-li se mu osvobodili od rudých sil, nebude se děliti o ovoce svého vítězství.

Doufal, že bude moci zasáhnouti. Hlášení výzvědných letadel potvrzovala jeho naději.

Velká část rudých letadel byla silně poškozena na Coibě, malém ostrůvku jižně od Isthmu. Admirál Serrato se chystal přepadnouti tam rudého vůdce a zničiti jej.

V hustých formacích vyrazila jeho flotila velkým obloukem.

Rudá letadla pozdě zpozorovala blížícího se nepřítele. Než se na ostrově připravili k boji, byl Serrato zde.

Letadla jihoamerické flotily se vřítila na nepřítele, uzavřela jej kruhem, z něhož nebylo uniknutí.

Poslední rudá letadla klesala, tříštíce se na skalách. Požár, který vznítila, se šířil dále. Ještě několik bomb na druhá letadla, která byla na ostrově a zničení bylo dokonalé.

Vítězi se blížili k místu smrti. Požár však zabránil jejich přistaní.



Poslední rudá letadla klesala.

Severoamerická flotila se objevila k polednímu. Avšak její práce byla již dokonána. Admirál mohl jen hlásiti, že Serrato zvítězil.

Hořící ostrov ještě dlouho zářil jako vítězná pochodeň.

– – – – – – – – – – – – – – –

Byli připraveni na cestu.

»Dívka uprchla hned první noci. Nechápu, jak se jí to podařilo. Bude-li to přání osudu, setkáme se s ní znovu.«

Doktor Stamford otevřel Gormovi dveře. Ten ještě váhal. Potom si zamyšleně přejel rukou přes oči.

»Proč musím stále mysliti na tu dívku? Cítím, že mne k ní poutají osudová pouta. Jistě mne chápete, protože již déle žijete v této zemi, plné mysterií…«

Stamfordův zrak utkvěl na bledé tváři Gormově.

»Zbožný učedník Budhův to nazývá karmou. Ať se stane cokoli, lidé, kteří jsou spojeni karmou, se musí sejíti.«

»Vím to, cítím, že to není pouhý soucit s osudem té ubožačky.«

Stamford přisvědčil. »To jste již prozradil v horečce. Majadevi, tanečnice! To jméno se stále vracelo na vaše rty…«

Sluha hlásil, že vůz je připraven.

Rychle se blížili k letišti. Letadlo bylo připraveno; rychle je unášelo přes zasněžené vrcholky Himálají a než slunce kleslo k západu, přistali v údolí Indu.

Než nastal večer, ještě dospěli do osamělého kláštera. Po krátkém přivítání opatově se odebrali na odpočinek.

Příštího rána pokračovali v cestě. Stezka byla stále příkřejší. Konečně byli v osamělém údolí, obklopeném zasněženými vrcholy.

Před nimi leželo místo, kde Gorm pracoval již několik měsíců.

– – – – – – – – – – – – – – –

Loď Constanza mířila k jihu Tichým oceánem. Byl to třetí den cesty ze San Salvadoru do Buenaventury. U ostrova Coibogu hlásil kuchař kapitánovi, že mu dochází sladká voda. Kapitán Miguel Garcia beze slova hleděl na kuchaře, potom strašlivě zaklel.

Zvolna vystupoval po schodech. Vzpomněl si, že u ostrova je záliv, kde je možno snadno přistati. Dal příslušné rozkazy.

Za hodinu přistavala malá loď asi půl míle od břehu. Kapitán se k tomu odhodlával nerad. Od velké bolševické bitvy měl ostrov špatnou pověst.

Uvolnili jeden člun, který plul k ostrovu. Kapitán Garcia se také zúčastnil.

Výprava měla štěstí. Nedaleko břehu nalezli studnu, která měla dostatek dobré vody. Zatím co člun znovu a znovu plul od ostrova k lodi a zpět, kapitán Garcia se procházel po ostrově. Pojednou cítil, že půda je nesmírně horká. Udělal několik kroků, sklonil se, sáhl rukou na zemi a s výkřikem ji odtáhl. Rychle uskočil.

Co to může býti? Potom se rozběhl k námořníkům, kteří čerpali vodu a volal, aby ihned šli za ním.

Vedl je na místo, kde půda byla nejžhavější. Rozkázal jim, aby se dotkli země. Jen na vteřinu – – – všichni s výkřikem vyskočili a ulekaně ustoupili.

Když se poněkud uklidnili, hleděli beze slova na sebe, nevědouce si rady.

Několik ustrašených počalo hovořiti o zlých duchách, kteří se zdržují na ostrově.

Bez rozkazu se pustili pojednou ke člunu, ani nenaplnili poslední nádoby a pluli k lodi.

Za tři dny vplula Constanza do Buenaventury. Garcia hlásil kapitánovi v přístavu, co zažil. Mužstvo se postaralo, že celé město se záhy dovědělo o dobrodružství.

Večerní noviny psaly o »Tajemství ostrova Coiby«. Radio to rozhlásilo do celého světa.

Po několika dnech vyslal padesátitunový parník »Arkadia« zprávu do celého světa, která potvrzovala nález mužstva z »Constanzy«.

»Arkadia« se vracela z Panamy a na žádost profesora Jeffersona zakotvila nedaleko ostrova. Profesor byl dopraven na zemi a záhy nalezl ono místo. Odhalení kapitána Garcii bylo potvrzeno. Zpráva profesora Jeffersona končila: Věc bude nutno vědecky vyřešit. Mohu s určitostí tvrditi, že nejde o sopečné vlivy.

Příštího dne téměř všechny noviny se zabývaly případem. Učení i neučení lidé se vyjadřovali o případu. Největší zájem vzbudila slova universitního profesora Körta: »Domnívám se, že zde běží o požár atomů. Přístroje vzducholodí, které byly zničeny bombami, současně vybily svoji celou energii, takže hmota na tomto místě byla otřesena ve své atomové struktuře.«

Teprve když jednotlivé hlasy poukázaly na to, že celá věc může míti určitou spojitost s Welandem Gormem, veřejnost počala projevovati znovu nenávist vůči Gormovi.

Jeho mlčení vykládali jako přiznání viny.

– – – – – – – – – – – – – – –

Na zemi byl mír. I v Rusku byly potlačeny poslední bolševické vzpoury. Manifest nového cara zněl slibně. Evropské noviny varovaly,

aby nejednal jako při první restauraci, aby po krásných slovech následovaly činy.

Teprve nyní měly noviny kdy a příležitost zabývati se slavnou výpravou na měsíc, kterou vedl Jonas Lee, od jejíhož uskutečnění uplynuly právě tři roky.

Jonas Lee, profesor cambridgské university, uskutečnil tehdy plán vzlétnouti na měsíc v raketě, naplněné vodíkem.

Let byl dlouho pečlivě připravován. Když pokusy se mnohokráte zdařily, když dokonce i zvířata, která byla uzavřena v raketě, se vrátila zdráva, přikročili ke stavbě rakety, v níž měl býti podniknut let.

Leeův odvážný duch zvítězil nad všemi pochybnostmi. Prostředky se scházely bohatě se všech stran.

Dvacátý osmý únor byl oním osudným dnem. Celé lidstvo se zajímalo o jeho podnik. Před nesmírným zástupem se vznášela raketa, na níž kromě Leea byli ještě čtyři muži. Doba letu byla vypočítána na dva dny.

Uplynuly dva dni, celý svět žil v nesmírném napětí.

Obrovské dalekohledy všech hvězdáren byly upřeny na místo na měsíci, kde Lee měl přistati.

Skutečně, osmačtyřicet hodin po vzlétnutí zpozorovány signály, které mohl dávati jen Lee.

Marně však čekal svět na návrat odvážných letců do vesmíru. Ani světelných signálů se nedočkal. Leeovi spolupracovníci věděli, kolik zásob potravin a kolik vzduchu měli letci v raketě, proto mohli přesně vypočítati, jak dlouho se mohou zdržeti na měsíci.

Když uplynula stanovená doba, svět byl přesvědčen, že odvážní muži zaplatili svůj podnik životem.

Trvalo však dlouho, než pohasl všeobecný zájem.

Přes to, když nastalo třetí výročí vzletu, noviny neopomněly probuditi znovu vzpomínku na onen odvážný pokus.

– – – – – – – – – – – – – – –

Čtrnáctého března stálo v ranních »Times«:

»Londýn, 14. března. Dnes ráno ve čtyři hodiny byly na lavici v Hydeparku nalezeny mrtvoly pěti neznámých mužů. Příčina smrti není známa.«

Polední vydání přineslo další zprávu:

»Londýn, 14. března. Coroner zjistil, že muži, kteří byli dnes nalezeni v Hydeparku, zahynuli zmrznutím. V kapse jednoho z mužů byla nalezena peněženka, která kdysi patrně náležela profesorovi Leeovi.«

Večerní vydání přineslo na první straně s velikým nadpisem:

ZÁHADNÁ MYSTIFIKACE.

»U jednoho z mrtvých byl nalezen deník. Podle jeho obsahu je možno se domnívati, že majitel vzlétl na měsíc a tam že po delším pobytu propadl smrti. Nejsou-li zápisy mystifikací, mohl by mrtvý býti považován za profesora Leea.«

Toto hlášení vzbudilo veliký rozruch.

V deset hodin večer zazněl ve všech redakcích telefon:

»Zde tisková kancelář policejního ředitelství. Mrtvoly, které byly nalezeny v Hydeparku, byly zjištěny jako profesor Lee a jeho společníci. Příbuzní a známí je poznali. Jako příčina smrti bylo potvrzeno zmrznutí.«

Sotva redakce daly zprávu do tisku, již ujížděli reportéři na policejní ředitelství. Ranní noviny přinesou podrobné vylíčení případu.

V tutéž hodinu hlásilo rádio do celého světa událost, která i v nejvzdálenějších krajinách vzbudila nesmírné vzrušení. – – –

Když se poněkud uklidnilo nesmírné překvapení a rozrušení, všichni si položili otázku: Jak se dostali mrtví do Hydeparku? Kdo je dopravil do Londýna?

– – – – – – – – – – – – – – –

»Ne, milý Sidneyi, Santa Margueritu neprodám. To bych musil dobře uvážiti. Seňor Canning mně nabídl dvojnásobnou cenu a přece jsem to neudělal.

Požár na Coibě že ohrožuje také pampy? Nechci ublížiti tvému příteli Welandovi, vždyť učenci se již zmýlili.«

Hlučně se zasmál. Šest ostatních mužů, byli to synové Stamforda, se smálo s ním.

»Je tvůj přítel vždy tak zamlklý?«

Sidney Stamford chtěl odpověděti: Ne! Teprve, když viděl požár na Coibě, se tak změnil. Avšak rozmyslil si to a nedbale řekl:

»Má za sebou těžký život… Teď však pojedu do Bueny Visty k van Meulenovi. Večer se vrátím.«

– – – – – – – – – – – – – – –

Sidney Stamford jel na koni kolem parku Bueny Visty a napjatě tam hleděl. Snad spatří Violetu, rád by s ní promluvil o samotě. Bude se loučiti na delší dobu.

Gorm… Představil ho svým příbuzným jako Welanda. Měl neslýchané plány.

Učinil zachránce svého života svým přítelem a důvěrníkem. Ten jej jen zvolna chápal. Potom však mu plně důvěřoval.

Když však uvážil, co musí opustiti… Rozkošná Violetina postava se stále objevovala před jeho zraky. Přál si, ještě jednou ji spatřiti.

Krátký vzlet na měsíc, odkud přinesli oběti ztroskotané výpravy, byl jen pokusem. Než se vypraví na nový vzlet, chtěl se Gorm podívati do Ameriky. Zpráva o Coibě jej znepokojovala.

Gormovy obavy byly správné. Zjistil požár atomů, viděl nesmírné nebezpečí a neměl prostředku, kterým by mu zabránil.

Sidney Stamford však důvěřoval Gormovu duchu, že jednou přece nalezne cestu.

Stamford zadržel koně. V parku se něco zabělalo. Violeta nebo Hortensie? Přivázal koně, skočil přes zeď a opatrně se blížil. Spatřil Violetu, spící v síti.

Tiše přistoupil a přemožen citem, políbil ji na ústa.

Polekaně se vzpřímila a než mohla vykřiknouti, zavřel jí ústa novým polibkem.

»To jsem já, milá, drahá Violeto,« šeptal Sidney Stamford.

Nevědouc co činí, objala jej kolem krku… zmámená štěstím, naslouchala mužovým slovům. – – –

Teprve zvolání »Violeto« ji probudilo. Zarděla se a odvrátila se. Její oči se naplnily slzami.

Mužova ruka se položila na její rámě. Vytrhla se mu a ubíhala k domu.

Stamford ji zvolna následoval. Když došel k rybníku, pojednou zaslechl:

»Haló, doktore Stamforde!«

Ohlédl se a spatřil Hortensii. Rychle k ní přistoupil a pozdravil ji.

»Kde se tu berete, doktore? Myslili jsme, že jste v Indii.«

»Jel jsem se svým přítelem do Ameriky a zastavil jsem se zde.«

»To je hezké, že jste si také na nás vzpomněl. Ale jak jste se dostal do parku?«

Stamford byl v rozpacích. Potom řekl:

»Přeskočil jsem zeď, abych si zkrátil cestu.«

»Jistě jste potkal Violetu?«

Stamford chvíli váhal.

»Ano, slečno Hortensie, viděl jsem Violetu.«

»A…?« tázala se Hortensie, potlačujíc smích.

»… potom… náhle utekla.«

Hortensie pozorovala jeho rozpaky. »To je divné, že tak špatně jedná s milou návštěvou. No, uvidíme, milý doktore. Ale teď vyprávějte o svých cestách.«

Stamford živě líčil svůj pobyt v Indii, zatím co se blížil k domu. Když vstoupili do domu, byl Stamford poněkud stísněn.

Hortensie uhodla jeho myšlenky. Uvedla Stamforda do zahradního salonu a potom tam poslala Violetu.

Když později zaklepala, zaznělo veselé zvolání z dvojích úst. Blahopřála dvěma šťastným lidem.

– – – – – – – – – – – – – – –

Gorm se opozdil na projížďce. Jeden ze synů Stamfordových jej vpouštěl do haciendy. Měli již starost, nepřihodilo-li se něco jejich hostu.

Ostatní již spali. Gorm a Sidney Stamford seděli sami. Vyprávěli si, co zažili odpoledne a večer. Sidney Stamford uchopil noviny. Pojednou je nechal klesnouti.

Gorm překvapeně hleděl na svého přítele, který byl zřejmě vzrušen.

»Co se děje, Stamforde?«

»Zvláštní zpráva, Gorme. Majadevi…«

»Co je s ní?« přerušil jej Gorm.

»Poslyšte, co zde stojí: Buenos Aires. Ve Společnosti psychologů vystupuje indický jog Sarata se svým mediem Majadevi… Představení vzbuzují velký rozruch… výkony media hraničí na zázračné…«

Gorm uchopil noviny a zavřel oči.

Potom vyskočil.

»Ta dívka… Majadevi… ať jsem kdekoli, nemohu se zbaviti myšlenky na ni.«

»Zítra pojedeme do Buenos Aires, zúčastníme se sezení. Co se stane dále, ví jen karma.«

– – – – – – – – – – – – – – –

Anglie s hrdostí se obdivovala svojí helikoptéře, první toho druhu na zemském povrchu. Nad greenwichským poledníkem se vznášela nehybně ve výši patnácti kilometrů. Mohutná stavba z hliníku a ze skla, s dokonalou observatoří.

Pro astronomická badání znamenala tato stanice nesmírný pokrok. Nahoře, mimo atmosférické poruchy, v řídkém vzduchu, bylo možno dosáhnouti největších zvětšenin. Oko pozorovatelovo vidělo zde hvězdný svět dvacettisíckrát blíže, než byl ve skutečnosti.

Profesor Moore ustoupil od velkého refraktoru.

»Milý Lee, nyní můžeme dosti jasně viděti místo na povrchu měsíce, na němž ztroskotal váš strýc.«

Profesor se vzdálil a mladý učenec přistoupil k dalekohledu. Měl v paměti zápisky svého strýce. Tam u oné stěny musí býti místo katastrofy. Marně se však namáhal, aby spatřil zbytky rakety.

Jak strašná doba od přistaní až do smrti, kterou prožíval Jonas Lee.

Ronald Lee ustoupil stranou, hleděl na lesknoucí se oblohu. I když tam čeká stonásobná smrt… neustoupil bych před žádným nebezpečím, abych odhalil závoj tajemství…

Jak závidím onomu neznámému, který má moc, jež ho přenáší sem a tam. Neznámého, který dopravil domů pět mrtvých mužů.

Jeho služba končila. Letadlo odnášelo Ronalda Lee do Londýna. Vdova po Jonasovi Leeovi jej volala. – – –

Usedl proti ní. Měl před sebou svazek listin s nápisem: »Po mé smrti předati mému synovci Ronaldu Leeovi.«

Potom jej opustila. Ronald četl. Nastával večer, když odložil poslední list.

Jaké strašné pochybnosti prožíval Jonas Lee poslední týdny před svým letem…

Nyní měl jasno, že neznámý, který vzlétl na měsíc a přinesl mrtvé, nemohl býti nikdo jiný než Weland Gorm…

Krátce před odletem přišel Weland Gorm, starý přítel Leeův… jaký byl jejich rozhovor…

Gorm přišel, aby varoval Leea… Chtěl mu ukázati méně nebezpečnou cestu. Vzducholoď, poháněnou zpětnými nárazy elektronů.

Lee blahopřál příteli… rozluštění problému!

Opustil Gorma… uvažoval… Má zamítnouti své vlastní plány?… Ustoupiti v poslední hodině?

Nedá se vysmáti jako zbabělec…

Potom se vrátil ke Gormovi.

»Poletím!«

Gorm odešel, zanechav své formule u Leea… Kdyby se ještě rozmyslil.

Tyto výpočty, které mu předal strýc, byly nyní jeho majetkem.

Ronald Lee hleděl jako omámen do dálky. Zde měl možnost uskutečniti své myšlenky… A Gorm? – – –

– – – – – – – – – – – – – – –

Přes to, že doktor Stamford měl známé v Buenos Aires, nepodařilo se dosud získati přístup k Indovým představením. Všechny lístky byly již vyprodány. Až v poslední chvíli se mu podařilo přemluviti dva známé, aby mu přenechali lístky.

Vstoupili mezi posledními do malého sálu. V místnosti bylo asi čtyřicet osob.

Zazněl zvon a dveře v pozadí se otevřely. Sarata vstoupil a promluvil špatnou angličtinou. Když skončil, vešlo medium… Majadevi. Byla sotva k poznání ve svém nádherném šatě. Sotva vešla do místnosti, zastavila se a hleděla upřeně před sebe.

V témže okamžiku položil Stamford ruku na rámě svého přítele.

»Vzmužte se,« šeptal. »Musíte koncentrovati myšlenky jiným směrem, jinak vše zkazíte. Myslete na naši jízdu… Pomohu vám!«

Gormovi se jen nesnadno podařilo uposlechnouti jeho rady.

Majadevi zvolna přistoupila k Indovi. Obrátil se k ní tváří, která měla vyjadřovati přívětivost, byl to však úšklebek.

Představení začalo telepatickými triky. Obecenstvo nebylo pokusy příliš nadšeno.

Po malé přestávce počaly pokusy s obecenstvem. Záhy bylo slyšeti výkřiky obdivu. Zde, kde byl vyloučen každý podvod, medium projevovalo téměř nadpřirozené nadání.

Přinesli pohovku. Dívka, vedena Saratou, ulehla na ni, Sarata se nad ní naklonil. Uspával ji. Prosil, aby obecenstvo kladlo jen málo otázek, aby se medium příliš nenamáhalo.

Muž z obecenstva zvolal:

»Co je s Coibou?«

Několik vteřin bylo ticho… Potom zaznělo z dívčiných rtů:

»Marná bude lidská práce uhasiti požár. Děs půjde světem… Mnozí se budou chystati na útěk… Bůh sestoupil na Coibu… uhasí požár… Lidé před ním klečí… zpívají chvalozpěvy… odvrací se však… nevidím ho více…«

Pojednou její tvář byla ozářena radostným úsměvem. Zvolala:

»Vidím ho opět… přichází ke mně… bere mne s sebou…«

Sarata se obrátil k obecenstvu: »Ještě jednu otázku, více nemohu dovoliti, něco nesmírně rušivě působí na medium.«

Směsice hlasů se ozývala místnosti. Konečně se shodli na otázce: »Kde je Gorm?«

»Kde je Gorm?« Ind se obrátil k dívce a anglicky opakoval otázku.

Majadevi ležela jako mrtvá. Saratova tvář se nervosně zachvěla. Přistoupil k Majadevi a opakoval otázku.

Žádná odpověď. Odkud ten odpor? Ind se tázal sebe. Řekl několik omluvných slov obecenstvu. Když pohlédl do poslední řady, nesmírně se ulekl.

Nikdy v životě nezapomene toho tvrdého pohledu. Jeho ruka se vsunula do kapsy a uchopila malou kouli ze slonoviny. Soustředil všechny myšlenky na kouli a snažil se osvoboditi.

Přistoupil těsně k mediu, uchopil je za ruku a dlouho ji držel ve svojí. Znovu se tázal: »Kde je Gorm?«

Medium se zachvělo na všech údech, jeho rty se otevřely… a znovu se zavřely. Příšerný boj.

Diváků se zmocnilo rozčilení.

»Dosti!… Dosti!…,« volali se všech stran. Několik diváků vyskočilo a spěchalo k Indovi. Ve zmatku nikdo nezpozoroval, že cizinci zmizeli postranními dveřmi. Ind to však zpozoroval. Ihned se ovládl.

»Pánové, lituji, že silná indisposice media mne nutí, abych přerušil představení. Na důkaz, že mediu se nepřihodilo nic vážného… hleďte!«

Sklonil se nad Majadevi, a dotkl se jejích spánků. Otevřela oči, rozhlédla se a vstala. Uklonila se obecenstvu a vyšla dveřmi, kterými vstoupila.

– – – – – – – – – – – – – – –

Ronald Lee seděl ve své dílně. Každé volné minuty používal k tomu, aby se vžil do myšlenkového postupu svého strýce.

Vždy znovu propracovával výpočty a konstrukce. Pokusil se potom sám o nákres letadla do vesmíru.

Najal si levnou místnost, kterou zařídil jako dílnu. Vystavěl model, na který obětoval poslední šiling…

Byla neděle. Chystal se psáti svojí sestře Violetě. Svěřoval se jí se vším, co plnilo jeho duši.

»Ubohý Ronald,« smutně řekla Violeta, když dočetla dopis.

»Co je s vaším bratrem, slečno Violeto?« tázala se Hortensie.

»Ten ubohý hoch, co ho to napadlo, letěti ke hvězdám. Není na tom dosti, že náš strýc bídně zahynul… A ještě potřebuje peněz…«

»Jakže, váš bratr také? Zdá se, že je to u vás v rodině. Ještě chybí, aby vy jste mně také ulétla.«

»Milá slečno Hortensie, neposmívejte se, je to vážné. Přečtěte si dopis.«

Čím déle Hortensie četla, tím vážnější byla její tvář. Když dočetla, řekla se zájmem:

»Promiňte, slečno Violeto. Považovala jsem to za žert. Práce vašeho bratra mne zajímají, přes to, že jsem mnohému nerozuměla. Dovolíte, abych dala dopis přečísti tatínkovi?«

»Zajisté, slečno Hortensie.«

Van Meulen četl právě v novinách krátkou zprávu:

»Profesor van Vrient se zastavil na své cestě z Batavie na Coibě. Vyjádřil se o nebezpečí, které hrozí americkým pevninám… později snad celé zemi…«

Van Meulen znal profesora van Vrienta. Věděl, že tento učenec by nevyslovil ničeho, za čím by nestál. Náhle, jako by ho něco napadlo, řekl:

»Dejte mně dopis.«

Dívky jej pozorovaly, s jakým zájmem čte.

Pojednou se obrátil.

»Slečno Violeto, prokázala byste mně laskavost, kdybyste poprosila svého bratra, aby nás navštívil.«

»Pane van Meulene, to by bylo nádherné, jak bych se radovala, kdybych opět spatřila Ronalda…«

Violeta tančila radostí.

Vstoupil sluha a podával dopis panu van Meulenovi.

Ten otevřel dopis a četl. Potom řekl:

»Pamatujete se, dívky, že jsme četli v novinách o vystoupení té tajemné dvojice v Buenos Aires. Robert Canning mně píše, že se mu podařilo přemluviti Inda, aby v jeho domě odbýval soukromou seanci.

Zítra v osm hodin večer bude představení. Všichni jsme pozváni.«

»Nezbývá nic jiného, než abychom přijali pozvání,« s úsměvem řekla Hortensie.

– – – – – – – – – – – – – – –

K večeru příštího dne byla celá rodina shromážděna na dvoře Santa Marguerita. Sidney Stamford a jeho přítel Weland stiskli ještě všem ruce a vstoupili do letadla.

Rozloučení přišlo poněkud náhle. K polednímu se oba vrátili z města a prohlásili, že musí co nejrychleji odcestovati.

O hodinu později Sidney Stamford dlouho hovořil s vaquerem Timem. Když se rozešli, Tim rychle zamířil k ohradě s koni.

Hovořil k sobě nesrozumitelnou španělštinou.

Vybral si nejlepšího běhouna a tryskem uháněl k severu.

Když ujel asi dvacet kilometrů, zamířil k lesu.

Na lesní louce seskočil.

»Chtěl bych věděti, kde je na světě lepší místo ku přistaní letadla, které by bylo tak skryté. Musím míti ještě koně, ale tam venku se jich pase dosti. Kde ale vezmu sedla?«

Lehl si do trávy a upřeně hleděl k jihu. – – –

»Zde jsou!« Vyskočil, ulomil větev, upevnil na ni svůj šátek a zuřivě mával.

Letadlo zvolna klesalo a přistalo na mýtině.

»Pěkné místečko, pánové,« zdravil Tim Gorma a Stamforda.

»Kde jsou koně?« přerušil ho Stamford.

Tim jen ukázal na své laso.

»Dobře, Time. Nezapomeňte, že na vás spoléháme. Vše zůstane tak, jak jsem vám řekl v poledne.«

Tim přisvědčil.

– – – – – – – – – – – – – – –

Večerní stíny se skláněly na Buenu Vistu, když van Meulen s Hortensií a s Violetou jel na Canningovu haciendu.

Pili čaj v Canningově parku, potom šli do domu. Van Meulen přistoupil ku přijímači a poslouchal poslední bursovní zprávy. Canning

prosil Hortensii, aby s ním šla do knihovny, podívati se na poslední zásilku.

Se zájmem prohlížela zajímavá díla, rozložená na stole. Canning k ní přistoupil, položil jí ruku na rámě a pokoušel se přitáhnouti ji k sobě. Snažila se vyprostiti, avšak on přitiskl rty na její šíji Známý pocit radosti a strachu, který se jí zmocňoval vždy, když s ním byla sama, opět se v ní probudil. Chtěl ji políbiti na ústa, tu však se mu vymanila. »Ne, nechte mne, Roberto…«

Přistoupila k oknu a hluboce vdechovala chladný večerní vzduch.

»Hortensie, nebuďte krutá.« Canning chtěl uchopiti její ruku… ona však ji odtáhla.

»Hortensie,« Canningův hlas zněl měkce. »Zasloužím si toho, po tolika důkazech úcty a lásky?«

Hortensie cítila, jak jeho rty se dotkly jejích vlasů.

»Nemohu… nechci… jistě to cítíte, něco cizího, nevysvětlitelného vstoupilo mezi nás, něco mně vnuká hrůzu…«

»Hrůzu?!…« Canningův hlas se zachvěl.

»Ano, hrůzu,« opakovala bez milosti. »Trpím strašná muka.«

»Hortensie, musíte mně to vysvětlit. Důvěřujte mně.« Canning k ní chtěl přistoupit, ona však napřáhla ruku.

»Odpusťte, Hortensie, když mé přání, pomoci vám…«

»Promiňte, pane Canningu, pan van Meulen si přeje s vámi pohovořit.« Violeta stála mezi dveřmi.

»Přijdeme hned,« zvolala Hortensie osvobozeně. Vděčně pohlédla na Violetu, když šla kolem ní.

Van Meulen povstal. »Považte, Done Roberto, poslední zprávy hlásily opět pokles ceny pozemků tam nahoře.«

»Jak to? Stalo se něco důležitého na Coibě?…«

»Několik bázlivců na pevnině proti Coibě prodávalo svůj majetek. Zdá se také, že agenti ze Spojených států úmyslně šíří neklid.«

»Myslím, že ve Spojených státech nepovažují nebezpečí na Coibě za příliš tragické,« odpověděl Canning.

»Možná, že ještě dnes večer se nám dostane rozluštění oné záhady.«

»Jak to myslíte, pane van Meulene?«

»Otážeme se media Majadevi.«

»Myslím, že Ind bude moci brzy začíti. Pojďme.«

Canning se obrátil k dámám. »Ten chlapík je škaredý. Nechápu, jak přišel k té krásné vnučce. Majadevi je neobyčejně krásná. Půjdeme do velké jídelny.«

Medium sedělo samo v jídelně.

Když společnost vstoupila, dívka vstala a dosti plynou angličtinou vysvětlovala, že dědeček na chvíli odešel.

Hortensie s Violetou přistoupily k cizince a podávaly jí ruce. Marně však se snažily zapřísti ji do hovoru.

Impulsivní Violeta se domnívala, že musí promluviti. Vsunula ruku pod Majadevino rámě a táhla ji k verandě.

Dívka se pojednou zastavila. Její oči se s hrůzou upřely na protější dveře, kterými vstupoval Sarata.

Sarata přistoupil k dívce a řekl jí několik indických slov. Majadevi přisvědčila a vyšla ze sálu.

»Zatím co moje vnučka se bude převlékati k tanci, dovolím si povědět několik slov o jejím osudu.

Měl jsem jedinou dceru, která nějakou dobu žila v Peshawaru. Provdala se za ruského obchodníka a odjela s ním do Andidžanu. Za bolševické revoluce přišli oba o život. Když jsem přišel do Andidžanu, nalezl jsem Majadevi u soucitných lidí, kteří se jí ujali.

Byla tehdy čtrnáctiletá, nepoznala mne více. Vzpouzela se jíti se mnou. Strašné události vyvolaly u ní duševní chorobu. Odjel jsem s ní do Lahore.

V předvečer dne, kdy byla nalezena mrtvola Leeova a jeho druhů v Hydeparku, bylo u mne několik známých. Hovořili jsme o různých věcech, nikoli však o Leeovi, který již upadl v zapomenutí. Majadevi seděla v koutě a zdánlivě spala. Pojednou začala hovořiti. Hovořila o muži, který jel v ohnivém voze k nebesům… zastavil se na velké hvězdě… pět mrtvých mužů, kteří tam byli pohřbeni, vzal s sebou a dopravil je domů. –

Smáli jsme se. Když skončila, přistoupil jsem k ní a chtěl jsem ji probuditi. Tvrdila, že o ničem neví.

Když příštího dne jsme se dověděli z radia o nálezu v Hydeparku, všichni jsme si vzpomněli na podivné chování Majadevi…«

Ind se odmlčel a obrátil se ke dveřím, jimiž vstupovala Majadevi. Byla zahalena do velkého závoje.

Stařec přiložil flétnu k ústům a zahrál několik měkkých tónů. Tělo tanečnice se počalo rytmicky pohybovati. Povzbudivé tóny flétny zněly stále rychleji. Tělo v lesklém hedvábí se chvěje – – – potom letí jako šíp. Tanečnice s vlajícími vlasy divoce krouží…

Hudba náhle ustává – tanečnice se zastaví jako přimražena strašným úlekem.

Hlasitý potlesk, radostné volání společnosti přivedlo tanečnici k úplnému vědomí.

»Vážená společnosti,« Ind se hluboce uklonil, »přecházím nyní ku programu. Nedohodli-li jste se ještě o otázkách, které chcete Majadevi klásti, prosím, učiňte tak. Opustím zatím sál. – Jak vidíte, Majadevi usnula.«

Sotva stařec opustil místnost, Violeta vyskočila a spěchala ke spící dívce.

»Ten starý darebák,« polohlasně zvolala, »tato roztomilá bytost není z jeho krve. Kdo ví, jak ta ubohá se dostala do jeho rukou.«

»Tiše,« varovala ji Hortensie. »Ovládněte se, uvažte, jak nepříjemné by bylo pro Dona Roberto, kdyby…«

»Nuže, dohodli jste se?« zvolal van Meulen.

»Já se nebudu tázati.«

»Slečno Violeto, nemáte žádného přání?«

»Ne, já…« Než Violeta domluvila, zazněl Hortensin hlas: »Já také ne…«

»Jakže, Hortensie… Nelíbí se vám snad dnešní večer…«

»Ne, Done Roberto. Mám tajný pocit jako slečna Violeta. Tato ubohá bytost, nevím jak vám mám vysvětliti své myšlenky. Zdá se mně, že je podrobena nějaké tajemné vůli.«

»Ale, Hortensie, jak přicházíte na tuto myšlenku?«

Vstupující Ind přerušil jejich hovor.

»Má panstvo nějaká zvláštní přání?«

Canning se tázavě rozhlédl. »Nemáme. Myslím, že byste mohl postupovali jako v Buenos Aires.«

Ind se uklonil, přistoupil k Majadevi, položil ruku na její čelo.

Potom předváděl nejtěžší telepatické pokusy.

Všichni projevovali obdiv nad nevysvětlitelným nadáním media.

Van Meulenova tvář vyjadřovala stále větší obdiv.

»Nyní ještě jednu otázku, kterou všichni známe. – Kde byl…,« položil ruku na Canningovo rámě, »tento pán před třemi týdny?«

Ind opakoval otázku. Canningova tvář se zachvěla sotva znatelně. Zavřel oči a soustředil myšlenky na Amsterodam a na Londýn.

Canning ani nepozoroval, že Sarata přistupuje k dívce, když neodpovídala. Důrazně opakoval otázku. Nedůvěřivě pohlédl na Canninga. Uchopil ruku media a cítil, že bojuje těžký boj s cizí, silnou vůlí.

Majadevi konečně otevřela rty. »Letadlo, v něm muž – pán, kterému náleží tento dům. Letadlo letí k severu přes vodu – příštího dne – vychází slunce – letadlo se obrací k východu, slunci vstříc – město u moře – zlaté minarety – letadlo přistává – přichází muž… muž, já – – – kdo je to, já…« Medium se chvělo největším vzrušením.

»Zlaté minarety v Londýně?« Van Meulen se obrátil ke Canningovi. »Tentokráte Pythie špatně uhodla.«

Canning pohledl na Meulena. S jistou námahou otevřel sevřené rty a nutil se k úsměvu. Jediná Hortensie zpozorovala jeho vzrušení. Co to znamená? – – –

Canning povstal a přistoupil k Saratovi.

»Malý omyl… to nevadí…« Významně pohlédl na Inda. »Zdá se, že Majadevi je unavena tancem. Ale ještě jednu otázku bych měl rád zodpovědnu.«

Ind se uklonil a přistoupil k dívce.

»Jak vyhlížel muž, který letěl na měsíc a odtamtud přinesl mrtvolu Jonase Leea?«

Ind opakoval otázku. Sotva doznělo poslední slovo, počala hovořiti: »Velký hrdina – jeho mohutná hlava převyšuje ostatní – hubená tvář je bledá – nad širokým čelem světlé vlasy – hrdé rty jsou pevně sevřeny – skrývá hluboká tajemství svého srdce.« Její hlas slábl, hovořila tiše rusky. Canning potřásl hlavou, jako by chtěl říci, že odpověď není dosti jasná.

Canning kladl další otázky o mužově zevnějšku. Čím více otázek kladl, tím pozornější byl Ind. Konečně dal Canning Indovi znamení, že slyšel dost.

Sarata přistoupil k mediu, a dotkl se jeho čela. Dívka otevřela oči. Vložil Majadevinu ruku do své a kráčel s ní ke dveřím.

Van Meulen a Hortensie se obrátili ke Canningovi.

»Kdo je ten muž, kterého považujete za tajemného návštěvníka měsíce, Done Roberto?«

»Je to Weland Gorm…«

»Jak na něho přicházíte?«

Canning pokrčil rameny. »Domnívám se, že tento neznámý letec k cizím světům neletěl raketou, jaké použil Lee. Budoucnost nám měla přinésti loď, poháněnou elektrony.«

»Myslíte, že Gorm rozluštil tento problém?«

»Podezření…, které nemohu vysvětliti ani odůvodniti, mne vedlo k tomu, že jsem připadl na Gorma. Velké nadání media mne přímo vyzývalo, abych si nějakým způsobem zjednal jistotu… Kdo však ví, co je na výkonech media skutečné?«

Dlouho ještě hovořili o Majadevi a o Gormovi. Van Meulen potom vyzýval k odjezdu. »Ráno poletím do Buenos Aires, musím se vyspati.«

Za čtvrt hodiny ujížděl van Meulen v automobilu k Buena Vistě.

– – – – – – – – – – – – – – –

Celý svět hovořil o požáru na Coibě. Na skalnatém ostrově vypukl požár atomů. Všechny mysli se zabývaly otázkou, jak by jej bylo možno uhasiti. V novinách se pojednou objevila zpráva, že profesor Körte, který prvý zjistil pravou podstatu ohně, se vyjádřil, že zde může pomoci pouze jedna operace. Znal prostředek, o jehož radikálním účinku však dosud sám pochyboval. Mínil, že snad by bylo možno ohnisko požáru vyjmouti v celku z půdy ostrova.

Zpravodajové, kteří ho navštívili, hleděli na něho udiveně.

»Kdybychom mohli vyjmutý balvan zničiti, nepotřebovali bychom operace. Jelikož však nesmí zůstati na zemi, pryč s ním! Nejlépe ke slunci… vystřeliti raketu…«

Zpravodajové byli zmateni. Někteří se vrhli ke dveřím, aby zprávu sdělili svým listům.

»Pánové,« zadržel je profesor, »co jsem vám nyní řekl, by bylo rozluštěním, které by nás zbavilo starosti. Netajím však před vámi, že mám velmi malou naději, že tento plán se zdaří, že taková operace je vůbec možná. Dále snad by ani nebylo možné tak rychle vystavěti raketu, která by dolétla až ke slunci…«

»Ale k měsíci,« poznamenal jeden novinář.«

»Ano, ale nezapomeňte na možné následky. Dejme tomu, že raketa by dolétla až k souhvězdí měsíce. Není vyloučeno, že požár atomů by ve vesmíru uhasl.

Dejme tomu však, že chlad by neměl vlivu… balvan by přišel žhavý na měsíc… je pravdě podobné, že požár by se přenesl na měsíc… našim potomkům by svítilo na obloze druhé slunce. Následky, pánové…«

Novináři rychle opouštěli místnost, za okamžik byl profesor sám.

Za několik hodin celý svět věděl již o jeho slovech, V dalších několika hodinách přišla zpráva, že americký miliardář William Harrod v Arizoně má v úmyslu dáti vystavěti raketovou loď podle návrhu profesora Körtena.

Harrod se jednou na cestách seznámil s Robertem Canningem. Když Harrod se přesvědčil, že Canning je výborným fysikem, svěřil se mu se svými plány. Canning přijal pozvání do Arizony, prohlédl si stavbu a vyslovil se o práci s uznáním. Když osaměli, svěřil se Harrod se svým plánem, vystavěti letadlo, poháněné elektrony. Považoval je za jediný prostředek k dopravě do vesmíru.

Canning byl nadšen jeho plány.

»Pane Harrode, dlouho jsem se domníval, že naleznu cestu, avšak má síla nestačila. A přece se nevzdávám naděje, snad jednou přijde chvíle, která mně ukáže správnou cestu.«

Když se rozcházeli, prosil Canning Harroda, aby pokračoval v práci.

Uplynulo několik týdnů, když přišla zpráva, že Harrodovo raketové letadlo bude brzy dostavěno.

Celý svět byl zachvácen nesmírným napětím. Zvědavci z celého světa proudili na Coibu. Práce na ostrově budily nesmírný zájem.

Noviny denně přinášely zprávy, to však nestačilo mnohým, kdož chtěli na místě viděti požár.

To však nebylo snadné. Strážci znovu a znovu vraceli zvědavce. Jen několika se podařilo zběžně pohlédnouti na místo požáru.

Změť strojů a lidí. Fysikové stále kontrolovali teploměry teplotu. Určovali, kterým směrem se má brát oddělování.

Vnikli již asi jeden metr do hloubky. Je tam ohnisko požáru širší než užší? Učenci se domnívali, že se zužuje. Potom ovšem by byla naděje, že po odstranění bude odvrácena katastrofa od země.

– – – – – – – – – – – – – – –

Canning seděl ve své pracovně se Saratou.

»Vaše Majadevi hovořila o letci na měsíc, jako by jej byla někdy viděla. A vy také, pane, jistě znáte Gorma.«

Ind marně hledal vyhýbavou odpověď. Canningův pohled tkvěl na jeho tváři.

»Ujišťují vás, že jméno toho muže, na něhož jsem myslil, mně bylo dosud neznámé. Nechci popírati, že je to Gorm…«

»Kde jste se sešli s Majadevi s Gormem? Vypravujte jen, dávám vám své slovo, že u mne zůstane tajemstvím.«

Ind se konečně odhodlal a vyprávěl o setkání v Lahore, při čemž zamlčel vše, co by na něho vrhalo nepříznivé světlo.

Potom se zmínil o představení v Buenos Aires.

»Jakže? Gorm byl v Buenos Aires?« Canning překvapeně hleděl na starce. »V doprovodu jiného muže? Podivné!«

Ind sáhl do kapsy, prohlížel listiny, potom rozbalil malý lístek.

»Bylo mně řečeno, že ten muž se jmenuje Dr. Sidney Stamford.«

»Stamford?!« Canning vyskočil. »Můj soused se jmenuje Stamford… Jistě se u něho zastavili na cestě do Santa Marguerita. Snad jsou teď u starého Stamforda.«

Sarata náhle povstal.

»Promiňte, seňore Canningu… byl jsem pojednou zachvácen neklidem… Dovolte, abych se na chvíli vzdálil.« – – –

Canning udiveně hleděl za vzdalujícím se starcem.

Náhle se otevřely dveře a Ind vběhl do pokoje.

»Je pryč… Majadevi!« volal.

»Člověče… Dívka že je ukradena?… Z mého domu?…«

»Sám jste řekl, pane, že Stamford a Gorm jsou nablízku… Již jednou v Lahore…«

Canning vyskočil a doprovázen starcem, vyběhl ven. Služebnictvo se za okamžik shromáždilo. Několik rozkazů. Potom počali prohledávati park.

Od severní branky zaznělo pojednou volání.

»Stopy kopyt!« volali sluhové. »Přicházejí od severu a opět se tam vracejí.«

»Dva automobily!« vykřikl Canning.

Potom rozkázal, aby jeli po stopách, které při měsíčním světle byly dosti zřetelné. Avšak stopy tří koní, které sledovali, pojednou se smísily se stopami celého stáda.

Canning odmítl dále sledovati stopu.

Když se vrátil domů, vyslal několik svých lidí, aby pátrali v Santa Margueritě. Když se poslové vrátili, hlásili, že doktor Stamford v poledne minulého dne odlétl se svým přítelem.

– – – – – – – – – – – – – – –

Muži, blížící se pampou od severu, zastavili koně.

»Zde, pane Stamforde.« Tim pyšně ukázal na zemi, rozrytou kopyty. »Myslím, že je to pěkný kousek.«

»Zde by ani čert nenašel stop tří jednotlivých koní,« odpověděl Stamford. »Dobře jsi udělal svoji věc, Time, avšak těžší část našeho úkolu teprve na nás čeká. Víš určitě, že tvá Felicie ti udala správné okno?«

»Můžete se spolehnouti, pane Stamforde.

Zastavil koně, Stamford následoval jeho příkladu.

Tim seskočil s koně, přivázal oba koně ke stromům.

»Nyní jen počkáme, až měsíc bude zakryt mraky a potom rychle k domu.« Za několik minut stáli za hustými křovinami u haciendy. Byli ve stínu.

»Třetí okno vpravo,« řekl Tim. Stamford stál nehnutě. Uplynula téměř, hodina.

Konečně! Za oknem spatřil postavu Indovu a Majadevi. Ind otevřel okno, rozhlédl se všemi směry, potom je zavřel a opustil pokoj.

Stamford čekal ještě několik minut. Potom přistoupil k nízkému oknu. Dívka právě odložila lesklý oděv a zahalila se do dlouhého závoje.

Stamford soustředil všechny myšlenky na to, aby bylo zlomeno pouto, kterým Ind poutal dívku. Vysílal proudy nejsilnějšího fluida. – – –

Konečně! Dívčiny pohyby se zvolnily, rozhlížela se jakoby tázavě… Pojednou se přiblížila, otevřela je, naklonila se… chtěla vystoupiti.

Stamford nemusil ani dávati znamení. Tim již stál vedle něho a uchopil dívčiny ruce. Jako pírko ji zvedl a položil ji do Stamfordovy náruči. Ten s dívkou rychle ubíhal.

»Koně!« tiše zvolal na Tima. Tim velkými skoky se přiblížil ke stromu, odvázal koně, vyskočil na jednoho a druhé dva vedl Stamfordovi vstříc.

»Dívku do středu, my pojedeme po stranách!« Rychlým poklusem odjížděli k severu.

»Jsou nám v patách,« pojednou zvolal Tim, »pronásledují nás v automobilu. Ach, zastavili se. Stopy stáda!«

Sotva vjeli do lesa, vystoupila ze stínu postava a šla jim vstříc.

»Věc se zdařila, máme ji!« zvolal Stamford na Gorma. Zastavil koně.

»Jak vám mám děkovati, pane Stamforde, a tobě, Time?«

Gorm přistoupil ke koni, na němž seděla Majadevi a chtěl ji osloviti.

»Teď na ni nemluvte,« přerušil ho Stamford, »probudím ji až v letadle.«

Za několik minut se vznášelo letadlo jako noční pták nad korunami pralesa. – – –

Vycházející slunce probudilo spáče v malé kabině.

Tim se udiveně rozhlédl.

»Přece to není sen… je to pravda… jsem v letadle. Co jsem včera večer viděl ve strojovně, připadalo mně tak podivné, a přece již jsem létal na všelijakých strojích.

Ale můj žaludek… mám hrozný hlad.«

– – – – – – – – – – – – – – –

»Kdo by byl řekl, pane Harrode, že tak záhy se naskytne příležitost prakticky využíti ovoce vaší práce. Nepochybuji, že vaše raketa dopraví na měsíc ten balvan, ohrožující svět.«

»Zajisté, pane Canningu. Raketa je dosti velká, mohli klidně vyjmouti ještě větší kus.«

»Předpokládaje, že i ostatní půjde dobře, budete míti, pane Harrode, zásluhu, že jste včas osvobodil svět od největšího nebezpečí.«

Harrod pokrčil rameny, potom řekl:

»Brzy bude poledne. Letadlo co nejdříve ohlásí svůj přílet. Musí se odebrati na místo, kde jsou již shromážděny různé komise, novináři a všichni ostatní zvědavci.«

Pojednou se ozval hluk s nábřeží. Lidé vzrušeně pobíhali.

Canning s Harrodem stáli na malé vyvýšenině. Canning zvedl dalekohled. Na modré obloze spatřil lesknoucí se bod.

Lidé na pobřeží volali:

»Raketa!… Již se blíží…«

Letadlo. Podle obrysů velké dopravní letadlo. Pod ním něco lesklého neurčitých tvarů. Rychle se blížilo, nyní stálo nad pobřežím a zvolna klesalo.

Dopravní letadlo největších rozměrů. Tato letadla byla teprve nedávno stavěna ve Spojených státech. Pod ním visela na silných ocelových lanech hliníková raketa. Zatím co letadlo stále více klesalo, obrysy rakety byly zřetelnější. Nyní se dotkla raketa země… Mohutná stavba, asi dvacet metrů široká a dvakrát tak vysoká.

Canning se přiblížil k raketě. Jeho ruka zkoumavě přejela hliníkové desky. Nyní měl před sebou obrovskou raketu, která měla sílu donésti balvan na měsíc. Byl již nejvyšší čas, aby zhoubné ložisko požáru bylo odstraněno se země.

Druhé letadlo se blížilo, klesalo nad moře a přistalo na pobřeží vedle prvního. Cestující vystupovali. Montéři, technikové, dělníci, kteří ihned počali vykládati náklad. Nosili na pobřeží velké láhve, naplněné tekutým vodíkem a kyslíkem ku pohánění rakety. Předávali je montérům, kteří je ihned vkládali do rakety a spojovali zvláštním vedením s pohonným zařízením.

Slunce se sklánělo nad moře. Práce pokračovala při světle mohutných reflektorů. – – –

Poslední láhev byla uložena.

Půlnoc se blížila. V 11 hodin 30 minut poslední zkouška, Kohoutky byly otevřeny. Plyn vycházel. Vše v pořádku. Raketa byla připravena ke startu.

Harrod sledoval práce s hodinkami v ruce, udílel rozkazy, které radio vysílalo do celého světa.

11 hodin 45 minut…

»Vsaďte balvan!« zazněl rozkaz z Harrodových rtů. Těžký jeřáb se přiblížil, kovovými prsty uchopil balvan a vsunul jej otvorem do středu rakety.

11 hodin 55 minut…

»Mužstvo na palubu!« zazněl Harrodův hlas.

Všechny reflektory zamířily k lesklému obrovskému granátu.

Tropické nebe se klenulo v celé nádheře. Na obloze lesklý kotouč měsíce, téměř v úplňku.

12 hodin.

Harrod držel chronometr v levé ruce. Pravou rukou zatáhl jemný ocelový drát, který vedl k raketě.

Krátké zapraskání… Jiskry vylétly. V témže okamžiku světelné proudy vyšlehly z rakety.

Mohutná stavba se zachvěla a vznešeně stoupala, zanechávajíc za sebou záři.

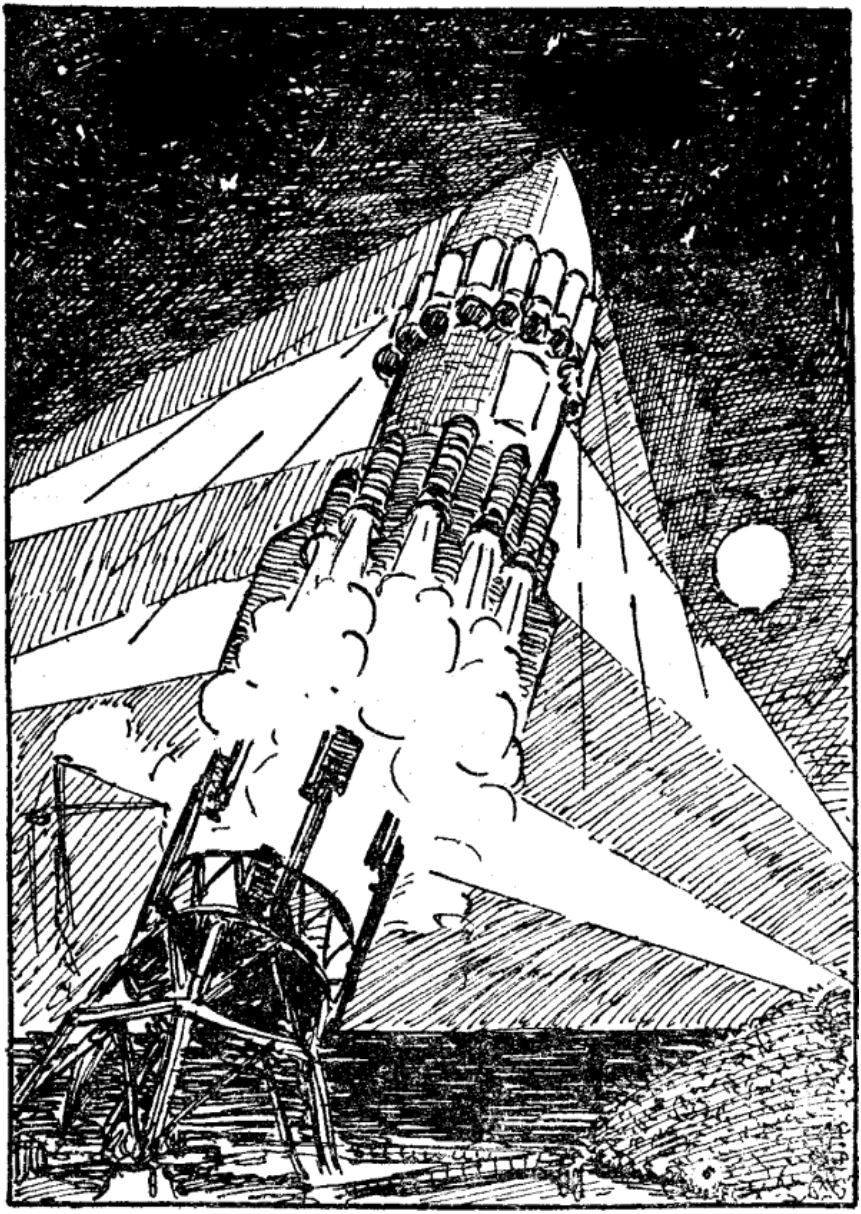
Lidé stáli a upřeně hleděli žhavými zraky za raketou. Hleděli tak dlouho, až ani nejsilnější dalekohled nespatřil záři…

Potom se napětí uvolnilo. Vzduch se zachvěl radostným voláním lidské masy.

Harrod vložil hodinky do kapsy. S neskrývanou pýchou přijímal blahopřání, která k němu proudila se všech stran.

– – – – – – – – – – – – – – –

Refraktory hvězdáren pozorovaly let rakety. Potom hlášení, že raketa překročila neutrální pásmo, že počíná její klesání k měsíci. Návrat k zemi byl vyloučen.



V témže okamžiku světelné proudy vyšlehly z rakety.

Za šest hodin přišla nová zpráva hvězdáren. Raketa přistala na měsíci. – Signál jejího bleskového zařízení oznámil, že přistala na severním okraji Mare serenum.

Miliony lidí zajásaly.

Komise na Coibě, která tam stále zkoumala půdu, podávala v poslední době jen uklidňující zprávy.

Veřejný zájem sledoval události na měsíci. Všechny mysli zaměstnávala myšlenka, přejde-li požár na měsíc… nebo pohasl-li ve vesmíru.

Za týden po přistaní rakety se nedalo nic zjistit. Místo, kde raketa přistala, bylo stále temné. To uklidňovalo.

Stále více se uplatňovalo mínění, že požár byl udušen změněnými fysikálními poměry ve vesmíru… že veškeré nebezpečí je zažehnáno.

– – – – – – – – – – – – – – –

Poštovní letadlo, přicházející z Buenos Aires, přistalo na dvoře Buena Visty. Jeden cestující vystoupil. Průvodčí mu podal zavazadlo a letadlo se vzneslo.

Hortensie, vracející se s Violetou z ranní vyjížďky, viděla přistaní letadla.

»Slečno Violeto, podívejte se, kdo přilétl.«

Violeta seskočila s koně a vstoupila do dvora. Vtom Hortensie zaslechla výkřik…

»Ronalde, to jsi ty?«

Hortensie také sestoupila. Spatřila, jak Violeta objímá vysokého muže, směje se a zároveň pláče.

Hortensie téměř se závistí hleděla na skupinu.

»Ach, slečno Hortensie, můj bratr Ronald přijel.«

Hortensie přistoupila a vítala Ronalda.

»Slečno Hortensie, to je překvapení, přijel o den dříve…«

»Pojďme nyní domů, Violeto, náš host potřebuje občerstvení… potom bude vyprávěti.«

Violeta uchopila bratrovu ruku a chtěla ho táhnouti s sebou.

»Okamžik, Violeto, toto zavazadlo si vezmu sám.«

»Proč?« tázala se.

»To je mé letadlo.«

»Jak to, tam že je tvé letadlo?«

»Poletím s ním na měsíc!«

Ronald Lee se rozesmál.

Hortensie se obrátila k Ronaldovi. »Je tam jistě jen model, viďte?«

»Ovšem, slečno. Nechci se od něho odloučiti.«

Potom seděli v chladné jídelně a živě se bavili…

S příchodem Ronaldovým jako by v domě zavládl nový duch.

Po jídle vyhověl Ronald pozvání van Meulena a šel s ním do jeho pracovny. –

Jejích rozhovor trval několik hodin.

Konečně… zdálo se, že uplynula celá věčnost… dveře se otevřely. Ronald Lee vyšel… jeho tvář byla bledá, avšak oči zářily.

Hortensie mu šla vstříc.

Ronald Lee napřáhl ruce.

»Velká dobrotivost vašeho otce mně dopomůže uskutečniti mé plány, slečno van Meulenová.«

Hortensie impulsivně stiskla jeho ruce.

»Raduji se s vámi, pane Lee.«

»Domnívám se, Hortensie, že se chceš státi žákyni pana Leea,« se smíchem řekl van Meulen, vstupuje do dveří. »Střežte své tajemství, pane Lee!«

Měla to býti vzducholoď, daleko dokonalejší než dosud používané rakety s vodíkem.

Leeovi se podařilo získati skeptického starce docela pro svůj plán.

Když přišla na řadu otázka výloh, Ronald Lee jen váhavě vyslovil částku… Van Meulen však jen mlčky přisvědčil. Výlohy neměly vlivu na jeho rozhodnutí.

Zaměstnanci van Meulenovi pracovali celou noc na objednávkách, potřebných ke stavbě. Během příštího dne přicházela již první dopravní letadla.

Odpoledne přijel Canning do Buena Visty.

Když vystoupil, spatřil Hortensii a van Meulena v živém hovoru s cizincem. Větší počet dělníků pracoval s různým nářadím.

Canning přistoupil ke skupině, políbil Hortensii ruku a pozdravil van Meulena.

»Pan Ronald Lee,« van Meulen představoval cizince. »Již jsme v plné práci, done Roberto.«

»Tak rychle jste se rozhodl?«

»Pan Lee přijel včera. Stavíme nejnovější letadlo pro cesty do vesmíru.«

»Nuže, přece…« Canning pokrčil rameny a obrátil se k Leeovi. »Promiňte, pane, budu s vámi hovořiti otevřeně. Varoval jsem pana van Meulena, ač jsem neznal vašich plánů. Jsem také fysikem, ale myslím, že takový podnik jest předčasný.«

Ronald Lee tázavě pohlédl na van Meulena. Ten chvíli váhal, potom však řekl:

»Základní rysy vynálezu nejsou vlastně tajemstvím – pouze jedno, ale to jest vlastně nejzajímavější, vše spočívá na Gormových myšlenkách. To bylo u mne rozhodující.«

»Jak?… Toho nechápu… Gorm?…« Canningova tvář byla bledá.

Ostatní překvapeně hleděli na něho. Cítil jejich nevyslovené otázky. Nemohl se ovládnouti… obrátil se k Leeovi.

»To je ovšem krajně zajímavé, již to, že znáte Gorma. Kde je? Znám jej od mládí.«

»Já neznám Gorma, nevím také, kde je.«

»To je nová záhada. Neznáte Gorma… a přece máte jeho ideje…«

Zvon svolával ke stolu. Canning nabídl rámě Hortensii a kráčel s ní do domu.

– – – – – – – – – – – – – – –

V blízkosti domu v lahorském předměstí, kde bydlíval Stamford, stál starý žebrák a prosil mimojdoucí o almužnu.

Když nastal večer, zvolna odcházel ulicí. Před branou jako by se zbavil své slabosti a statně vykračoval.

Ztratil drahocenný den. Doufal, že doktor Stamford zde bude opět bydliti. Pak by ho byl měl stále na očích, byl by ho sledoval dnem i nocí.

Ulehl pod stromem… Majadevi byla opět v zemi. Telepatické spojení, které s ní dlouho udržoval, vyvolalo u něho toto přesvědčení.

Ještě před východem slunce vstal, a oblékl oblek, jaký nosí obchodníci.

Na letišti vstoupil do prvního poštovního letadla, které mířilo na sever.

Cestou se obrátil k průvodčímu a řekl mu, že před krátkou dobou letěli touto linkou tři jeho známí. Neviděl-li jich náhodou. Přesně je popsal.

Průvodčí odpověděl záporně. Pojednou však ho něco napadlo.

»Vzpomínám si, že před několika týdny byli na palubě cestující, na něž se hodí váš popis.«

Sarata ihned pochopil. »Tehdy neměli však dívky s sebou?«

Průvodčí přisvědčil.

»Víte ještě, kam letěli?«

»Do Dargu.«

»To stačí.« Poděkoval průvodčímu a šel do kabiny.

Velká část jeho práce byla tímto sdělením odbyta.

Z Dargu bude snáze pátrati. – – –

Vystoupil v Dargu.

Již večer věděl, že jeden z cizinců chodíval do kláštera Suru. Ihned se tam vydal.

Časně zrána již chodil kolem kláštera. Všechny dveře byly uzavřeny. Dlouho uvažoval, má-li zaklepati a otázati se, má-li zde čekati, přijde-li sem Gorm znovu?…

Na cestě, směrem k východu, spatřil zvířený prach. Skryl se za nízkou zdí. Po stinných cestách v zahradě se procházel mnich, hovořící zmatená slova. Pojednou se rychle skryl za silný peň.

Sarata přeskočil zeď a zaslechl, jak se otevřely dveře. Opat vešel do zahrady, doprovázen cizincem. Podával mu obě ruce, jako by se s ním loučil, dával mu požehnání a potom se vracel do kláštera. Cizinec kráčel dále ku brance v plotu.

Sotva se přiblížil ke křovinám, v nichž se skryl Sarata, rozhrnuly se větve. Ind vyskočil a vrhl se na cizince. Avšak muž, skrytý za stromem,

byl rychlejší. Ve chvíli, kdy Ind se chystal vytasiti dýku, dvě ruce uchopily jeho hrdlo.

»Canningu!… Vrahu… Už tě mám!… Nyní musíš ty do hlubin…«

Šílenec zvedl Inda jako pírko a odhodil jej. »Nyní budeš plavat ty, Canningu. Nesmíš se utopit…«

Cizinec nebyl schopen slova, nevěděl, co to má znamenat. »Zpět, Avalove!« Naklonil se k Indu. »To jsi ty! Teď chápu.«

Sarata zvolna vstával.

Avalov k němu skočil a vytrhl mu dýku. Šílencovy síly jako by se ztrojnásobily.

Gormovi se konečně podařilo uchopiti jeho pravou ruku a zmocniti se dýky. Odhodil ji a uchopil Avalova za ruku a domlouval mu. Mniši, slyšíce hluk, přispěchali. Gorm jim předal Avalova a chtěl se obrátiti k Saratovi… Ten však vyskočil a uprchl dříve, než se vzpamatovali.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Pozor tam dole!« volal předák na vysokém lešení. Ronald Lee vzhlédl. List padl k zemi. Chtěl zvolati: »Hortensie!« hlas mu však selhal… Trám zapraskal… zlomil se… Náklad železa, který se uvolnil od řetězu na jeřábu, se řítil dolů.

Hortensie stála nedaleko lešení.

Dvě paže ji uchopily a odnášely ji dříve, než si uvědomila, co se přihodilo. – – –

Kusy železa padaly ve vysokých obloucích na všechny strany… rozbíjely vše, co jim bylo v cestě.

Hortensie ztratila vědomí. Když se probudila, spatřila nad sebou bledou tvář.

»Pane Lee, co se přihodilo?…«

»Uklidněte se,« namáhavě řekl, »slečno Hortensie… Malá nehoda tam nahoře… trám se zlomil… promiňte, polekal-li jsem vás.«

Zvolna se vzpřímila. Pohlédla vzhůru… Zachvěla se hrůzou. Obrátila se, podala Leeovi ruku… odcházela.

Dělníci ještě nikdy neviděli svého šéfa tak rozrušeného. Přes to, že pracovali s největším urychlením, byla to první vážná nehoda. Jejich práce přímo vyrůstala ze země.

Van Meulen měl pravdu. Hortensie se stala Leeovou pomocnicí.

Toho rána však se již nevrátila na stavbu. Ronald Lee byl nesmírně zneklidněn. –

Když v poledne vstoupil do jídelny, spatřil Hortensii, stojící za otcem. Položila prst na ústa a druhou rukou ukázala na otce.

Ronald se uklonil.

Oběd probíhal neobyčejně klidně.

Van Meulen byl již netrpělivý.

»Děti, vy příliš pracujete, dnes odpoledne budete odpočívat. Až se trochu ochladí, vyjedeme na pampu, třebas se také podíváme ke Canningovi.« –

Sotva van Meulen se svojí společností odjel, zastavil před domem Canningův automobil.

Když Canning zvěděl, že nikdo není doma, požádal sluhu, aby mu přinesl sklenici ledové vody do jídelny.

Canning usedl v jídelně a chopil se novin. Sotva se vzdálil sluha, který mu přinesl vodu, Canning se odebral do rohového pokoje, kde ležely plány. Několik rychlých pohledů stačilo, aby byl informován.

Vedle byl Leeův pokoj. Canning stiskl kliku. Dveře byly zavřeny. Canning vyňal kapesní nůž, na němž měl připevněný zvláštní hák. Tiché zapraskání a dveře se otevřely.

Canning se pátravě rozhlížel. Kde má Lee své tajemství? Má to býti železná skřínka, jak se náhodou dověděl.

Přistoupil ke stěně, pojednou narazil na překážku. Rychle se sklonil a zajásal. Tam stála skřínka, připevněná ku podlaze.

Sáhl do kapsy, vyňal malý přístroj. Listiny… Taková příznivá příležitost. Jeho přístroj je zachytí, ať jsou kdekoli.

V okamžiku byl hotov.

Opustil pokoj a tiše se vrátil na své místo.

Rychle vypil chladící nápoj, jsa jist, že nikdo zatím nevstoupil do pokoje.

Byl již téměř hodinu doma, když přijel van Meulen se svojí společností.

Po večeři seděli na verandě. Otevřeným oknem tam vnikal chladný večerní vzduch.

Hosté se zdrželi dlouho do noci. –

Canning ještě dlouho pracoval ve své laboratoři a studoval desky. Potom pečlivě uzavřel kouzelný přístroj do pancéřové skříňky.

– – – – – – – – – – – – – – –

Příštího rána seděl Canning u snídaně. Radio hlásilo denní zprávy, Canning četl noviny a jen roztržitě naslouchal.

Coiba! Canning vzhlédl, pln očekávání. Z přístroje znělo:

»Včera odpoledne bylo nedaleko místa, kde vznikl první požár, nalezeno nové ložisko ohně.«

Canning zřetelně zbledl.

»To jsem očekával.«

Do dalších zpráv zazněl zvonek telefonu… Canning uchopil sluchátko. Mluvil Harrod z Coiby.

»Dobře, pane Harrode. Přijedu ihned.«

Hlášení z Coiby působilo v celém světě jako úder hromu. Zástup reportérů se odebral na Coibu.

Komise na Coibě nemohla zatím odpovědět na přečetné otázky, týkající se vzniku nového požáru… Znamená to konec světa…?

Vynořilo se opět Gormovo jméno. –

– – – – – – – – – – – – – – –

»Ne, milý synu, nemusíš se ničeho obávati. Neměl bys viny, kdyby požár pohltil celý svět. Miliony pokolení přejdou, než se znovu zrodí v omlazené podobě. Nynější události neznamenají konec. Smrtelný člověk… to ty jsi… bude spasitelem!«

Gorm potřásl hlavou. Slova starého převora nezmírnila těžké břímě, které na něm spočívalo. I on doufal, že odvážná operace odstraní nebezpečí.

»Tvá slova, ctihodný otče, mně nepřinášejí útěchy. Mé síly jsou příliš slabé na rozluštění úkolu. Odcházím od tebe s těžkým srdcem.

I náš chráněnec Avalov… jeho život má pro mne velkou cenu. Jest jediným svědkem nejhoršího zločinu, který kdy byl spáchán.«

»Snad čas přinese uzdravení a i pro Coibu nastane den, kdy požár pohasne a ten den ti přinese odpuštění celého světa. Všichni tě budou uctívat…«

Gorm se rozloučil a rychle odcházel.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Dobře, že přicházíte, pane Canningu,« zdravil Harrod svého hosta.

»Půjdeme ihned na místo požáru. Váš úsudek má pro mne větší cenu než úsudky komise. Cestou vám povím, jak bylo ložisko nalezeno.

Dva mladí dělníci se koupali v moři. Jeden z nich vystoupil z vody a chtěl si lehnouti na slunce. Ihned však vyskočil… měl spálená záda. Oblékli se a běželi k panu Goldwinovi, vedoucímu komise.

Komise se ihned odebrala na místo a zjistila, že vznikl nový požár. Nelze pochybovati, že jde o požár atomů. Jak vznikl požár? Bude jej možno zdolati podobně jako prvý. Pane Canningu, spoléhám na váš úsudek.«

Harrod se zastavil a hleděl na Canninga, Ten potřásl hlavou.

»Požár nebude možno uhasiti. Rozpad atomů tak pokročil, že není možno bojovati proti němu známými lidskými prostředky,«

Ostré Harrodovy tahy zbělely.

»To znamená…?«

»Počátek požáru světa.«

Mlčky kráčeli dále. Na místě nového požáru byla vykopána jáma. Canning se naklonil ke hromadě země na okraji jámy, vzal kus do ruky a prohlížel zemi.

»Žíla kovu, pane Harrode. Pojďme do laboratoře, abych ji mohl prozkoumat.« Když došli k dřívějšímu ohnisku, sklonil se Canning, vyňal dláto a ulomil si kus půdy z okraje. Potom vyňal z kapsy zvětšovací sklo a prohlížel ji.

Šedá, nesmírně jemná žilka. Canning zabalil prst do šátku a muži kráčeli dále.

»Co je to? ptal se Harrod. »Bylo to místo teplé?«

Canning potřásl hlavou. »Ne, a přece se domnívám, že odtud postupovala nákaza. Předpokládám, ne, považuji za jisté, že od

původního ohniska se táhne kovová žíla k novému ohnisku a nákaza po ní postupuje.« – – –

Zatím co radiové vlny roznášely zdrcující výsledek badání, seděl Canning s Harrodem na palubě Harrodova letadla. Harrod těžce dýchal a bezradně hleděl na Canningovu lhostejnou tvář. Ten mluvil. – – –

»Vy, vy jste dovedl Gormovu sílu tak daleko, že sen budoucnosti poháněti jí letadla, letící do vesmíru, jest splnitelný?«

»Je tomu tak, pane Harrode.«

»A proč to říkáte až dnes?«

»Myslím,« řekl Canning, »že jsem volil vhodný okamžik. Vědomí, že se stanou záhy velké změny, je jistě útěchou, že máme prostředek k útěku. Říkám to dnes, protože jsem teprve nedávno rozluštil ten problém.«

»Jak se to stalo?«

Canningův zrak bloudil po širém moři.

»Bylo to před několika týdny, pane Harrode. Stál jsem před otázkou… chtěl jsem všemu udělati konec. Viděl jsem, že někdo jiný rozluštil problém, kterým jsem se zabýval dnem i nocí.«

Harrod vyskočil, jako by vedle něho udeřil blesk.

»Někdo jiný?… A co dělá?«

»Staví.«

»Jeho jméno?!«

»Je to Angličan Ronald Lee, synovec Jonase Leea. Na pozemcích, van Meulenových se připravují ke stavbě letadla.«

»A nikdo o tom nic netuší?«

»Ne, pane Harrode, nikdo to neví, jen nejbližší z rodiny van Meulena.«

»Vypravujte dále…!«

»Nikdy nezapomenu toho dne, kdy mne van Meulen zasvětil v toto tajemství. Myslil jsem, že se zhroutím. Vrhl jsem se do práce a v poslední hodině jsem nalezl stopu. Teď budu možná také stavěti.«

»A ti v Buena Vistě?« tázal se Harrod.

Canning přivřel oči…

Harrod dlouho marně čekal na odpověď.

»Buena Vista… kdybych ji nebyl nikdy spatřil… Ať se stane cokoli…« Canning vyskočil, »Musí to vzíti konec.«

»A potom, pane Canningu?«

»Potom budu vědět, budu-li stavěti s vámi vzducholoď, která nás ponese k novému světu.«

Harrod mu podal ruku. »Můj hangar čeká ode dneška na svého nového pána.«

– – – – – – – – – – – – – – –

»Pane Lee, nyní se podrobuji vašemu úsudku. Co nám právě vyprávěl pan Canning, jest přesvědčující. A přece mně nepřipadá nebezpečí světového požáru tak veliké jako vám, učeným hlavám.«

»Myslíš zase na hašení oceánem, otče?« tázala se Hortensie.

»To ne, Hortensie… Ale přece udělám ten pokus.«

»Bude to jistě pěkná podívaná,« odpověděla Hortensie a obrátila se k Leeovi. »Již zvonili, pane Lee, nesmíme zanedbávati práci.«

Vstala, lehce pokynula a vycházela s Leem z pokoje. Canning za nimi zamračeně hleděl.

Potom pohlédl k Violetě, která rozpačitě vstala a odcházela.

»Rád bych vám něco řekl, pane van Meulene. Pamatujete se jistě na dobu svého zasnoubení. Porovnávejte a uznáte, že vztah mezi mnou a Hortensií se vyvinul…«

Van Meulen neodpovídal.

»Vaše mlčení mně říká dosti!« Canning rozrušeně přecházel pokojem. »Kdybych Hortensii tolik nemiloval, byl bych již dávno všemu udělal konec. A teď, od té doby, co ten Lee jest zde… Musím míti jasno.«

»Máte pravdu, done Roberto. Hortensie musí však sama rozhodnouti. Doufám, že vše se obrátí k dobrému. Kdyby však se její láska změnila… nebudu ji k ničemu nutiti. Pošlu sem Hortensii.«

Violeta seděla v Hortensiině pokoji, její srdce bylo s Hortensií. Věděla, jak těžký boj bojuje.

Pojednou zaslechla podivný hluk. Vyskočila a řítila se ze dveří, kde se střetla s Canningem, který by ji byl porazil.

Vrhla se k Hortensii, ležící na pohovce, a prudce vzlykající.

»Hortensie, milá Hortensie!« Violeta poklekla vedle ní, hladila ji a líbala.

»Vše bude zase dobré,« šeptala jí. »Ten zlý člověk odešel, nikdy ho již nespatříte, budete šťastna.«

Dlouho trvalo, než Hortensie se vzpamatovala. Jakou útěchou jí bylo, že nalezla duši, které se mohla zcela svěřiti. –

V té době dostal Harrod Canningův telegram:

»Budeme stavěti.«

– – – – – – – – – – – – – – –

Gorm a Sydney Stamford seděli večer před chyší z vlnitého plechu. Majadevi ležela na lehátku.

»Co znamená to náhlé zhoršení?« tázal se Gorm se starostlivým pohledem na spící dívku.

»Gorme, nesmíte zapomínati, že Majadevi je teprve krátkou dobu u vás v bezpečí. Jsem přesvědčen, kdybychom ji nebyli vytrhli z Indových rukou, že by byla záhy bídně zahynula.

Mám jen tolik síly, že neustálým vlivem na její vůli ji mohu uchrániti od tajného útěku. Její duševní síla je tak oslabena, že Indův vliv vlastně ještě trvá.«

»Ten Ind má nesmírnou duševní sílu,« poznamenal Gorm.

»Nesmíte zapomínati, Gorme, že na mladé lidi je možno snadno konati telepatický vliv.«

Gorm se obrátil k Majadevi. Vstala, jako by chtěla odejíti. Stamford napřáhl ruku a dosti dlouho tak setrval. Tu se obrátila a klesla na lože.

»Domnívám se, že Majadevi jest znovu pod Indovým vlivem. Nepochybuji, že jest někde nablízku. Vaše setkání v klášterní zahradě to dokazuje. Jistě snadno vypátral, kde se nalézáme.«

»To je možné, Stamforde. Divím se jen, že se odvažuje do naší blízkosti.«

»Majadevi jest pro Saratu drahocenným majetkem. Nevím však, jak bychom měli proti němu postupovati. Úřady nemůžeme vzíti na pomoc, to by mohlo zhatiti náš plán.«

Gorm odešel do domu, vstoupil do místnosti, kde pracoval jeho nepostradatelný Tim. Avšak to, co mu Gorm nyní vyprávěl, bylo pro

něho nepochopitelné. Přes to však radostně se podroboval všem Gormovým pokynům.

»Jdeme k letadlu. Pamatuj, že ti nepřispějeme ku pomoci.« Gorm uchopil několik přístrojů a opustil chyši. Potom odcházel se Stamfordem k hangaru.

Zdánlivě pracovali na hliníkovém letadle, avšak Gorm stále zanechával práce. Nemohl se zbaviti myšlenky na to, co se odehrává v chyši. Stamford jej napomínal: »Přemáhejte svoji netrpělivost, není vyloučeno, že nás vidí.« –

Sotva Gorm opustil chyši, Tim spěchal do kůlny na nářadí, kde vyhledal lano a upravil je v laso.

»Ten chlapík musí zůstati na živu…« Potom přistoupil k oknu a hleděl na dívku, odpočívající na lůžku.

Musil dlouho čekati.

Tim přitiskl tvář k oknu. Majadevi vstala. Chvíli stála a odmítavě napřáhla ruce. Potom se skloněnou hlavou zvolna kráčela kolem domu, jako by byla vedena neviditelnou silou. Sestupovala ke skalám.

Tim ji sledoval zrakem.

Sotva dívka dospěla k prvnímu výběžku, Tim prudce vyskočil a ubíhal ve stínu křovin. Na úpatí skály spatřil dívku, vystupující po příkré stezce.

Skalní stěna byla ještě ozářena zapadajícím sluncem. Tim se musil skrýti a čekati, až Majadevi dospěje nahoru. – – –

Dny a noci… neustále… beze spánku… ležel Sarata za skaliskem a čekal. Již téměř zoufal… Když však spatřil blížící se Majadevi, zapomněl na veškerou opatrnost a spěchal Majadevi vstříc, strhl ji k sobě a vedl ji na stezku, táhnoucí se po úbočí.

Když dospěli na úzkou stezku, přinutil Majadevi, aby šla před ním. – – –

Pojednou spatřil, že něco temného se vznáší nad jeho hlavou. Nežli pochopil, co to je, lano se stáhlo kolem jeho krku a on klesl k zemi. Prudkým nárazem byl omráčen, necítil, že je spoutáván.

»Ten neuteče,« bručel si Tim.

»Miss Majadevi!« Tim se snažil, aby jeho hlas zněl měkce.

Majadevi však neslyšela. Kráčela dále.

Tim pospíchal za ní. »Co mám dělat? Mám ji zadržeti násilím?«

Po několika krocích se stezka rozšiřovala. Tim skočil před Majadevi a postavil se před ni s rozpřáhnutýma rukama.

S tlukoucím srdcem pozoroval, že kráčí dále, jako by ho tu nebylo. Narazila na něho a hlasitě vykřikla. Potom klesla.

V největší úzkosti si Tim vzpomněl na hvízdání vaquerů. Vsunul prsty mezi rty a pronikavě zapískal.

»Doktor to bude jistě znát…«

Chvíli čekal. Pojednou spatřil rychle se blížícího Gorma, Stamford byl v patách za ním. Zastavil se u Inda, Gorm přistoupil k Majadevi.

Zvedl ji a nesl ji dolů.

»Dobře jsi to provedl, Time,« řekl muži, který sklíčen kráčel za ním. – – –

»Zatím se vše zdařilo,« řekl Stamford, když seděli pohromadě v chyši. »Tim rozluštil svůj úkol, teď je řada na mně. Nevím, co s tím lumpem provedu. Neměl jsem dosud příležitosti měřiti své síly s tak silným odpůrcem. No, zkusím to. Time, sejmi mu pouta. Zvedni jej a posaď ho na židli.«

Když Sarata byl zbaven pout, otevřel oči a nenávistně se rozhlížel kolem.

»Nechte mne samotného,« řekl Stamford. »Vaše přítomnost by mne rušila.«

Tim zůstal na stráži u dveří.

Mlčky a nehybně stáli protivníci proti sobě. Oči, v nichž se odrážely zbraně duše, byly na sebe upřené.

Těžký, dlouhý boj. Čím déle trval, tím netrpělivější byl Gorm. Kdo zvítězí? Čí síla bude dříve zlomena? –

Konečně. Dveře místnosti se otevřely. Gorm spěchal do domu. Stamford mu šel vstříc, bledý námahou, avšak na rtech úsměv vítěze. Gorm jej uchopil za ruku. »Vidím, že se to podařilo.«

Stamford přisvědčil. Vyšel ven a hluboce vdechoval čerstvý vzduch. Gorm jej nechal o samotě a vstoupil, následován Timem, do místnosti. Ind seděl opřen o židli, a bez zájmu hleděl ke stropu.

Stamford vstoupil.

»Zatím se nemáme čeho obávati. Mohli bychom jej nechati zde. Avšak jeho přítomnost by působila nepříznivě na Majadevi. Proto provedeme svůj plán. Vysvětlete to Timovi.«

Tim poslouchal se zájmem… Dopraví starce na nejbližší letiště… Opatří mu lístek severoamerické linky… doprovodí jej na palubu letadla… potom se vrátí…

Tim viděl u svých nových pánů tolik podivuhodných věcí, že se již ničemu nedivil. Odcházel, aby se připravil na cestu.

»Jste již dosti silen, příteli?« tázal se Gorm Stamforda.

Stamford přisvědčil.

»Kdo ví, jaký bude osud toho člověka. Myslím, že příležitost, dověděti se něco o Majadevině osudu, se sotva vrátí.«

»Dobře, že jste na to vzpomněl, Gorme.«

Přistoupil k Indovi, a lehce mu přejel rukou čelo a oči, Ind je zavřel. Potom mu kladl otázky, které Gorm šeptal.

Sarata mlčel.

»Ještě se brání,« tiše řekl Stamford.

Položil levou ruku na Saratovo čelo a pravicí uchopil jeho ruku.

Po chvíli opět kladl otázky. Starcovy rty se otevřely. Jednotvárně splývala slova s jeho rtů. Gorm naslouchal, jeho tvář se zachmuřovala. – – –

Tim vstoupil, připraven na cestu. Gorm pokynul Stamfordovi.

Stamford se naklonil ke starci a důrazně mu domlouval.

»Budeš následovati svého průvodce… vykonáš vše, co ti řekne… Vstaň.« Stamford ukázal na Tima. »Zde je muž, který tě bude doprovázeti.«

Stařec přistoupil k Timovi a opustil s ním dům.

– – – – – – – – – – – – – – – –

Shelby, asistent profesora Moore, vstoupil do observatoře greenwichské hvězdárny. Profesor seděl u radiového přístroje.

»Co je, pane Moore? Důležitá zpráva?«

»Záhada, Shelby, kterou se zabývám již déle než půlhodiny.«

»Nařizoval jsem Londýn, jak jsem zvolna točil, pojednou jsem zaslechl slova.

« Shelby přistoupil blíže.

»Jaké jsou ty zprávy?«

»Nerozumím jim a znovu se stále opakují. Právě je ticho.«

Asistent zkoumal postavení rámové anteny, srovnal je se stupnicí. Rám ukazoval na Lisabon.

»Je tam snad chyba? Jinak si to nemohu vysvětlit.« Při tom zvolna otáčel rám na anglický vysilač.

Náhle jeho ruka se zastavila. Znovu zazněly zvuky.

»Slyšíte?« šeptal Moore, »tytéž tóny.«

»Co je to? Kde jsme?«…

Shelby stále otáčel antenu, přes to tóny zněly dále.… potom opět ticho.

»Odkud jsou ty vlny?« Shelby si sáhl na hlavu.

Moore pohlédl k obloze.

»Vše by bylo v pořádku, kdyby nepřicházely shora, jinak bychom jich neslyšeli při každém otočení anteny.«

Asistent mlčky přisvědčil.

»Zavolejme Berlín.«

Moore souhlasil.

»To je dobrá myšlenka. Berlínská helikoptera má stejné přístroje jako my.« Nařídil na Berlín.

Profesor Franke byl sám u přístroje. Moore mu rychle vylíčil svá a Shelbyho pozorování.

»Dávejte pozor. Za čtvrt hodiny vás zavolám.«

Profesor Moore nařídil přijímač na tutéž vlnu. Sotva byl hotov, tajemná znamení se opět ozvala. Shelby poznamenal rytmus tajemných signálů.

Potom zavolali Berlín. Tam pozorovali totéž. Profesor Franke se domníval, že znamení přicházejí z vesmíru, patrně směrem od Venuše.

Za hodinu přivezla letadla reservní přístroje oběma helikopterám z Londýna a z Berlína, takže mohli nepřetržitě sledovati záhadná znamení a při tom se dorozumívati. – – –

Večerníky přinášely přemrštěné zprávy.

Když Moore a Frank již neslyšeli znamení, pečlivě srovnávali svoje záznamy. S napětím očekávali příští den, který je měl opět uvésti do oblasti vyzařování oné hvězdy.

Po mnohých překvapeních poslední doby opět nové vzrušení, které uvedlo svět v napětí.

– – – – – – – – – – – – – – –

Ve Spojených státech se hromadily interpelace v parlamentu, žádající, aby vláda provedla navržené hašení požáru na Coibě.

Přemožena většinou, vláda ve Washingtonu konečně souhlasila.

Byla, vypravena loď, která byla opatřena vším k výstavbě průplavu z moře ku požáru.

S největším zájmem sledoval celý svět prvé práce na Coibě.

Do všeho toho vzruchu jako puma vlétla nová překvapující zpráva.

»Bloomfield Advertiser.«, malý krajinský listy v Arizoně, přinesl tuto zprávu. V doku William Harroda je stavěna speciální vzducholoď k letu na Venuši!

Reportér »Frisco Heraldu«, který zprávu četl, nechtěl jí věřit. Protože byl náhodou v místě redakce, zašel si tam spěšně, aby si onu sensační zprávu dal vysvětliti.

V redakcí právě byl pan William Harrod a strašlivě zuřil.

Jak se dostala ona zpráva do novin?

Jednoho rána přišel posel »Bloomfield Advertiseru«, byl náhodou poslán k panu Harrodovi.

Zatím co čekal v předsíni, zaslechl z pracovny rozmluvu Harroda s Canningem, již okamžitě běžel sděliti redaktoru »Bloomfield Advertiseru«, který seděl v nedalekém výčepu a pil whisky. Tímto jednoduchým způsobem se vše dostalo do veřejnosti.

»Odvolat! Odvolat! Hned v nejbližším vydání! Chlapi, já vás naučím pořádku!« řval v pravém smyslu slova pan William Harrod.

Redaktor se omluvil a slíbil nápravu.

Harrod odešel z redakce. Za dveřmi vrazil však do cizince, který rychle ukrýval svůj poznámkový blok a hleděl, aby před Harrodem zmizel.

»Haló, pane! Kampak? Co tu hledáte?!« volal Harrod.

»Nic zvláštního,« odpovídal cizinec, vstupuje do poblíže stojícího letounu. »Jsem tu za obchodem a zas jedu pryč.«

»A jaké tu máte obchodní věci,« naléhal neúnavně Harrod.

»Tak všemožné,« odpovídal neznámý, natáčeje motor letounu a usedaje k řízení.

»Počkat!« vykřikl Harrod. »Vy jste byl za dveřmi redakce! Mám podezření, že – – –«

Místo odpovědi přidal neznámý plyn a letoun se zvedl.

»Byl to nejlepší obchod, jaký jsem kdy udělal. Vaše tajemství má milionovou cenu – –!« Další slova zanikla v hluku stroje.

»Chlap mizerná! Čerti aby vzali všechny reportéry!« nadával Harrod a vrátil se do redakce.

»Nemusíte nic odvolávat,« pravil rozčileně. »Ale nemyslete si, že je vše skončeno.«

Za dvě hodiny si drali lidé v San Francisku »Frisco Heralda« z ruky.

V krátké době již tři velké sensace: Coiba – záhadné znamení z Venuše – – Harrodovy záměry – – –

Noviny byly tedy dostatečně zásobeny nejzajímavějšími tématy.

Ronald Lee, právě v den, kdy vyšla zpráva ve »Frisco Heraldu«, chtěl zajíti do doku, kde byl již zkonstruován kýl vzducholodi.

Práce šla tak rychle vpřed, jako by na vzducholodi pracovaly kouzelné ruce. I hodiny, jež po práci trávil v domě van Meulena, byly tolik půvabné. Nezapomenutelné byly chvíle v kruhu rodiny. Měl stále na očích okouzlující zjev Hortensie se všemi jejími krásami.

Nechápal však, v čem tkvěla rozpoltěnost její duše.

Lee byl velmi překvapen, když mu pojednou Violeta oznámila, že jej chce Hortensie navštívit, že chce, aby jí vyložil některé věci, týkající se stavby a aby jí vše osvětlil po technické stránce. Domníval se, že je to pouhý rozmar.

Mýlil se však. – – –

Večerní zábavy a rozhovory byly ve skutečnosti hodinami poučování, a vysvětlování. Pokroky, jež Hortensie činila, svědčily o její energii a bystrosti ducha. –

Když se Lee blížil k doku, Hortensie jej z dálky spatřila a šla mu vstříc, aby ho pozdravila.

»Je tu něco v nepořádku, pane Lee. Rozměry spodních hliníkových desek neodpovídají oněm, jež byly žádány v objednávce.«

»Jsou silnější anebo slabší?« otázal se Lee polo vážně, polo vesele.

»Silnější! Téměř o milimetr!«

Lee obdivoval její krásu. A stálo ho mnoho námahy, aby zachoval svoji vážnou tvář.

»No, není to tak závažné. Na celkovou váhu ty trochu silnější desky nemohou konati zvláštní vliv,« pravil Lee a zamířili k právě vybalené dodávce aluminia.

»Slečno Hortensie, pane Lee! Seňor van Meulen chce s vámi okamžitě mluvit!«

»Copak je, José?« tázala se Hortensie.

»Seňor van Meulen byl velmi rozčilen – – –«

»To si musíme pospíšiti. Pojďte, pane Lee,« prohodila spěšně Hortensie.

U vchodu do budovy se setkali s Violetou, jež se k nim přidala a šli do pracovny van Meulena.

Ten jako nepříčetný, bledý a udýchaný pobíhal po místnosti.

»Otče,« starostlivě zvolala Hortensie a uchopila jej za ruku.

Pan Meulen se okamžitě vzpamatoval

»Co je? – – –«

»Tady! Čtěte! Nemožné! Neuvěřitelné!«

Hortensie čtla – zprávu »Frisco Heraldu«. Při posledních slovech jí noviny vypadly z ruky a bezradně vzhlédla k Leeovi.

»Pokládal bych to za nesmysl,« klidně pravil Lee, »kdyby to nebylo ve spojitosti se jménem Harrodovým.«

»Máte pravdu, pane Lee. Pochyboval jsem. Ale jen chvíli! Harrod se asi všechno o nás dověděl,« pravil van Meulen a počal znovu přecházeti velikými kroky po pracovně. »Ty mně oplácíš i s úroky, Williame Harrode,« povzdechl.

»Kdybychom stavěli vodíkovou raketu, snad by bylo lze předpokládati, že sám Harrod nám konkuruje,« poznamenal Lee.

»Ano, ano. Neměj obav, otče,« vpadla Hortensie, »Nevěřím však, že by ovládal elektronovou energetiku.

V tom je někdo jiný, někdo vynikající, komu se podařilo problém rozluštit a kdo se s Harrodem spojil.«

»Jen tak je to vysvětlitelné, slečno Hortensie,« přisvědčil Lee. »Nikdo, mimo Gorma, není na té vědecké výši, aby byl s to něco podobného rozluštit a vypracovat.«

»Gorm…,« pozastavil se van Meulen.

»Gorm a Harrod – ne, pane van Meulene.«

»Ne? Kdo tedy? Když ne Gorm, tedy někdo, jenž jeho výpočty dokonale ovládá. Jako vše sdělil strýci Jonasovi – – – mohl je sděliti komukoli jinému.«

»To je možné. Ačkoli však Gorma neznám, nevěřil bych…,« pravil Lee.

Van Meulen se zastavil na okamžik, aby rozčileně pronesl svůj přesvědčivý závěr:

»Někdo Gormovy plány ukradl. A dal je Harrodovi!«

»Krádež?« zvolala Hortensie.

»Ano!«

Violeta se rozplakala. Lee ji uklidňoval: »Buď statečná, Violeto!«

»Co uděláš, Ronalde?«

Lee mlčel. Do ticha rozhodně promluvil van Meulen: »Od zítřka pracujeme na tři směny!«

Lee zablýskl očima a pevně stiskl ruku, již mu podával van Meulen.

– – – – – – – – – – – – – – –

Tisková kancelář Spojených států jihoamerických hlásila příštího rána tuto zprávu:

»Vzhledem ke zprávám z Arizony oznamuje vláda Spojených států jihoamerických celé veřejnosti, že práce na vzducholodi, stavěné na využití elektronové energie v dílnách pana van Meulena, velmi pokročily. Lze předpokládati, že zkušební lety budou podniknuty v nejbližší dohledné době.«

Svět zatajil dech.

Zastupitelské úřady Spojených států severoamerických a Spojených států jihoamerických se navzájem informovaly a oficielně o celém případu mlčely.

Z místních časopisů »Bloomenfieldského Advertiseru« v Arizoně a z »Monitore del Vermejo« se staly přes noc žurnály světového významu. Ty pak bojovaly boj mezi oběma loděnicemi. To byli hlasatelé, kteří oznamovali světu činy Harrodovy a van Meulenovy.

Zatím co si svět lámal hlavu, kdo z obou mužů zvítězí, přinesl pojednou berlínský rozhlas tuto zprávu:

»Právě bylo přísně vědecky dokázáno, že ona záhadná znamení, jež byla zachycena na helikopterových stanicích v Greenwichi a v Berlíně, pocházejí z planety Venuše. Dále se podařilo vyložiti jejich smysl. Jsou to obrazové telegramy v Descartesových souřadnicích.«

Bylo jen velmi málo lidí, kteří zprávě rozuměli.

Příštího dne pak berlínské radio hlásilo změnu večerního pořadu. Místo zábavního hudebního programu bude vysílána přednáška profesora Frankeho, ředitele berlínské helikopterové stanice o jeho pozorováních.

Nebylo nikdy přednášky, jež byla tak dychtivě a napjatě očekávána a vyslechnuta.

»Dámy a pánové! V poslední době již velmi mnoho psal veškerý světový tisk o těžkostech, jež se staví v cestu dorozumění dvou velmi vzdělaných lidí, kteří by si chtěli rozuměti. Zdá se nám to nemožné.

Přes to jsou lidé, kteří jsou s to, překážky ty překonat a vykonati nemožné. To jsou lidé, vám mnohým tak nesympatičtí – matematikové,« tím začal profesor Franke svoji přednášku. V dalším osvětlil, že na základě Pythagorovy věty, jež byla klíčem ke všemu, bylo pokračováno dále a na deseticentimetrových vlnách byly vyslány odpovědi. Zdůraznil obtíže – poněvadž dorozumívání se dělo v přesných matematických obrazech – spojené s konstrukcí parabol, hyperbol, konchoid atd., jež byly pak bod po bodu vysílány.

Vysvětliv vše přesně a pochopitelně do všech podrobností, skončil přednášku s tím přesvědčením, že se podaří lidstvu určitě v nejkratší době navázati přímý a pomocí právě budovaných speciálních vzducholodí, osobní styk s Měsícem, Venuší, s Marsem a s Uranidami, vzdálenými mnoho světelných roků.

Příštího dne pak tisk přinášel obšírné komentáře k přednášce profesora Frankeho.

Uranidy – jejich obyvatelé – věda – bohatství – to byly dosud nezodpověditelné otázky.

– – – – – – – – – – – – – – –

Canning najal nové dělníky v San Francisku a pomalu odcházel k letišti. Cestou periferií byl zastaven shlukem lidí, černochů, žlutých i rudokožců. Uprostřed pak stál starý Ind s turbanem – pohlédl na něho – byl mu povědomý.

Sarata?! – – – Zde? – – – Kde má děvče? – Taková změna.

Když stařec vzal na ramena košík s hady, byl Canning přesvědčen, že se nemýlí. Následoval jej.

Na liduprázdném místě k němu přistoupil. »Sarata?«

Stařec se rychle ohlédl a užasl.

»Sarato, jste to vy? Což mne nepoznáváte?«

Stařec zavřel oči a intensivně přemýšlel.

»Byl jste přece u mne. Měl jste v mém domě představení…«

Stařec se uklidnil a prohlížel neznámého.

»Mister Canning! Ah! Již vím, byl jste u mne v tom velkém městě – u moře. Pozval jste mne k vám. Již vím.«

»Proč jste sám? Kde je vaše vnučka Majadevi?«

»Majadevi?« Ind se ušklíbl. »Neznám Majadevi. Sarata nikdy neměl vnučku – – –«

Canning se domníval, že Sarata je opilý. Chtěl odejít. Stařec však uhodl jeho záměr. Přistoupil blíže a šeptal:

»Seděli jsme u vás – – – v příjemném prostředí – – – ten muž – – – víte, ten co byl nahoře – – – vy byste chtěl vědět, jak vypadá – – – kde byl. Znám jej též.« Sarata přistoupil ještě blíže.

»Ano. Vím,« pravil Canning a podal starci peníz. Sarata jej držel v ruce a potřásl hlavou.

»Příliš málo, seňore! Příliš málo! Musíte mi dát víc, mnohem více! Sarata nyní vše ví. Sarata ví, kde bydlí. Byl u něho!«

Záhadné řeči. Stařec asi nemá všech pět pohromadě, myslil Canning a sáhl ještě jednou pro peníz do kapsy, jen aby se Saraty zbavil.

Stařec znovu začal.

»Sarata ví, co on nyní dělá. Saratovy oči viděly krásné nové letadlo.«

Stařec vztáhl ruku k nebi. »Tam chce. Vše hotovo!«

Canning se zabořil očima do Saratových očí.

»Řekněte to! Kde je Gorm?! Co dělá?!« zvolal Canning.

Sarata se při tom jménu vzpřímil. Jeho oči zasvítily.

»Ano – – – Gorm – – – tak se jmenoval – – A ten druhý s ním – –?«

»Myslíte Stamforda?« otázal se Canning.

»Ano… ano! Stamford! Tak, tak… postavili si krásnou loď. Chtějí pryč… Daleká cesta – se země…«

Canning se na okamžik zamyslil. Starcovy zprávy jej velmi zajímaly.

»Je tam také Majadevi?« otázal se.

»Majadevi?« překvapeně se tázal Sarata. »Kdo je to?«

»Tys opilý, člověče! Majadevi – tvoje vnučka… to medium, s kterým jsi táhl světem. Vždyť byla s tebou u mne! Zmizela – – – byla ukradena – – –«

»Majadevi?… Majadevi?…« Ind potřásl hlavou.

»Nevím – – – vím jen – – ve vašem domě – – – měl jsem cosi – – – byl to vzácný poklad! Ztratil jsem cosi – – – byl to vzácný poklad! Ztratil jsem jej – – – byl mi ukraden – – – dva muži jej ukradli.«

»Sarato! Co je s vámi?! Už se nepamatujete? Nevíte, že Gorm a Stamford vzali Majadevi s sebou?«

Stařec se zachvěl a zavěsil se do Canninga.

»Ten poklad – – – byl mi ukraden – – – Majadevi! – – – to děvče!«

Saratovi sršely blesky z očí.

»Nevím, kterého z nich mám dříve nenávidět! Stamforda anebo toho druhého.

Nyní vím i to druhé. Gorm mně ukradl Majadevi, Stamford myšlenky – – – porušil mé smysly – – – uzamkl mé vzpomínky – – –

Ten člověk ze západu, mne, Saratu, přemohl – – –«

Canning nevěděl, co počít. Co to vše znamená? Co to mluví za nesrozumitelnosti?

Dva mimojdoucí se postavili a překvapeně hleděli na skupinku, zvláště na podivně se chovajícího Inda.

Canning se rozhodl. Ukončí scénu. Vezme Inda s sebou! Vzal Saratu za rámě, zastavil mimo jedoucí taxi, vtáhl starce dovnitř a poručil: »Na letiště!«

– – – – – – – – – – – – – – –

Opět byla Coiba středem pozornosti. Nejrozmanitější lidé, s nejrůznějšími zájmy, se všech míst světa se sjížděli. Byla učiněna všechna bezpečnostní opatření. Vodní kanál od moře k místu požáru byl dostavěn. Deset metrů široký, deset metrů hluboký a sotva sto metrů dlouhý. Již jen tenká hradba země a betonová zeď dělily vody oceánu od zdroje všeho nebezpečí.

Pracovali nyní ze všech sil všemi nejmodernějšími pomůckami – přes to se naskýtaly neočekávané obtíže. V několika málo metrech hloubky se stávala teplota nesnesitelná. Země zde byla jistě prostoupena kovem. Žilami rudy se pak šířil oheň. Zároveň pak ruda vydávala mohutné radiové záření, které těžce porušovalo zdraví všeho dělnictva.

Způsob prací musil býti proto od základů změněn. Vždyť nebylo možno ani skály trhat, poněvadž výbušná nádrž okamžitě explodovala, jakmile se dostala do horkého a mohutného radioaktivního záření.

Práce byla tudíž na čas zastavena, nežli byly opatřeny nové stroje.

Plán byl tento: Nízko nad kanálem budou zakotveny helikoptery. Z nich bude dno kanálu bombardováno výbušninami. Pak přijdou na řadu elektrické bagry, rovněž instalované na helikopterách, jež materiál okamžitě odstraní do moře.

Vyskytli se učení mužové, kteří nesouhlasili s tím, aby hmota z ostrova byla odstraňována do moře. Tvrdili, že zde vyvolá a musí vyvolati pro prudkou reaktivnost zhoubného prvku nové škody.

Marné však bylo jejich upozorňování.

Celý svět je překřičel: Oheň musí býti uhašen vodou!

Vedení stavby však samo velmi brzy zažilo nepříjemné překvapení. Hmoty byly odstraňovány do moře nedaleko od pobřeží. Tu se brzy

začaly objevovati nad hladinou páry, jež neustále houstly, úměrně s odsypáním vykopané hmoty do vody.

Vyhledali tedy hlubší místa, kam byla ukládána zemina. Zakrátko se objevily páry opět. Bylo zřejmo, že voda hořící hmotu neuhasila.

Práce pokračovala pomalu, stroje se velmi rychle opotřebovávaly. Úžasné spousty náhradních součástek byly stále dopravovány.

Konečně nadešel jasný, teplý, letní den. Vším světem dávno netrpělivě očekávaný.

Jedenáctá hodina dopolední – třaskavá nádrž připravena…

Množství reportérů a zvědavců. Očekávaný okamžik se za ohromného výbuchu dostavil.

Vlny oceánu se přelily přes ložisko zkázy a bylo po všem – – – opona spadla.

Čekali nyní všichni, co se bude díti… V několika hodinách bylo očekávání splněno objevením se oblaků par, jež houstly a stoupaly k nebi jako mohutné hradby hrozivých mračen, které pak průtrží mračen zhoubně zalévaly úrodné kraje ostrova.

Předpovědi vědeckých pracovníků se plnily…

– – – – – – – – – – – – – – –

»Už je tu to chlapisko zase,« hovořil k sobě Tim, namířiv dalekohled na severní skalní stěnu. »Jde touže cestou jako ten Ind – – – myslil jsem, že je to on – – – ale není – – – třikrát jsem za ním byl – – – nemohl jsem ho nikdy dohonit – – – kulka by byla snad lepší?!«

»Dobrý den, Time,« pravil Stamford, poklepávaje na rámě svému věrnému pomocníku. »Co to tak pozorně hledáš?«

Místo odpovědi zatáhl Tim Stamforda za zeď.

»Dobře, že jste přišel, pane doktore,« pravil. »Podívejte se rychle dalekohledem na cestu ve skalách… Asi tam, co jsem tehdy chytil do lasa toho starého Inda.«

»Nějaký člověk. Vidím. Kdo by to mohl být?«

»Dnes už se tu courá po druhé. Prvně jsem ho tam potkal včera. Nebyl mi nikterak nápadný.

Když jsem jej však spatřil i odpoledne, jalo mne podezření. Vydal jsem se za ním. Ale zmizel mi.

Dnes ráno zase. Škrabal se strmou stezkou k hangaru, kde stavíme loď. Plížil jsem se k němu opatrně. Na krátkou vzdálenost mne však spatřil a uprchl mi. Od té doby neustále vše pečlivě pozoruji. Teď již opět slézá dolů.«

Stamford přinesl okamžitě lepší dalekohled. Sotva zaostřil na neznámého, vykřikl překvapením.

»Je to možné? Avalov? Jak nás našel? Co tu hledá? Musíme ho dostat. Já jdu na stezku směrem do údolí. Až budu dole, vydáš se k němu. Nedostaneš-li ho ty, musí se na útěku setkat jedině se mnou.« – – –

Stamford došel na své stanoviště a skutečně brzy zaslechl spěšný krok Avalovův. Skryl se za výstupek skály. Když Avalov mohl být těsně před ním, vystoupil ze svého úkrytu s milým uvítáním na rtech:

»Dobrý den, pane barone Avalove. Vítám vás. Vy chcete navštíviti pana Gorma, jak se domnívám. Pojďte, prosím, se mnou.«

Avalov byl dokonale překvapen. Stamfordovi se tento taktický manévr tak dalece podařil, že bez odporu si odvedl přátelsky Avalova až k hangarům.

Gorm právě vycházel z domu, když přišli. Sotva jej Avalov spatřil, vrhl se k němu a uvítal se s ním záplavou ruských a anglických slov.

Gorm překvapeně hleděl na Avalova.

»Jak se sem dostal?« otázal se.

Stamford mu vše vylíčil a dodal, že se domníval, že Avalov uprchl ze Suru.

»Pak se divím, že tu není ještě ze Suru zpráva,« podotkl Gorm.

Stamford přikývl a pokračoval:

»Nemůže zde zůstat. Nevezmeme si na krk k vůli němu zase nové nepříjemnosti. A pak by určitě konal nepříznivý vliv na Majadevi. Vy, Gorme, to s ním umíte nejlépe. Zkuste to po dobrém…«

Oba se obrátili, aby promluvili s Avalovem. Ten jako by tušil, oč jde, se sepjatýma rukama prosil:

»Zde zůstati… u tebe! U tebe… Zlí duchové se tě bojí – – – a nemohou tak ke mně. U tebe zůstat – – – to mé přání!«

»Nyní to ještě nejde, příteli Avalove,« jal se pomalu a klidně hovořiti Gorm. »Musíte posečkat. Později k nám přijdete. Nyní musíte zpět!«

Z dílen přicházela Majadevi. Oba mužové se odmlčeli, aby neupoutali její pozornost a chtěli počkat, než vejde do domu. Majadevi však usedla na lavici venku.

»Pojďte, Avalove!« přísně rozkázal Gorm.

»Ne! Ne!« rozčileně křičel Avalov. »Tys silný, tys mocný, u tebe je dobře!«

»Nemožno!« pravil Stamford a chtěl Avalova uchopiti za rámě. Ten však v největším vzrušení, jako by hledal někde ochranu, přiskočil k Majadevi, vrhl se před ní na kolena a objímal její nohy s úpěnlivou prosbou, aby se ho zastala.

Majadevi mateřsky hladila nebožáka po vlasech. Tu neměli ani Gorm a Stamford dostatek odvahy, aby tvrdě zakročili proti Avalovovi.

»Proč chcete toho ubožáka vyhnat? Není zlý. Nebojím se ho. Je dobrý a milý. Tolik s ním cítím…,« prosila Majadevi Gorma. »Nechte ho zde. Je silný. Pomůže vám v práci. A když vy budete pryč, ochrání mne,«

»Kdo by tě zanechal samotnou?« otázal se Gorm. »Já? Nikoli. Kde budu já, budeš vždy i ty. Vždy tě budu chránit!« dodal s důrazem.

»Já mám u vás zůstat stále?« radostně zvolala Majadevi, »To je krásné – – – jak jsem šťastna – – – stále u vás!«

»A já také – stále u vás!« zvolal Avalov.

Lékař nespouštěl očí s Majadevi. Uvědomoval si, že snad Avalov by mohl být prostředkem, který by ji uzdravil.

»Myslím, že bychom zde mohli Avalova nechat,« pravil s významným pohledem ke Gormovi. »Nějaké zaměstnání již pro něho najdeme.«

»Ale co potom?« ptal se Gorm.

»To přenecháme již osudu…«

– – – – – – – – – – – – – – –

Katastrofy ve střední Americe, průtrže mračen, záplavy, zničená úroda, zastavená výroba, nemoci, bída, hlad – – – byly následky nikoli velmi dobře uváženého pokusu.

Bylo hůře den ode dne. Všichni se vzdali naděje na lepší příští a stěhovali se ze země. Lodi, jež odvážely uprchlíky, pohybovaly se pomalu, hustou mlhovinou jen v matném světle mohutných reflektorů.

Jak však bude dále. Je na světě ještě dosti místa, požár by mohl zachvátit celé obydlené kontinenty. – –

Naději do budoucnosti dávala stavba dvou zvláštních vzducholodí v Arizoně a v Gran Chacu. Ty mohly lidstvu přinést spásu, umožníce mu přestěhovati se do jiných světů.

Avšak zprávy o postupu stavby byly velmi skoupé, ač zpravodajové pracovali, seč byli. – – –

Canning přicházel od hangaru a mířil k úřední budově. Nahoře u okna stál Harrod a kýval na něho.

»Rychle, rychle, pane Canningu! Mám něco pro vás!«

Canning vyběhl po schodech.

»Co je? Něco nového z Buena Visty?«

Harrod přikývl a jal se šeptati.

»Shelton se vrátil. Právě snímají fotografie s jeho těla. Váš nápad byl úžasný. Fotografovat na tělo! Výsledek jeho cesty mne překvapuje po všech stránkách. Přinesl velmi příznivé zprávy. A on je spolehlivý. Nadto vyniká v technice!

Již jsme před nimi. Budeme určitě dříve startovat!«

Vítězný úsměv se rozlil po Canningově tváři. »Jsem zvědav na ty obrázky!«

Vstoupil sluha a přinesl hromadu dopisů. Mezi jiným velkou obálku se státní pečetí. Tu Harrod otevřel nejdříve.

»Aha!« usmíval se. »Ve Washingtonu si začínají pánové uvědomovat, že náš podnik znamená něco víc než snad nějakou vědeckou zábavičku. A tuhle, pane Canningu, dokonce píší mezi řádky, že jsou nás ochotni podporovat nejen morálně, ale i materiálně. Přišlo to pozdě, sice, ale nevadí! Člověk nikdy neví, k čemu by taková pomoc vlády mohla býti dobrá!«

»Dále nic?« ptal se Canning.

»Osobní sdělení státního sekretáře, že není námitek proti vyřízení vaší žádosti o státním občanství. Brzy prý obdržíte vysvědčení o státní příslušnosti.

Je to na prospěch naší práce. Až budete míti občanství severoamerické unie v ruce, pak lidu oznámíte, že severoameričan vynalezl tak geniální konstrukci! Udělá to dobrý dojem.«

– – – – – – – – – – – – – – –

»Zase dopis s indickou známkou!«.

»Konečně!« vyskočila radostně Violeta, spěšně vzala psaní Hortensii z ruky a zmizela ve svém pokoji.

»Ráda bych věděla, otče,« obrátila se Hortensie k van Meulenovi, »proč doktor Stamford stále cestuje v Indií?«

»Studuje. Může si to dovolit. Je finančně nezávislý.«

Hortensie se odmlčela, Přemýšlela o poměru Stamforda k Violetě. Ačkoli nepochybovala o jeho vážných úmyslech, přece jí byla záhadná ta nejasnost. A proč se vlastně Stamford již určitě nevyjadřuje?«

Ronald Lee pak myslil na Hortensii, domníval se, že má nějaké naděje. Byl však tolik zaměstnán prací v laboratořích a v hangarech, že neměl kdy přemýšlet o svých soukromých věcech. Neustával, neodpočíval. Zprávy z Arizony jej štvaly vpřed. – – –

Nová zpráva vzrušila Hortensii a Ronalda Leea.

Van Meulen se dověděl, prý z bezpečných pramenů, že v Arizoně je připravována stavba dalších vzducholodí. Van Meulen uklidňoval dceru:

»Tvůj otec nikdy nepřijal od Harroda zprávu, aby na ni příslušně neodpověděl. My pak pochopitelně začínáme zítra rovněž se stavbou druhé lodi!« Tak dokončil svoji zprávu van Meulen. Leeovy oči zajiskřily.

»Souhlasím, pane van Meulene! Ale náš hangar je snad poněkud malý…«

»Již je objednán materiál na rozšíření hangaru. Je na cestě. Dnes v noci začínáme pracovat!« odvětil van Meulen.

»Otče, to je skvělé!« zvolala Hortensie. »My musíme zvítěziti! A zvítězíme!«

»Ti tam staví druhé letadlo ve větších rozměrech. My naše druhé letadlo „Buena Vista“ postavíme ve stejných rozměrech jako „Jonáše Lee“. Tím docílíme určité výhody!«

Hortensie a Ronald se na sebe usmáli.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Jste připraven, Sarato?« otázal se Canning.

»Již dávno, pane Canningu – – – volal jsem vás – – – a Majadevi je na zemi – – – slyšíme přes hory a moře. Kde je ona, tam je i Gorm!«

»Co dál?«

»Stamford vše vždycky překazí…« –

O několik minut později seděli v Canningově letadle. Odlétli pak do New Yorku. Zde Canning propustil pilota a řídil odtud letadlo sám.

Příštího večera byli vysoko nad zasněženými vrcholky Himálají.

»Je čas, abychom se snesli k zemi a využili posledních paprsků zapadajícího slunce. Jinak vše propaseme,« navrhoval Sarata.

V krátkých spirálách kroužilo letadlo k zemi. Na podlaze u pozorovacího horizontálního okénka ležel Sarata a dalekohledem pozoroval krajinu. Vše dobře rozeznával.

Ano – budova z vlnitého plechu – vzducholoď – tak podobná Harrodově.

Srdce mu prudce bušilo.

Vše bylo tak těsně u sebe postaveno, že nebylo možno zničiti okolní budovy, aniž vzducholoď zůstala neporušená.

»Je čas, pane Canningu! Dříve než nás spatří!« prohodil Sarata.

Canning váhal… Jak asi vše zkonstruoval Gorm? Byl velmi zvědav.

»Někdo vychází z domu!« vykřikl Ind. »Je pozdě…«

Skokem byl Canning u zajišťovací páky – od letadla se uvolnil předmět, klesal k zemi – druhou rukou strhl vertikální kormidlo – a loď se prudce vznášela k nebi.

Veliká bomba mohutně vybuchla. Zalila vše plameny a černým, pomalu se rozptylujícím dýmem.

»Sedí…!« radostně pronesl Ind a přistoupil k oknu. Tu byl však mohutným nárazem vržen zpět a Canning padl na něho.

Letadlo se dostalo do bouře. Bylo zmítáno a hnáno na skalnaté vrcholy velehor.

V posledním okamžiku se Canning sebral a uchopil rychle řízení – nejvyšší čas – ničivé vrcholky stály výhrůžně před přídí helikoptery, jež se v poslední chvíli vznesla do bezpečných výšin…!

»Zachráněni,« šeptaly Canningovy rety.

Pomalu se potom ohlížel po Indovi.

»Kde jsme – co se děje?« šeptal Sarata ještě napolo omráčen.

»Letíme zpět do Spojených států. Zítra večer jsme v Arizoně.«

»A co ti tam dole?«

»Jsou mrtvi!« přesvědčivě odvětil Canning.

– – – – – – – – – – – – – – –

Pozorování greenwichské a berlínské helikopterové stanice a usilovná práce profesorů Franka a Moora přinesly pozoruhodné a vynikající výsledky o životě na Uranidách.

Bylo zjištěno, že je na oněch družicích úžasně pokročilá technika, jež umožnila, nám nepředstavitelně, zvýšiti životní standard tamního obyvatelstva.

Podařilo se filmovými aparáty zachytiti obrazové reportáže, jež byly promítány po celé zeměkouli a skýtaly všem podklad k nejrozmanitějším úvahám, zvláště vzhledem k možnostem, vyplývajícím ze stavby a uskutečnění letu právě budovaných stratosférických letadel.

Získat pro náš svět všechny vymoženosti obyvatelů Uranid bylo konečným echem.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Nyní by bylo tedy vše v pořádku; zde vám předávám, pane Canningu, osvědčení o vaší státní příslušnosti. Právě je přinesl zvláštní posel. Jste od této chvíle občanem Spojených států. Nyní nebude nikde pochyby o národním rázu našeho podniku.«

S tímto projevem předal Harrod listinu Canningovi a odešel do vedlejší místnosti, kde jej očekával redaktor »Bloomenfieldského Advertiseru«. Canningových rozpaků si nepovšiml.

V krátké době se rozlétne světem zpráva, že on, Canning, je geniálním vynálezcem – – – tato a ještě spousty jiných a jiných myšlenek jej tížily.

Harrod se vrátil a Canning stál dosud v zadumání u okna.

Přistoupil ke Canningovi a poklepal mu na rámě:

»Příští číslo „Advertiseru“ přinese jen nenápadnou zprávičku, že pan Robert Canning, podle jehož plánů se buduje letadlo „Arizona“, je americký státní příslušník.«

A Harrod se opět zálibně odmlčel – – –

V severní Americe působily tyto zprávy o Canningovi uklidňujícím způsobem. Jižní Ameriku rozrušily.

Každý zde znal dobře Canninga z jeho podniků v Gran Chacu. Nechápali…

»Hrozné! Strašné!«

Hortensie zničena usedla do křesla. Van Meulen zrudl a uvolnil si límec u košile.

»Teď se mi všecko vyjasňuje. Proto chtěl dovolenou, aby se spojil s mým nepřítelem. Jak dlouho se na vše připravoval! On, Robert Canning, vše vynalezl… objevil! Ano, pane van Meulene, když mně vše ukradl!« křičel Ronald Lee.

– – – – – – – – – – – – – – –

Uplynuly tři dni.

Noviny celého světa hlásily palcovými titulky na prvých stranách:

»Bloomenfield Advertiser« oznamuje, že letadlo »Arizona« vzlétne v sobotu o dvanácté hodině k letu na Venuši!

Tato zpráva byla signálem všem reportérům, vážným zájemcům i zvědavcům k odjezdu na místo startu. Dopravní společnosti a hotely jen s námahou zvládaly návaly hostí. – – –

Nad hangarem „Buena Vista“ a nad celým okolím ležely husté mraky.

Všichni byli zneklidněni nepřízní počasí. Jediný Lee zachovával klid.

»Prohráváme! Prohrajeme v tom boji! K čemu ta všechna námaha?« trpce pravil van Meulen.

»Nevzdal jsem se dosud boje,« pevně odvětil Lee.

»Lee, Hortensie je nemocna! Námaha a zprávy „Bloomenfieldského Advertiseru“ poničily i vás – – –« nenadále zvolal van Meulen.

»Hortensie onemocněla?« otázal se chvějícím hlasem Ronald Lee.

Hortensie že by tak ztratila odvahu?

»Mám vážné obavy – – – ale jen se uklidněte, milý příteli, vykonali jsme víc, než bylo v našich silách,« hovořil van Meulen. »I na mne vše těžce doléhá. Zvláště k vůli Harrodovi. Bojím se jedině o Hortensii!«

Ronald Lee se na chvíli zamyslil. Pak pravil:

»Pane van Meulene, smím si promluviti se slečnou Hortensií?«

»Nevím, nebude-li jí to škodit,« nerozhodně odpověděl van Meulen.

»Což když jí oznámím dobrou zprávu?« naléhal Ronald Lee.

»Vy máte – – – nějakou – – – dobrou – – – zprávu?« pomalu se tázal van Meulen.

Lee přikývl odhodlaně.

»Nemýlíte se, Ronalde?«

»Nikoli, pane van Meulene!«

»Okamžik! Připravím na to Hortensii!«

Pak šli spolu k Hortensii. Apaticky ležela na divanu, zahalena v přikrývkách.

»Violeto, půjdeš laskavě ven a postaráš se, aby do místnosti zatím nikdo nevstoupil,« poprosil Lee.

Violeta pomalu odešla – – –

Naslouchala za dveřmi – ani hlásku však nezaslechla.

Proč mlčí?

Tu pojednou se ozval výkřik z Hortensiiných úst.

Třesoucí rukou Violeta prudce otevřela dveře.

Co se děje?

Hortensie, jednu ruku okolo krku Ronalda, druhou ve vlasech – – – smála se – – – plakala – – – jásala.

Violeta užasla. Nevěděla, co se děje – – – měla snad raději zůstat venku.

Rychle zavřela dveře – a stále nechápala.

»Buďte klidna, Violeto, dá Bůh a vše dopadne dobře,« pravil dívce pomalu van Meulen. – – –

Ještě jednou se usmálo štěstí na Violetu. Poštovní letadlo přivezlo dopis se známou indickou známkou. A opět ty dvě velké děti – Violeta a Hortensie – plakaly radostí a štěstím. – – –

Velikými kostěnými brýlemi četl starý Stamford Sydneyův dopis z Indie. Váhaje, pokyvoval nad ním hlavou… ta věc musí býti uvážena – – –

Ten světoběžník Sydney! Dnes zde, zítra onde – co to znamená? Tři nejlepší z mých hochů…?

Carlo – – – nyní v Buenos Aires – – – Ricardo jest zde – – – Juan připlul právě do Valparaisa – – – ti by přicházeli v úvahu.

Nebo ti tři starší?

Ne.

Louis se brzy žení – – – Francisco a Paolo jsou téměř již zasnoubeni – – – tedy ti tři nejmladší…

Budou-li chtít?

Na to se nemusím ptát. – Ale napřed musim vědět, souhlasí-li van Meulen.

Zazvonil.

»Koně! Jedu do Bueny Visty!«

Když se po dvou hodinách vrátil, odesílal dva telegramy – – – Carlovi do Buenos Aires a Juanovi do Valparaisa.

Ricardo – to obří dítě rodiny – jásal ve svém pokoji, až se celý dům otřásal.

»Letíme na Venuši! Hurá!«

– – – – – – – – – – – – – – –

Sobota – ráno.

Sluneční paprsky zalévaly Arizonu, Bloomenfield v údolí, kolem stráně, černající se masami lidí.

Vše jako ohromný římský amfitheatr.

Uprostřed kotliny, se všech stran viditelný, seděl hangar, záhadný, velkolepý hangar – – – Dalekohledy bylo možno vše pěkně pozorovat. Opět a opět se neslo davem: »Harrod! Tam je – – – Zde je zase Canning!«

Středem všeho – letadlo. Avšak nic zvláštního.

Ohromná hliníková, matně se lesknoucí stvůra ve tvaru dělového náboje – od onoho raketového letadla, vystřeleného na Coibě, se liší pouze velikostí.

Konečně!

Půl dvanácté – – –

Ze správní budovy vyšel malý průvod. Byli to účastníci letu s Canningem.

Canning byl vůdcem. K osobní obsluze měl s sebou Saratu. Zástupcem Canningovým byl vedoucí inženýr Bruce. Jako lékař provázel výpravu badatel Smithonianova ústavu v Massachussets, doktor James Harding. Čtvrtým byl plukovník Robertson, známý geolog.

Ostatní byli zvláště vybraní a velmi zruční mechanici k obsluze »Arizony«.

Byli následováni svými příbuznými a několik lidí přinášelo zavazadla expedice.

Nyní přistoupil k letadlu guvernér státu Arizona – mluvil na rozloučenou – a pokřtil oficiálně letadlo jménem »Arizona«.

Domluvil – davy jásaly. Nekonečně dlouho se nesly ozvěny nadšení údolím.

Pak předal guvernér Canningovi hvězdnou vlajku, aby ji rozvinul na Venuši – – –

Nadšení nebralo konce.

Výsostný odznak Severní Ameriky na Venuši! Když ne celá, tak alespoň největší část Venuše bude v majetku Spojených států severoamerických…

Ručička hodin se blížila dvanácté. Četa policistů uvolňovala prostor kolem letadla.

Několik posledních pozdravů a srdečných stisků ruky a pak všichni členové výpravy zmizeli v útrobách úžasného kolosu.

Zaječela siréna.

Železná plocha, na níž letadlo stálo, počala se pod deštěm elektronů rozžhavovati – a »Arizona« tiše jakoby nesena neviditelnýma rukama, se zvedla do výše. Letěla stále rychleji a rychleji, stále méně a méně

viditelnější lidskému oku, zvyšujíc neustále svoji rychlost – až zmizela zcela.

– – – – – – – – – – – – – – –

Dvakrát čtyřiadvacet hodin měl trvati let »Arizony«.

Během letu a při přistaní měla výprava okamžitě podati svojí silnou krátkovlnou stanicí zprávu na délce vlny 8 cm anebo 10 cm.

Vysílání měly přijímat helikoptérové stanice v Newportu a v Bahii.

Miliony a miliony duší provázely odvážné letce na jejich cestě.

A co se dělo na Buena Vistě? – – –

V hangaru pana van Meulena usilovně pracovali.

V hodinách poledních pak přišli hosté z Buenos Aires. Dva neznámí pánové.

Později přijel Frederico Stamford se třemi svými nejmladšími syny. Byli to: Ricardo, Carlo a Juan.

Poslední přípravy byly k večeru dokončeny.

Van Meulen vyšel se svými hosty z domu. U hangaru předali hosté výpravě vlajku Spojených států jihoamerických.

Na to následovalo rozloučení, zvláště srdečné »na shledanou« Hortensie Ronaldu Leeovi a již v malé chvíli se dalo letadlo „Jonas Lee“ do pohybu.

Mimo tři syny Stamfordovy odletěli s výpravou inženýři Hierra a Cruzado, seňor Enrique Rogas, profesor geologie ve Valparaisu a konečně Filipe Teja, syn starého José.

Ronald Lee zapnul páky – letadlo se jemně zachvělo a již bylo ve výšinách, zvyšujíc neustále svoji rychlost.

Když pak světový rozhlas oznámil, že letadlo „Jonas Lee“ odstartovalo, nastalo veliké překvapení z této nepředvídané události. Zájem světové veřejnosti se nyní obrátil k tomu, která výprava dříve doletí na Venuši a zmocní se vzácných pokladů Uranidů.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Jak to tu vypadá?« otázal se Ricardo Stamforda, vstoupiv za letu nesměle se svými bratry do velitelské kabiny.

Lee pohlédl na obrovitou postavu Ricardovu.

»Byl byste rád, done Ricardo, kdybyste byl asi o padesát kilogramů lehčí, co?«

»To by bylo skvělé,« zajásal Ricardo a usedl znaveně na malou stoličku, jež pod ním zapraskala.

»Na váhu dvou set kilogramů není stolička konstruována,« poznamenal Lee.

»Jak? Dvě stě? Jsem spokojen se svými sto kilogramy. Jak jste na to přišel, pane Lee?«

»Necítíte, že se vám nějak obtížněji chodí?« odvětil Lee.

Ricardo pohlédl na bratry. Ti přisvědčili. »Už to cítíme při té úžasné rychlosti a vzdálenosti od země delší dobu, ale styděli jsme se přiznat ke své divné únavě a slabosti.«

»Nic si z toho nedělejte, done Stamforde. Všichni tím trpíme.

Zrychlení na „Jonasu Lee“ je dvakráte tak veliké jako zrychleni na povrchu zemském. A proto vše zde má dvojnásobnou váhu ve srovnání s váhou na zeměkouli.«

»A změní se ty poměry?« zvědavě se otázal Stamford.

»Pochopitelně, v několika hodinách! Chci jen dostihnouti „Arizonu“ a letěti s ní menší rychlostí.«

»A kdo bude dříve na Venuši?«

»My tam budeme před Canningem.«

»Pak je to vše v pořádku!« zvolali jednohlasně tři Stamfordové.

»Je čas,« pravil pojednou od měřících přístrojů inženýr Hierra.

»Dobře. Zmenšíme rychlost,« odpověděl Lee Stamford.

»Ale, done Ricardo, což vám není známo, že žádné těleso nemůže ve vesmíru stát? Letí vždy takovou rychlostí, jíž bylo uvedeno do pohybu a to do té doby, dokud na ně nepůsobí přitažlivost některého nebeského tělesa.«

Hierra posunul pomalu rychlostní, páčku na nulu a zachytil se pevně, stejně jako Lee, jedné židle, jež byla pevně připevněna k podlaze.

V té chvíli se vznesl don Ricardo při malém poskoku do výše jako pírko. Jeho nedobrovolný výkon byl provázen bouří smíchu.

»Jen klid, done Ricardo,« pravil Lee, »za chviličku budete opět na podlaze,« a dal znamení Hierrovi.

Inženýr zapjal stroje. »Pomalu,« zvolal Lee. Bylo však již pozdě. Hierra, pln veselosti, provedl změnu rychlosti velmi prudce a úžasně se radoval, když viděl, jak všichni tři Stamfordové se vesele válí v jednom klubku po podlaze.

»No, byl to dobrý vtip,« pravil Ricardo, vstávaje po prudkém pádu s podlahy a potřepal Lee po ramenou.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Pane Canningu,« pravil vzrušeně plukovník Robertson, »pozoruji meteorit, směřující na nás!«

»Jste o tom přesvědčen?«

»Ovšem. Nic jiného to nemůže být!« rozhodně odvětil Robertson.

Canning rozvážně pokynul hlavou.

»Mohl byste, pane Canningu, v případě potřeby zvýšiti rychlost?«

»Jen v nejkrajnějším případu bych se k tomu odhodlal. Elektronové záření pracuje optimálně. Myslím, že jakékoli přepínání síly mělo by vážné následky.

Zatím je dost času. Vrátím se za patnáct minut,« pravil Canning a opustil plukovníka.

Plukovník Robertson neustále sledoval meteorit a zjišťoval, že těleso letí nyní – téměř paralelně s „Arizonou“.

Chtěl své pozorování sděliti Canningovi. Canning právě vstoupil.

»Tak co je?« okamžitě se tázal.

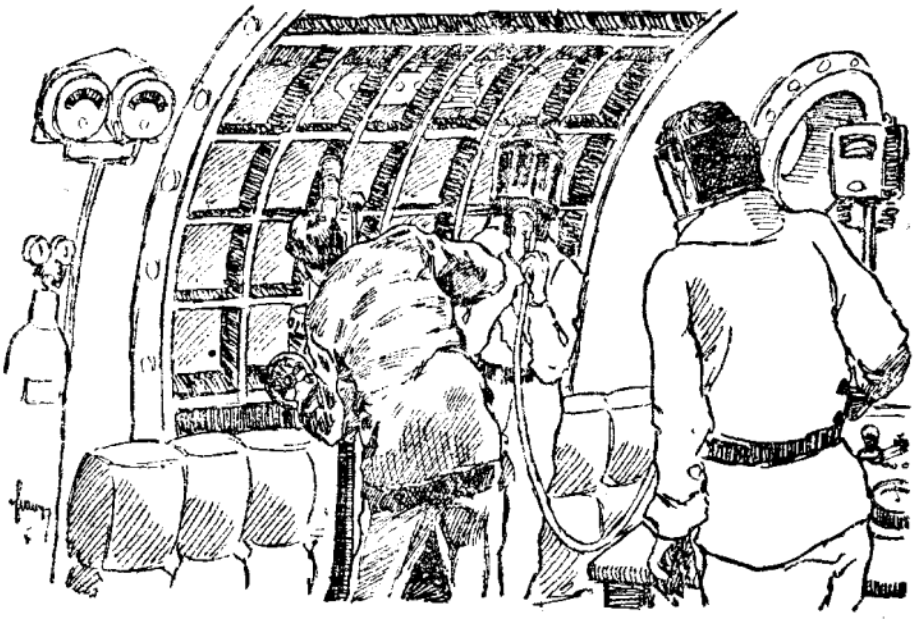
»Mám dojem, že meteorit letí paralelně s námi,« odvětil Robertson.

Canning zběžně prohlédl měřící přístroje, zápisy, výpočty a přiložil k očím silný dalekohled. Robertson jej dychtivě sledoval. »Co vidíte, pane Canningu?« otázal se pln nedočkavosti. Canning mlčel. Robertson zvědavě čekal na odpověď. »Letí souběžně s námi?« otázal se znovu.

Canning mlčel a ztrnule hleděl dalekohledem. »Pane Canningu – – – co se děje?! Co je s vámi!« volal plukovník na zsinalého Canninga.

Canning neodpovídal.

Oči jako přikovány na okulárech – – – tu se však pojednou zachvěl po celém těle. Robertson k němu přiskočil.



»Tamhle letí — "Jonas Lee" — je za námi ...«

»Probůh – co je s vámi!? Co se děje?! Nebezpečí?«

Canning se marně pokoušel otevřití ústa, aby promluvil – – – konečně sebral všechnu sílu – – –

»Je to – – – „Jonas Lee“ – – – zvítězí; je rychlejší. Vyrve nám naše vítězství!« křičel ze všech sil Canning.

Robertson ztrnul.

Na pokřik Canningův se seběhla celá posádka.

»Co se děje?« volali všichni.

»Co se děje?!« zařval Canning, obrátiv se k malému zvědavému a překvapenému zástupu. »Podívejte se!« ukázal hrozící pěstí k oknu. »Tamhle letí – – – „Jonas Lee“ – – – je za námi – – – v půlhodině nás předstihne!! – – – A náš cíl – – – Venuše!?«

Canning vydával skřeky jaké smrtelně raněné zvíře.

»Všichni na svá místa!« rozkázal v zápětí a spěchal do strojovny. Za ním běžel, v předtuše nedobrých věcí, i vedoucí inženýr.

Canning přiskočil k rozvodné desce. Na kontrolních přístrojích bylo zřejmě vidět, že stroje pracují optimálně. Ukazovatele byly již za červenými výstražnými znaménky.

Canning chtěl zřejmě ještě více dostati ze strojů.

»To je nemožné, sire,« zvolal inženýr Bruce, položiv ruku na Canningovo rámě.

Canning jej briskně odstrčil: »Nezapomínejte, že zde velím pouze já!« vzkřikl.

»Kdyby šlo jen o nás dva, pane Canningu, nezasahoval bych snad do vašich práv,« hovořil klidně a důrazně Bruce. »Ale dávat v sázku lehkomyslně život našich kamarádů pro nějakou nesprávnou ctižádost velitele?! Ne! Tisíckráte ne! To nedopustím!«

»Pryč odtud! Na nic nesahejte! Já sám jsem zde odpovědný za vše!« křičel Canning.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Mr. Lee? „Arizona“ zrychluje! Má naši rychlost!« upozorňoval mladý Stamford.

»Žádné strachy. Předpokládal jsem to, milý Ricardo! Pan Canning se však dopouští pošetilosti. Riskuje velmi mnoho. Bylo by mně jen líto těch lidí. Ale snad se umoudří.«

Lee zrychlil.

»Výborně! Již je máme!« volal Ricardo.

Nyní letěla obě letadla vedle sebe, vzdálena asi sto metrů. »Jonas Lee« pomalu předstihoval »Arizonu«.

Výkřiky hrůzy – – – »Arizona« pojednou změnila směr a mířila úžasnou rychlostí na »Jonase Leea«.

V několika vteřinách se obě letadla srazí – – – a potom – – –!

Strašný otřes – »Jonas Lee« se v základech otřásl – posádka byla vržena ke stěně – – –

Všichni již slyšeli praštění konstrukce letadel, výbuchy a nářek.

»Hotovo,« vykřikl od kormidla Lee a upadl v bezvědomí na podlahu.

»Zachráněni,« zašeptaly jeho rty.

»Zachráněni,« pronášel jeden po druhém v posvátné úctě.

Po chvilce odpočinku se Ronald Lee zvedl, předal velení vzducholodi inženýru Hierrovi a s inženýrem Cruzado odešel na

obhlídku a kontrolu celého tělesa. Nebylo by divu, kdyby se bylo někde něco porušilo při předcházejícím prudkém a namáhavém manevru.

– – – – – – – – – – – – – – –

Za půl hodiny odesílala helikopterová stanice v Bahii šifrovaný telegram do Bueny Visty, jež měla pro van Meulena ten smysl:

»Na poloviční cestě „Arizona“ předstižena. – R. L.«

Tři šťastní lidé se beze slov objali. Hortensie byla z nejšťastnějších.

Neméně se radovali van Meulen a Violeta. Po tolika obtížných, chmurných a nepříznivých dnech – konečně den štěstí a radosti!

– – – – – – – – – – – – – – –

»Rád bych věděl,« nevrle bručel profesor Lopez na bahijské helikopterové stanici, »co tajného mohl Lee telegrafovat van Meulenovi. Těch několik slov: Na palubě vše v pořádku, let probíhá normálně, vůbec nic neříká.«

»Ah! Lee se hlásí!« zvolal profesor a přistoupil rychle k přijímači, jenž byl nařízen na délku vlny »Jonase Lee«. Doktor Gamba jej následoval

»Bude to zase něco šifrovaného?« tiše pravil profesor.

»Ne! – „Jonas Lee“ začínala zpráva – – – další slova – – – co to bylo?«

Oba mužové na sebe micky pohlédli. – – – Mystifikace? – – – Nebo rozuměli špatně? – – – Dlouhá přestávka – – – a potom – – –

»Přečtěte to, pane doktore,« odlepovalo se těžce a nezvučně od úst profesora Lopeze.

Doktor Gamba četl:

„Jonas Lee“ přistal v 10.37 na Venuši!« – – –

»Měli bychom tu zprávu raději třikráte telegrafovat! Jinak nám neuvěří,« navrhoval Ricardo Stamford. A měl pravdu. – – –

»Nemožné!« šeptal profesor Lopez. »Někdo z účastníků letu si z nás tropí šašky!«

»Nesmíme to dát na veřejnost. Blamovali bychom se!« dodal doktor Gamba.

»„Jonas Lee“ přistal v 10.37 na Venuši!« A ještě jednou, po třetí hlásil přijímač neuvěřitelnou zprávu.

»Spojím se s van Meulenem!« prohodil doktor Gamba a okamžitě volal Buenu Vistu.

»Dobře, milý Gambo! Dobře!« přisvědčoval profesor Lopez.

A již doktor Gamba hovořil.

»Haló – – – ano – – – van Meulen – – – Jak? – – – Výborně, výborně – – – sdělte zprávu celému světu! – – – Myslíte, že je to nemožné? – – – Nesmysl! Samozřejmé!«

Lopez a Gamba hleděli na sebe nejistě. Lopez stále ještě potřásal hlavou. »Nechápu toho. Pak „Jonas Lee“ letěl daleko rychleji!«

Pak přistoupil k aparátu a hlásil zprávu – nejdříve vládě v Buenos Aires a potom rozhlasové společnosti.

V několika minutách pak svět zvěděl vše. Bylo však mnoho, mnoho nevěřících.

Potom přišlo potvrzení z jednoho vždy velmi přesně informovaného místa. »Bloomenfield Adversiter« sděloval:

»„Jonas Lee“ předstihl „Arizonu“ již na poloviční cestě,«

– – – – – – – – – – – – – – –

Ve své pracovně seděl uzamčen William Harrod.

Zprávu o vítězství »Jonase Lee« pokládal za podvod. Přes to vzpomněl, že Canning žádal, aby špionáží byla zjištěna rychlost na stavbě letadla Ronalda Lee. Tehdy došly jisté zprávy, které nebyly podkladem k nějakým obavám.

A nyní měl před sebou šifrovaný telegram Canningův, z nějž vyplývala celá tragedie neúspěchu, i to, že mu bylo zabráněno nepřítele zničiti, že původcem všeho byl Bruce – – –

Ve skrytu srdce Harrod toužil, aby nějaká šťastná náhoda dopomohla »Arizoně« neočekávaně k vítězství, ve skutečnosti pak byl mučen myšlenkou o svém prohraném boji – – – »Jonas Lee« zvítězil – – – dobyl si cti – slávy – bohatství!

– – – – – – – – – – – – – – –

»Počkat!« zvolal mocným hlasem Ricardo Stamford. Stanul na schůdkách, jež byly spuštěny s letadla na novou zemi – na Venuši!

»Nikdo ať se nedotkne této panenské země před naším vůdcem a vítězem! Vstupte vy první, pane Lee, na novou zemi!«

Lee pomalinku sestupoval po schůdkách a jako by ani sobě, ani svým očím nevěřil, poklekl váhavě na zemi a sklonil se k ní. – – –

»Zde je vlajka!« přiskočil Stamford. Lee ji pevně zatknul do země – vlajku Spojených států jihoamerických.

»Ať žijí Spojené státy jihoamerické!«

»Ať žije náš vůdce!«

»Sláva novému území Spojených států jihoamerických!«

»Hurá! Hurá! Hurá!« volal nejmohutněji jak dovedl Ricardo Stamford a jásot celé výpravy se nesl zvučně prostorem.

»Jonas Lee« přistal na pokraji strmě klesající náhorní plošiny. Pod nimi se rozprostírala rovina beze stromů, porostlá travou, proťatá malým vodním tokem.

Na východě se zdvíhala pahorkatina, jako ukončení nějakého vysokého pohoří, směřujícího od severu k jihu. V dálce na obzoru se tyčila vysoká skála, z jejíhož vrcholu vycházel úzký proužek černého kouře.

Kolem pak pohoří, skály a ohromné balvany, jako by lidskou rukou vybudované hrady, zámky, domy, chyše a jeskyně – ve skutečnosti práce zemětřesení.

Nade vším oblačné nebe. Jen málo modrých nebeských skvrn svítilo v té husté cloně nebeské. Sluneční světlo bylo tlumené.

Po několik minut na vše mlčky zvědavě hleděli zvědavýma očima.

Nový svět! – A přece, ačkoli hledali cosi nového, jiného, ničeho nenalézali. Vše jako krajina na staré zemi. V celé přírodě nic jiného a neznámého oproti starému světu.

Pojednou Ricardo Stamford nasadil před oči dalekohled a zvolal:

»Ať zčernám od této chvíle, není-li tam dole stádo buvolů!«

»Skutečně,« dodal Hierra, »Dala by se tu založit pěkná hacienda.«

»Nejdříve nějakou pěknou kýtu na pečeni, pane Hierrou odvětil Ricardo, vběhl do letadla a vrátil se s puškou.

»Haló, Ricardo,« zvolal Lee za odcházející mladíkem, »dnes na hony nemáme kdy. Lovecké štěstí zkusíte až zítra!« A obrátiv se k ostatním, pokračoval: »Prvého cíle jsme dosáhli. Nyní musíme zjistit, kde přistali Uranidové. Nesmíme dále zapomínat, že během čtyř hodin zde bude „Arizona“! Soudě pak podle postavení slunce, mohou býti asi tři hodiny odpoledne. „Arizona“ přistane těsně před západem slunce a asi určitě v místech, kde jsme přistali i my.

Podle pozorování berlínské a londýnské stanice musí býti tábor Uranidů východně od tohoto pohoří. Bude-li mít „Arizona“ štěstí, přistane snad blíže táboru než my.

Je tedy zřejmé, že spěch je na místě. Proto do letadla!«

V několika minutách »Jonas Lee« znovu odstartoval.

Letadlo se neslo pomalu a nízko nad zemí, aby mohli pečlivě pozorovati zemi.

Čas utíkal a letadlo mířilo stále k severu.

Nikde nic!

»Snad nějaké jiné podobné pohoří je to pravé,« poznamenal Ricardo Stamford.

»Není možné,« odvětil Ronald Lee, »Myslím, že jsem příliš severně. Zamíříme k jihu a do hor.«

Ronald Lee zatelefonoval Hierrovi rozkaz ke změně kursu.

Letadlo se pomalu obrátilo k jihu a sledovalo pohoří.

»Ať letí pomalu!« zvolal Ricardo Stamford. Lee skutečně dal pokyn ke zmírnění rychlosti.

»Podívejte se, pane Lee,« pokračoval Stamford, »tam jihovýchodně, ta skupina stromů těsně na úbočí – vidíte malou plošinu?«

»Ano, ano, vidím – to je úžasné!« vzrušeně zvolal Lee, »to je úžasné, je tam určitě vzducholoď Uranidů!«

»Rychleji, k jihovýchodu, co nejrychleji!« dal nový povel Lee.

Členové výpravy se dychtivě nahrnuli k oknu, jímž Lee se Stamfordem objevil tábor Uranidů. V následujícím okamžiku pak již letadlo přistalo u zmíněné skupiny stromů a všichni jali se nedočkavě vystupovati. Nikdo nevěděl, kam dříve. Tu byl stan, tam zase přístroje a mnoho jiných neznámých a zajímavých věcí.

Lee, jenž vystupoval z letadla poslední, stanul v přemýšlení na schůdkách: Zde přistali jiní lidé, neznámí, z jiné planety, kteří dokonale ovládali všechny taje a umění techniky, když se mohli odvážiti toho letu. Vzdáleni od Venuše několik světelných roků podnikli let snad jako zábavnou vyjížďku. Co příprav a badání vyžadoval náš let na vzdálenost pouhých pěti světelných minut! Jaká to musí být technika a vědecké znalosti k dosažení úžasné rychlosti k snadnému překonání vzdálenosti několika světelných roků[1*]. A když vítězně dosáhli svého cíle, museli zemřít?

Pomalu se blížil Ronald Lee ke skupině stromů, kde pozoroval spoustu věcí, které již asi po několik dní byly opuštěny.

Kde jsou všichni? Proč opustili tato místa, kde měli všechny prostředky ku pomoci? Kde jsou jejich mrtvoly?

»Nejdůležitější je, abychom někoho z nich nalezli, ať živého či mrtvého! A co nejdřív!« rozhodl Lee a vyňal z kapsy zvětšenou fotografií krajiny – úžlabina – – úpatí s dvanácti malými pahorky – ano, vše asi kilometr odtud – – –

Lee zavolal profesora Rogase a Stamforda ku poradě a vyšel s nimi společně do úžlabiny. Dali se správnou cestou a skutečně se blížili k dvanácti malým nasypaným pahorkům, mohylám, kde pietně stanuli.

Dvanáct mrtvých zde bylo pochováno, ale ten poslední se nemohl pochovat sám, měl jistě hrobníka, snad kdesi v ústraní třebas nyní hyne – vždyť země byla poměrně čerstvě nasypána.

Ale přece cosi neustále napovídalo Ronaldovi Lee, že i poslední z dvanácti, jehož podobiznu rovněž měl s sebou, zde odpočívá. Zde, ano, právě tento hrob je hrobem jeho!

Lee se obrátil k Stamfordovi: »Dejte pozor, ať sem nikdo nepřijde,« a s pomocí Rogovou odstraňoval pečlivě, ale dosti rychle zemi s nasypaného hrobu.

»Ano, je to on, naprostá shoda jeho tváře s onou na mé fotografii,« prohlásil Lee, když odhrnul roušku s hlavy mrtvého.

[1*] Světelný rok je jednotka pro měření vzdálenosti hvězd a rovná se 63.295 planetárním jednotkám. Planetární jednotka – 149,499.800 km. (Pozn. překl.)

Uplynulo asi jen několik hodin od pohřbení mrtvého. Nebylo ještě známek mrtvolného rozkladu. Mrtvola byla dosud nezměněna, čerstvá, svěží, neporušená.

Dlouho stáli mlčky nad mrtvým. Prvý jal se mluvit Roya:

»Již uplynulo asi dosti dnů od smrti prvého – ale myslím, že ještě musí žíti ten, který pohřbíval tuto mrtvolu a zahrabal ji do země – musíme jej hledat a nalézt – snad mu ještě pomůžeme!«

Lee přisvědčil a Ricardo Stamford dodal: »Musíme dělat rychle, dříve než přijede Canning!«

»Správně, done Ricardo! Domnívám se, že bude nejsprávnější, když pátrání se ujmete vy se svými bratry, jako zkušení lovci jste k tomu nejlépe vyzbrojeni. Hierra a Cruzado s ostatními podniknou okružní let nad planetou a budou vrhat na zemi naše vlajky, aby bylo zřetelně dáno najevo naše mocenské postavení a přednostní právo před Severní Amerikou.«

S radostí byl přijat Leeův rozkaz a »Jonas Lee« se okamžitě vydal na okružní cestu.

Zatím co tři mladí Stamfordové se dali do hledání neznámého, navštívil Lee vzducholoď Uranidů. Byla dvakrát tak veliká jako »Jonas Lee«. Ronald pomalu všechno prohlížel. Nejdéle se zdržel ve strojovně. Přes úžasné rozměry byly stroje menší než »Jonase Lee« a úžasně jednoduché. Takto bylo možno konstruovat jen za pomoci dokonale pevného a téměř nic neváživého materiálu. Uvolněním několika matic se přesvědčil o nepatrné váze.

A vše bylo zhotoveno z toho šedavého kovu.

V jedné místnosti, patrně to byla jídelna, nalezl ještě prostřený stůl s umělými, syntetickými jídly.

Jak dlouho asi letěli Uranidové? Více jak čtyři světelné roky, více jak čtyřicet bilionů kilometrů byla dlouhá jejich cesta. Sporné pak bylo, dosáhli-li rychlosti větší než je rychlost světla a pakliže jí dosáhli a letěli snad ještě rychleji, pro ně, pro cestovatele ve vesmíru, se čas zastavil, zatím co na mateřské planetě ubíhala léta – – –!

Malá kabina, patrně velitelova, velmi překvapila Ronalda Lee. Na stěnách byly obrazy, patrně nejbližších příbuzných velitelových. Ač

byli všichni vzhledu zcela obyčejných pozemšťanů, přece jen modré a fialové tóny dodávaly jejich zjevům prazvláštního výrazu.

Lee uvažoval – pochopitelně, muselo tomu tak býti, vždyť Uranidi jsou daleko blíže jistému teplejšímu slunci v úseku modrého spektra světelného. Tak jako naše oko nepozoruje zelenožluté, zvyknuvši si na ně, stejně oko Uranidů, žijící v modrofialovém světle, není si ho vědomo.

Z ostatního zjistil Lee, že Uranidové jsou asi o hlavu větší v průměru než pozemšťané a že na jejich planetě panují absolutně stejné fysikální, chemické, biologické poměry jako na zemi.

Jestlipak věděli na mateřské planetě o hrozné tragedii svých otců, manželů, synů? – – –

Lee dále pečlivě zkoumal vzducholoď a došel k závěru, že Uranidové na své cestě na zeměkouli zde nouzově přistali pro nějakou poruchu. Nezjistil, jaká to byla porucha – – –

Opustil pak ohromnou vzducholoď a zamířil k Morseovu přístroji, který zde Hierra zanechal. Telegraf vyťukával pracně blahopřání od van Meulena, Hortensie a od Violety – a oznamoval, že »Buena Vista« je připravena k letu – tedy během šestatřiceti hodin se setká se všemi – a bude posílen ve své posici proti »Arizoně«. Nelze předpokládati že by Severní Amerika byla s to vyslati druhé letadlo.

Inženýr Juan Urdaneda jistě letadlo dobře dovede na Venuší. O tom byl Lee přesvědčen.

Slunce již se sklánělo k obzoru širé roviny. Zdalipak Ricardo se svojí výpravou na něco přišel?

Lee přistoupil ke stromu, pod nímž, podle zpráv, jež obdrželi na zemi, nemocní leželi. Zde nalezl pod skleněným příklopem jablko.

Vzal je do ruky. Tak krásné a chutné na pohled – – a přece, tolik nebezpečí podle výstrah, jež Uranidové vysílali. Vzal je s sebou, aby po návratu na zemi bylo podrobeno chemickému rozboru – – –

Od jihu již přilétal a přistaval »Jonas Lee«. Několik tisíc vlajek Spojených států jihoamerických bylo svrženo na Novou Ameriku – – –

Tím se zákonným způsobem dostala tato nová země v držení jihoamerické unie.

Hierra podal krátké hlášení. Jinak mnoho nových zpráv nepřinášel. Zjistil toliko, že jsou na kontinentu velikosti Afriky, který je se všech stran obklopen mořem. Země byla velmi zalesněna a pokryta rozsáhlými rovinami, porostlými travou. Alpský hřeben se směrem k jihu snižoval.

Zatím co Hierra ještě hovořil, vycházeli z blízkého lesa Stamfordové a vlekli statnou antilopu.

»Jediná kořist!« poznamenal Ricardo. »Jinak nikde ani nejmenší stopy po Uranidech!«

Lee odešel na to s Hierrou do letadla, aby podali vládě hlášení o obsazení nového území. Ricardo pak se svými bratry zapálili oheň, a opekli na rožni antilopí maso – – – prvá noc na Venuši pomalu objímala pozemšťany do svého náručí.

»Pane Lee, domnívám se, že „Arizona“ již nemůže být daleko,« pravil profesor Royas. »Snad by bylo moudré, kdyby oheň byl uhašen. Vždyť bychom jim tím ulehčovali přistaní.«

Lee okamžitě uvažoval a když právě chtěl dáti rozkaz k uhašení ohně, jako blesk oslnivé světlo reflektoru proťalo houstnoucí tmu!

»Proklatý oheň! Ta pečeně nám může přijít draho! „Arizona“!« zvolal Hierra.

Asi dva kilometry od »Jonase Lee« opatrně přistala »Arizona«.

– – – – – – – – – – – – – – –

Jasné světlo reflektorů »Arizony« ukázalo Canningovi, že »Jonas Lee« skutečně přistal na tábořišti Uranidů. Temnota však nedovolovala jakékoli prozkoumání prostoru.

Canning přistoupil k vysílačce. Myšlenkami dlel u Williama Harroda, jemuž právě sděloval zprávu o svém přistaní.

V hloubi srdce pak přece ještě doufal, že Lee nenašel pravého místa, kde Uranidové přistali. Snad on, Canning, bude míti trochu štěstí a zmocní se odkazu Uranidů. A nyní použije Saraty – Sarata! Sarata! –

Canning odešel do Indovy kabiny, aby s ním pohovořil.

Sarata souhlasil. Opustil pak za okamžik letadlo a zamířil k tábořišti Uranidů. – – –

»Haló! Juane – – – Ten holomek spí!«

Ricardo se sklonil k zemi a zatřásl pořádně Juanem. »Tys mně ale dobrá stráž! Vždyť by ukradli tebe i s „Jonasem Leem“, Doufám, že alespoň dlouho nespíš! Jen, probůh, mlč, žes zaspal! To by bylo ostudy! Nyní jdi! Vystřídám tě!« rozzlobeně hovořil Ricardo.

»Člověče, Juane, což nerozumíš?!«

Ricardo ustoupil několik kroků zpět. Bratr Juan spal jako zabitý.

»Juane! Co to znamená? Nepoznávám tě! Jsi snad nemocen?« a uchopil bratra pod rameny, aby jej zdvihl, Juanovo tělo bezvládně kleslo zpět k zemi.

»Jsi nemocen, Juane?« znovu zvolal Ricardo.

Juan potřásl pomalu hlavou a protíral si oči a hladil čelo.

»Nemocen? Ne – – – jsem jen velmi unaven – – – moje hlava je tak těžká – – –«

»Dostal jsi horečku. – A přece ne, vše je v pořádku – zůstaň zde na čerstvém vzduchu,« pravil Ricardo, prohlížeje bratra Juana. »Je to lepší než v letadle. Ale pověz mi, prosím tě, jak se ti tak najednou udělalo zle?«

Juan Stamford se chvíli rozmýšlel.

»Byl jsem tu asi hodinu, když od severu se donesl k mému sluchu šramot, jako kdyby se plížilo nějaké zvíře. Pak bylo ticho. Za chvíli však jsem zaslechl zvuky opět blíže. A pak zase nic – – – potom jako by se cosi temného a těžkého přes mne položilo – dělalo se mně mdlo – bránil jsem se vůlí – a pak? Byl to sen anebo skutečnost? Pak ke mně mluvil nějaký cizí, neznámý hlas. Tázal se mne na cosi a já odpovídal – –«

»Zdálo se ti něco, milý Juane. Je to únavou.«

Juan odmítavě potřásl hlavou.

»Jsem nějak přesvědčen, že to byla skutečnost.«

»Ale hlouposti. Něco se ti zdálo! Jdi se pořádně vyspat!« a Ricardo hleděl za bratrem, který pomalu odcházel do letadla.

»Ale zítra to přece jen sdělím veliteli,« řekl si zamyšleně Ricardo.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Tak co, Sarato?« otázal se Canning.

»Nic zvláštního. Něco mně to jehně prozradilo. Ale pozoruhodné věci to nejsou!«

»Jak to? Vše je důležité, co zde zanechali!«

»Já myslím na ty vynálezy, po nichž svět tam u nás baží,« odvětil Sarata.

»Jak to můžeš tvrdit?«

»Vždyť vše již po hodiny hledali. A pátrali velmi pečlivě.«

»A je někdo z Uranidů živ?«

»Snad. Kam by se jinak vše podělo.«

»Dobře. Alespoň nějakou naději nám osud nabízí. I my se dáme do pátrání. Snad budeme míti více štěstí. A ty, Sarato, ty pomůžeš svým uměním,« zvolal po chvilce přemýšlení Canning.

Ind se zdráhal: »Sarata je unaven – později.«

»Nikoli! Ihned! Kde je skryt poklad Uranidů? Tu otázku musíš co nejdříve zodpovědět.«

Pod přísným Canningovým pohledem Sarata povolil. Usedl se zkříženýma nohama na zemi a do pravice uchopil kouli ze slonoviny.

Minuty míjely. Sarata ztuhl. Sotva dýchal. Pojednou se jeho tělo začalo zmítat trhavými pohyby – vydával podivné skřeky překvapení a zděšení! Široce otevřené oči byly vystrašeny.

Canningovi se zželelo starce. Jal se jej buditi z jeho hypnotického stavu. Sarata se skutečně uklidnil a probudiv se ze své ztuhlosti, sklesl malátně na zemi. Canning k němu poklekl:

»Pověz, cos viděl? Kde je poklad Uranidů?! Pověz!« sugestivně naléhal Canning.

Sarata se zachvěl a odstrkoval rukama Canninga.

»Nikdy se již na nic neptejte! Nikdy! Musil bych zemřít, kdybych ještě jednou spatřil takový obraz!«

»Nebuď dětinský, Sarato! Jak tě může vzrušiti taková otázka? Mluv!«

»Nikdy se nic nedovíš!« vyskočil Ind a jako posedlý utekl do vzducholodi.

– – – – – – – – – – – – – – –

Ronald Lee seděl ve své kabině. Toužil po spánku. Byl jen sužován myšlenkami, aby jej v nálezu pokladu Uranidů nepředešel Canning.

Neměl by práva mu pátrání zakázat?!

Pln vzrušení se odebral k inženýru Hierrovi. Dlouho se spolu radili a pak odeslali šifrovanou depeši do Buenos Aires.

Výměna depeší trvala dlouho. Vláda hledala vhodný způsob, jak rozvážně odpovědět na jeho důležité dotazy.

»Necháme toho. Bojí se odpovědnosti. Zřejmě nás nechtějí pověřiti, abychom proti svému protivníkovi použili zbraní anebo jiného násilí…

Mně osobně by nebylo příjemné nějak krvavě s ním zápoliti. Vždyť i on vykonal velké dílo…

Ale přes to není jasné a nelze předvídati, nebudou-li okolnosti vyžadovat, abychom použili zbraní. Je ještě dobře, že Royas se zná s plukovníkem Robertsonem. Je to moudrý člověk. Snad se vše obrátí k dobrému!«

– – – – – – – – – – – – – – –

»Ah! Vy nás jdete navštívit, Royasi! Jaká čest! Přes naše staré přátelství jsem vaší návštěvy neočekával.«

»Pán domu musí přece pozdraviti své hosty!« odpověděl Royas, potřásaje rukou plukovníku Robertsonovi.

Plukovník se zatvářil poněkud kysele.

»Jak to? Vy nás pokládáte za své hosty, Royasi?«

»Ovšem, milý Robertsone! My jsme přece zde pány!«

»A my jsme tu tedy nevítanými hosty – v té vaší nové říši.«

»Tak zrovna ne, můj milý plukovníku – jak se to vezme.«

»Chcete říci, že to záleží na našem chování,« vysvětloval Royasova slova Robertson.

»Správně. Proto jsem k vám přišel.«

Plukovník se ušklíbl.

»Já vám, milý Royasi, nechci říkati svůj názor na ty věci. Ale upozorňuji vás, že u Canninga narazíte na rozhodný odpor. Je rozhodnut neustoupit!«

»Patrně nevíte, že jsme již celý povrch Venuše pokryli našimi státními vlajkami. Jednali jsme přesně ve smyslu platných mezinárodních zákonů.«

»Mohu vás jen znovu upozorniti, že pana Canninga nic nepřinutí, aby se odtud hnul. Konečně na celou Venuši si jistě nároky neděláte.«

»Pojďte! Tamhle právě vychází ze stanu pan Canning…«

Canning klidně přijal profesora Royase a nechal jej hovořiti, načež odpověděl:

»Ujistěte, prosím, pana Lee, že neuznávám práva Spojených států jihoamerických na toto území.«

»Uvědomili jsme svoji vládu o okupaci. Schvaluje naše kroky. Na to vezměte laskavě zřetel!«

»Ponesu všechny důsledky svého jednání –« lehkým úklonem se Canning rozloučil a odešel ke skupině pěti svých ozbrojených mužů.

»Jdeme do úžlabiny východně od tábora Uranidů!« hlasitě rozkázal Canning.

»Varuji vás, pane Canningu. Lee nepřipustí, aby zvědavci prohledávali hroby Uranidů. Mohlo by se přihodit nějaké neštěstí – –« starostlivě pronesl ke Canningovi Royas.

Robertson potřásl hlavou:

»Neznáte Canninga. Zvláště nyní. Je rozhárán a schopen všeho.«

»Ať to tedy dopadne, jak chce. Udělal jsem vše, co bylo v mých silách,« prohlásil Royas, stiskl Robertsonovi ruku a spěchal do svého tábora.

Zde nalezl vše v nejvyšším vzrušení. Tři Stamfordové, po zuby ozbrojeni, stáli kolem pobledlého Leea.

Canning se již přiblížil k úžlabině na tři sta metrů.

Vtom úžasná rána, otřes, sotvaže se udržel na nohou – a úžlabina byla zahalena v dým – a vše se zřítilo – jako by zmizelo.

Společný hrob několika lidí –?

Zemětřesení? Mimo volně pohlédli na sopku. Byla nezměněna, klidná jako dříve.

Tedy asi jen pohyb zemských vrstev – jiného vysvětlení zatím nebylo.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Trváte na své účasti, slečno Violeto?«

»Zajisté, pane van Meulene. Proč se mne stále dotazujete? Právě ještě těsně před odletem…«

»Chápu vaši lásku k Hortensii. Ale uvědomte si, že se vydáváte poměrně velkému nebezpečí…«

»Není pro vás důvodem, že chci spatřit co nejdříve svého milého bratra Ronalda?«

»Byl by to důvod, kdybyste se neviděli třebas několik měsíců, ale vždyť ho postrádáte jen několik dnů…«

»Můžete říkat, co chcete, pane van Meulene, ale chci letět s vámi! Zdálo se mně, že zažiji cosi krásného.«

Van Meulen se rozesmál.

»Výborně. Již tedy mlčím, slečno Violeto. Pěkný sen mluví za vše. Kéž by se vám splnil! Hortensie bude také ráda. Ah, tamhle právě přichází s admirálem Serrato!

Výborně, admirále, že letíte s námi. Canning alespoň dá na vaši autoritu. Jen šťastnou shodou okolností bylo po druhé zabráněno střetnutí. Mám dojem, že Lee nechce svoliti k otevření hrobů. Divím se, že severoamerická vláda, vědoma si změněné situace, nedává svému člověku přesné a rozvážné příkazy. Vždyť za určitých podmínek uznala naši okupaci Nové Ameriky!«

»Ale ty podmínky jsou takové, že nemůžeme mluviti o nějakém uznání našeho záboru. Severní Amerika byla přesvědčena dávno, že „Arizona“ doletí na Venuši dříve. A nyní to zklamání. Byli přesvědčeni o svém vítězství a oprávněném nároku na onu zemi.

Nyní pak dále tvrdí, že tak malá posádka nemůže okupovati velmi rozsáhlé plochy a nemá prý tolik moci, aby je proti komukoli uhájila a uplatňovala všechna výsostná práva. Pak prý záleží konečně na tom, kdo se prvý zmocní pozůstalosti Uranidů.«

Van Meulen pokyvoval hlavou.

»Pozoruji jakési rozladění ze zprávy Ronalda Leea, zvláště proto, že nemůže nic nalézti a snad ztrácí naději.«

»Nejdůležitější je,« pokračoval admirál, »zmocnit se pokladu Uranidů. Zmocní-li se jej Canning a přiletí-li s ním zpět na zemi, prohráli jsme. A vésti proto válku se Severní Amerikou? Nemožno…«

»Tak mluvíte vy, vy, admirále Serrato, vítězi od Coiby?!« zvolal van Meulen.

Admirál se odvrátil a za chvilku pokračoval:

»Věřím však, pane van Meulene, že jednou přijde náš den – – –«

»Na vás pak spoléhám, seňore,« hovořil van Meulen k inženýru Fontanovi, »že „Bolivara“ postavíte v téže rekordní době jako „Buenu Vistu“. Musíme svého náskoku využít! Vláda nás podporuje. Kdyby se vyskytly nějaké překážky, obraťte se do Buenos Aires. A dejte vždy bedlivý pozor při výběru spolupracovníků!«

Poslední stisk ruky. Dveře »Bueny Visty« se uzavřely.

Inženýr Urdaneda stiskl páku a »Buena Vista« letěla za svým sesterským letadlem »Jonas Lee«.

»Pane van Meulene, máme možnost zjistiti, kde přistala raketa, vystřelená s Coiby. Jsme v příznivém postavení k měsíci!«

»Ano, vidím Mare serenum[2*].«

»A na severním okraji moře světlou skvrnu?« pokračoval admirál.

»Ano, ano –«

»To je průkazem toho, že raketa způsobila požár hmoty měsíce –«

»Musíte to ihned telegrafovat na zemi. Určité nebezpečí povstává – jsem zvědav, uhasíme-li nějak požár na Coibě.«

Van Meulenova zpráva byla na zemi přijata se vzrušením, zvláště proto, že helikopterové stanice, byť byly opatřeny nejdokonalejšími přístroji, nic nepozorovaly.

– – – – – – – – – – – – – – –

Obě výpravy horlivě hledaly poklad Uranidů. Leeova družina chtěla zabrániti v práci Canningovým lidem – Lee však nesvolil k nějakému zákroku.

V poledních hodinách se všichni vrátili do tábora. Poslední přišel Ricardo Stamford, velmi rozladěn.

»Kam člověk přijde, vždycky zjistí, že tam již byli ti hoši od naproti. Šel jsem dnes podél říčky k jihu. Nalezl jsem tam ohniště, ještě teplé. A tyhle noviny.«

Vytáhl pak z vaku smačkané a ohořelé noviny, jejichž hlavička se dala stěží přečíst – »Daily Mail«. Lee prohlížel text.

[2*] Rovina na povrchu měsíce, jež se nám jeví jako t. zv. moře. Je jich několik. Zde uvedeno jedno z nich. (Pozn. překl.)

»Našel byste opět ono místo, kde ležely noviny?« otázal se Stamforda, upřeně na něho pohlížeje.

»Zajisté, pane Lee. To bych byl špatný zálesák!« odvětil hrdě Ricardo.

»Tedy mne tam laskavě dovedete po obědě.« – – –

Za dvě hodiny stáli Lee a Stamford u řečeného ohniště. Lee pečlivě prohraboval popel. Našel kus spáleného papíru. Nebyl ještě rozrušen úplně, takže Lee mohl čísti – sklonil se a četl a četl –

»Copak vás tolik zajímá, pane Lee?«

»Tak je mi nápadné záhlaví anglických novin. Znám je velmi dobře. Ale tyto určitě nejsou tištěny v Anglii,« a klepnuv do zbytku černého papíru, proměnil jej v prášek.

»Někde ve Spojených státech?« tázal se Ricardo.

Lee povstal a místo odpovědi si nasadil před oči dalekohled, pečlivě prohlížeje celé okolí.

»Když již jsme tak daleko šli, využijeme toho a prohledáme okolí. Já půjdu k severu, vy k jihu a obloukem se vrátíme do tábora.«

Rozešli se. Lee směřoval severně, pozoruje neustále dalekohledem celé okolí před sebou. Asi po hodině cesty spatřil za jakousi skupinou stromů vystupovati kouř. Spěchal oním směrem. Jaké však rozčarování. Když přišel k onomu místu, nikde po ničem stopy.

»Je již pozdě, až zítra,« hovořil k sobě. »Musíme se vrátit,« a zamířil obloukem do tábora. S návrší, po němž spěchal, spatřil ohromnou vzducholoď Uranidů, jež mu byla výborným ukazatelem správného směru. Vykročil po malé zastávce vpřed – tu jako by jej kdosi holí zasáhl do spánku. Prudká rána, před očima se mu zajiskřilo – ztratil vědomí a klesl k zemi.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Lee nemohl zbloudit! Vyloučeno!« pravil Ricardo, který se již dávno vrátil. »Má v kraji tolik orientačních bodů, že zbloudění je nemožné. Jistě se mu něco stalo!«

Rozešli se ve skupinách po dvou, aby hledali Leea. Brzy se však vrátili. Temnota bránila jakémukoli dalšímu pátrání.



... nalezli Leea.

V Canningově táboře zpozorovali, že se cosi děje. Plukovník Robertson a několik jiných se připojili k hledání.

Za časného rána pak se všichni dali znovu do pátrání. Brzy se podařilo bratřím Stamfordovým, zkušeným to lovcům, najít Leeovy stopy. Netrvalo dlouho a nalezli i Leea.

Ale jak jej našli? V zemi byla zaražena ulomená větev a na ní tropická helma Leeova. A on? Ležel na mechu, hlavu svázanou obvazy a vedle něho láhev s jakýmsi lékem.

Lee tvrdě spal.

Co se s ním stalo?

Kdo jej ošetřil?

Kdo mu dal lék?

Tázavě a překvapeně na sebe hleděli, obávajíce se přistoupiti blíže.

Nepříjemné prostředí – – –

S druhé strany přicházela skupinka, v níž byl plukovník Robertson. Volal na ně. Neodpověděli, jen zakývali. Plukovník přispěchal prvý – překvapením však užasl.

»Co se stalo? Co je?« zvolal.

Ricardo zašeptal: »Takhle jsme ho našli. Je zraněn. Vše je záhadné. Někdo jej nalezl a ošetřil.

Nikdo z nás zde v noci nebyl. – A vy?« zahleděl se tázavě Ricardo na plukovníka.

»Z nás rovněž nikdo neopustil v noci tábor.«

»Uranidové!« pronesl nejmladší Stamford.

»Uranidové!« opakoval Robertson. »Vědí o nás. Ale proč před námi prchají?«

»Odnesu ho do tábora. Má asi horečku. Profesor Royas jej bude ošetřovat.«

Lee by odnesen do tábora a profesor Royas mu věnoval všechnu péči. Zkoušel i lék, byl mu známý, ale jeho původ nemohl zjistit.

V poledních hodinách se Lee probudil ze spánku. Byl však dosud v částečném bezvědomí. Profesor mu převázal ránu. S překvapením konstatoval, že rána byla ošetřena a ovázána zkušenou rukou. Jakým předmětem byla způsobena, nedalo se vyšetřiti.

»Máme dobré zprávy,« oznamoval inženýr Hierra. »Snad bychom mu je mohli sdělit –«

»Ticho, nesmíme ho rušit. Spí,« pravil Royas. »O co běží?«

»Radiogram z „Bueny Visty“. Večer zde jsou. Zdrželi se trochu pozorováním měsíce – který je nakažen morem z Coiby.« – – –

Zpráva o příletu byla brzy všeobecně známa. Nejmenší radost z ní měl Canning. Zvláště přílet generála Serrato nevěštil nic dobrého.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Měsíc hoří!« ohlašovala berlínská helikopterová stanice, zachytivši telegram »Buenos Visty«.

Vzrušení zachvělo celým světem. Coiba! – Coiba! Nebezpečí z úžasných sil, vznikajících požárem atomů, hrozilo celému světu.

Proto zvláště aktuální bylo objevení a zpřístupnění nové země. Za několik desítiletí hrozným působením požáru nebude život na zeměkouli možný. Potom jedině přestěhování národů bude záchranou.

Pozornost se však brzy obrátila k diplomatickému boji severní a jižní Ameriky.

Severní Amerika si dělala neustále nárok na část objevení Nové Ameriky na Venuši, zatím co Spojené státy jihoamerické byly rovněž neústupné a nemínily se vzdáti dobrovolně ani kousku nově získané půdy.

Rychlé vyslání těžce vyzbrojené »Bueny Visty« s generálem Serrato v čele způsobilo nový trpký rozruch.

– – – – – – – – – – – – – – –

I plukovník Robertson byl stržen jásavým vítáním přistaní »Buenos Visty«.

Otevřely se dveře – a vystoupili přátelé – stisky rukou, vítání, nadšení. Pojednou bylo však veselí přerušeno naléhavou otázkou:

»Kde je Ronald Lee?«

Ticho –

»Kde je Ronald! Můj bratr! Kde je?« úzkostlivý Violetin hlas proťal tísnivé ticho.

»Malá nehoda, pane van Meulene,« tiše promluvil Hierra. »Dovedu vás k němu. Snad již zítra vstane.«

»Buďte klidny, mé dámy!« pravil profesor Royas k oběma ulekaným dívkám. »Spí. Slibte mně, že se budete chovati tiše a půjdeme se na něho podívat.«

»Plukovník Robertson. Pomáhal nám velmi usilovně při hledání Leea. A snaží se usmířiti obě strany –« představil Hierra severoamerického plukovníka panu van Meulenovi, Van Meulen mu mlčky podal ruku a v duši děkoval, že zraněný byl tak brzy nalezen.

Než však přišli do stanu, zaslechli již zvučný hlas Leeův:

»Hortensie! Violeto!«

»Ronalde!« radostně zvolaly obě dívky.

Když vstoupil van Meulen do stanu, spatřil dvě dívčí hlavy, skloněné nad Ronaldem a vesele švitořící.

»Jak jsem šťasten, že to není nic vážného,« nadšeně zvolal van Meulen. »Zdravím vás upřímně, Ronalde Lee.«

Lee se posadil a vítal se srdečně se všemi novými příchozími. Serrato se bavil stranou s profesorem Royasem. Přistoupili pak k Ronaldovi.

»Jste natolik silen, že byste nám mohl vylíčiti svůj nešťastný případ?«

Lee chvilku mlčel a pak se jal krátce vyprávěti.

»Šli jsme se Stamfordem, jak je vám všem známo, směrem jižním, podél říčky. Rozešli jsme se u ohniště, jež don Ricardo nalezl. Ušed kus cesty, spatřil jsem na východě vystupovati úzký sloupec dýmu. Zamířil jsem tím směrem, ale na podezřelém místě jsem nenašel nic. Poněvadž se večer snášel na krajinu a noc byla nedaleko, rozhodl jsem se zanechati pátrání a odejít domů. Na jedné malé vyvýšenině jsem se zastavil, abych se rozhlédl a orientoval. Tu mne udeřilo něco do spánku a přes čelo. Ztratil jsem vědomí a upadl na zemi. Zdálo se mně, jako bych zaslechl výstřel. Snad jsem se mýlil – – – kdo by –«

»Když připouštíte svůj omyl,« přerušil Royas vyprávějícího, »co jiného vás mohlo zranit? Co to mohlo být?«

»Snad se ulomila větev – nic jiného.«

»Není to vyloučeno –«

»A kdy se to asi stalo? V kolik hodin?« otázal se plukovník Robertson.

Lee se zadíval pozorně na Robertsona.

»Snad bylo šest hodin – přesně nemohu určiti čas – soudím tak podle výšky slunce –«

»Jsem velmi potěšen touto vaší výpovědí, pane Lee. Již dávno před sedmou byli všichni v našem táboře shromážděni. Tím je vyloučeno, že by váš úraz mohl způsobiti někdo z našich lidí.« – – –

Lee neměl více chuti baviti se tímto směrem dále a věnoval svoji pozornost Hortensii, Violetě a panu Meulenovi. Všichni měli na srdci spoustu nezodpověděných otázek. Až tu přišel profesor Royas a energicky zakročil.

»Pane van Meulen, je známo, že spánek je nejlepším lékařem. Pan Lee je oslaben a proto laskavě odložíte na pozdější dobu své věci, ano?« pravil milým hlasem.

Návštěva uposlechla výzvy profesora Royase a odešla, aby byl Ronaldovi Lee dopřán potřebný klid ke zotavení. – – –

Půlnoc. Hortensie s Violetou tiše seděly u lůžka spícího Ronalda. Právě se vraceli po dlouhé poradě Royas a van Meulen. Profesor byl poněkud znepokojen červenými lícemi Ronaldovými, které svědčily o horečce. Probudiv jej, dal mu napít chladivý nápoj. Ronald jej jedním douškem velmi dychtivě shltl a nepromluviv slova, zavřel oči a ponořil se ve spánek. – – – Po chvíli začal mluviti – z horečnatého snu.

»Uranidové – ta veliká hádanka – vím vše.« Profesor Royas za všeobecné úzkosti okamžitě zkoumal tep nemocného.

Lee pokračoval.

»Když jsem ležel – – – kde mne nalezli – – – v noci mne probudil chlad – – – nesnil jsem – – – poklekl ke mně nějaký muž. Podal mi lék – – – položil ruku na mé čelo – – – a hovořil ke mně. Věděl, kdo jsem. Věděl o nás o všech – – –

Tvé hledání je marné – – – poklad Uranidů by nebyl požehnáním lidstvu v tvých rukou – – – všechny dary přírody – – – nejsou lidem prospěšné – – – – Neštěstí by bylo ještě větší – – –

Jiný již jej má – – – nedosáhneš pokladu – – – je vám všem nedosažitelný – – – A abys nepochyboval o tom, cos slyšel – – – přesvědčíš se na vlastní oči – – –

Vidím pojednou tábor Uranidů – – – na lehátku odpočívá krásný stařec – – – znám ho již – – – onen dvanáctý – – – dosud živ – – – ale smrt již vkládalo mlhu v jeho oči – – –

Pojednou se objeví vzducholoď – – – vystoupí z ní dva muži – – – vítá je – – – jeden z nich přináší knihu a pero – – – starý pán diktuje – – – neznámý píše – – – pak se ujímá pera i on a píše – – – druzí dva pokyvují – – –

Nemocný ukáže na svůj pracovní stolek, na němž leží krásné jablko. Jeho tvář vyjadřuje hrůzu – strach. Varovně pozdvihuje ruku. Jeden z obou přináší sklenku jakéhosi léku. Stařec odmítá – jemu již nic nepomůže – nic ho nezachrání –

Druhý z nich přistoupí ke stolku, prohlíží jablko, pak je opět odloží, pokryje skleněným víkem, na něž namaluje nějakou neznámou tekutinou kříž – – –

Nemocný vezme nějaké pilulky – jeho tahy oživují, oči jasněji zasvítí a ukazuje na vzducholoď a předměty, jež jsou kolem rozloženy.

Oba neznámí pochopili jeho přání a přinesli z lodi mnoho rozmanitých přístrojů. Jejich tváře však svědčí o tom, že jim nerozumí – – – k čemu vše je – – –

Nemocný vezme knihu – – – píše – – – oni přisvědčují – – – rozumějí – – –

Nyní jeden z těch dvou přináší velikou knihu – – – starcovy oči září – – – musí to býti vzácný poklad.

A opět začíná psát – – – cizinci jsou nad ním skloněni – – – jsou napjati – – – sledují pozorně Uranidovo vysvětlování – kniha je veliká, úžasného rozsahu – – –

Blíží se poledne. Čas od času bere nemocný lék.

Konečně – – – slunce pomalu zapadá – – – síly nemocného jsou vyčerpány – – – a zavírá oči – –

Ale přes to, dříve než slunce zapadlo – – – stařec se ještě jednou probudil – – – pohlédl na neznámé muže – – – ukázal směrem k

úžlabině – – – stiskl jim ruku a sklesl na lože – – – a slunce se potopilo do nedozírných hlubin západního oceánu – je mrtev!

Příštího dne – – – slunko opět na východním nebi a tábořiště před stanem je prázdné. Dva cizinci přicházejí od úžlabiny, nasedají do vzducholodi – – – a vzducholoď se vznáší a letí – – – letí k východu – – – ke slunci – – –«

Lee se odmlčel. Čekali, že bude mluviti dále. Hluboký dech však nasvědčoval, že spí.

Hortensie jej hladila po vlasech.

»Ano – vše, co říkal, je pravda – nebyl to sen – naše hledání je marné. Předešli nás. Přišli se země!«

– – – – – – – – – – – – – – –

Kouř na východě! Tam jsou Uranidové!

Od plukovníka Robertsona se Canning dověděl o směru pátrání Leeova. Rozhodl se pátrat týmž směrem a vydal se na cestu již za časného rána. Již hodinu byl na cestě a svým dalekohledem marně pátral. Konečně – v dálce zahlédl slabý proužek dýmu – pečlivým zkoumáním nabyl přesvědčení, že je to kouř z ohně a nic jiného.

Hodinu cesty Canning téměř proběhl hlubokým lesem a stanul na jeho okraji, zaslechnuv lidský hlas.

Rozhlížel se kolem – výkřik zděšení vyšel z Canningových úst. Chtěl prchnout, ale nemohl – nohy mu nesloužily. Postava, jež byla skryta za kmenem mohutného stromu předstoupila znenadání před něho.

»Pryč – pryč Avalove!« volal. »Jsi mrtev – na dně hlubokého moře –«

Při vyslovení jména Avalov, záchvěv proběhl postavou neznámého a slabý úsměv se objevil na rtech.

»Není to pravda, Canningu! Neutopil jsem se v oceánu. Ploval jsem, velmi dlouho, až jsem doplul na tuto zemi!«

Canning si zakryl dlaněmi oči – – –

Jsem nemocen – – – zjevení – – – strašidlo – – – šílím – – – což zde je místo, kam odcházejí mrtví – – –?

Tu strašně vykřikla zjevivší se postava, obrátila se a prchala – Canning za ní.

»Jsi to ty Avalove!? Stůj!«

Neznámý však stále prchal a zmizel v houštinách. Canning strhl s ramene pušku a vystřelil a pronásledoval jej – do houštiny, okolo ní a chytal jej!

Již jej má na dosah ruky – Canningovy oči se nepřirozeně rozevřely – chtěl křičet, ale nemohl – upadl. Na palouku před ním tábořila skupinka lidí.

Pomalu zvedal hlavu, aby se rozhlédl ve svém překvapení.

»Hledáte nás, pane Canningu?« zvolal jeden z nich.

Vždyť kosti toho člověka trouchnivějí v údolí Himalají –!

Vždyť byl roztrhán bombou –!

Canning znovu sklesl k zemi a odvrátil v úděsu tvář.

»Mrtví – mrtví!« řval Canning do hrobového ticha. »A mne jsi poslal – velký Bože – sem – sem, aby mne soudili –!?«

Chvějící se Canning opět povstal – a znovu se bezvládně zřítil k zemi jak podťatý kmen.

Sidney Stamford přiklekl k bezvládnému, zhroucenému tělu.

»Zešílel – – – ne, osud nám dopřál, aby tento člověk vyznal před veškerým člověčenstvem, co proti nám podnikal, čeho se na lidstvu dopouštěl. Nechť spí posilujícím spánkem do chvíle, do dne, kdy nad ním bude vynesen soud!«

Injekční jehla za okamžik se vnořila do Canningovy paže.

»Za tři hodiny se probudí, tělesně svěží.«

Nový výkřik odvrátil Stamfordovu pozornost od Canninga – to Avalov klesl v mdlobách a v záchvatu šílenství k zemi.

Již u nebožáka byla Majadevi. »Pomozte mu, pane Stamforde – měl mne tolik rád a já jeho – není mrtev?«

Stamford vpravil několik kapek léku do úst nemocného. Jako zázrakem, byl Avalov okamžitě probuzen.

»Majadevi ti říkají –« šeptal. »Majadevi – kdybych to nevěděl – říkal bych ti jinak. Jak dlouho již jsem nevolal jméno svého děcka – Maria – Maria – tak jsem ji volal – vesele ke mně běžela – objala mne – a – líbala – a říkala – můj milý – velký – drahý tatíčku – a hladila mne jako –« A oči Avalovy se naplnily slzami.

»Maria! Maria!« volal.

Nikdo se neodvážil promluviti. Stamfordovi probíhala myslí odhalení, jež mu stranou sdělil Sarata – Majadevi byla nalezena v objetí mrtvé matky — toulala se s Indem světem – a byla od něho osvobozena.

– – – – – – – – – – – – – – –

Pálivé slunko probudilo Canninga.

V mysli nedovedl srovnat, co se kolem něho dělo, kde byl, o čem snil. Jen prázdné tábořiště, vlažné ohniště – – a žízeň, strašná žízeň. Nemohl se však bolestí v noze pohnout, nemohl hledat vodu – – –

Vysvobození! Spatřil krásná, zdravá jablka, v rudé slupce.

Trápen žízní, zdráhavě po nich sáhl – věděl, že jimi byli Uranidové usmrceni – ale pak již s chutí pojídal několik vonných a šťavnatých plodů.

Po osvěžení se opřel o blízký kmen a pomalu pěkně usínal, v tom přesvědčení, že jej jeho přátelé určitě budou hledat.

– – – – – – – – – – – – – – –

Jas jitřního slunce ozařoval čtyři šťastné tváře. Před stanem Uranidů seděli van Meulen, Hortensie, Violeta a v jejich středu Lee.

Shledání s nejmilejšími přáteli bylo pro Leea nejlepším a nejúspěšnějším lékem, jak poznamenal profesor Royas.

Van Meulen zamyšleně seděl v křesle a uvažoval o zprávě, kterou podal plukovník Robertson – že se totiž ztratil Canning a nebyl dosud nalezen. Znepokojovala jej. – – –

Přes protest profesora Royase bylo rozhodnuto, podniknout malý výlet letadlem. Přinesl však nemilé překvapení. Byl nalezen Canning otrávený, snad umírající – pod onou jabloní, jejíž plody připravily smrt Uranidům.

Canning byl okamžitě dopraven letadlem »Jonas Lee« do tábora severoamerického a doktor Harding, vynikající lékař, podnikl s profesorem Royasem kroky k záchraně Canningově. Dalo se však očekávat, že veškeré úsilí bude marné, poněvadž Canning pojedl značné množství plodů.

Zprávu pak o onemocnění Canningově telegrafoval plukovník Robertson své vládě, která jej okamžitou odpovědí pověřila vůdcovstvím výpravy.

– – – – – – – – – – – – – – –

Pod vedením opět osvěženého Ronalda Lee vzneslo se příštího dne letadlo »Jonas Lee«, aby prozkoumalo terén východním směrem, podél alpského pohoří, a aby byl určen nultý poledník na Venuši, podél nejmarkantnějšího pohoří, směřujícího přesně od severu k jihu.

Slunce se blížilo k poledni a byla nejvhodnější doba k fotometrickému zamapování nultého poledníku. Lee byl těmi pracemi právě zaměstnán, když van Meulen, pohlédnuv na své kapesní hodinky, slavnostně zvolal: »Dvanáct hodin a jedna minuta zdejšího času podle poledníku Ronalda Lee! Leeův poledník budiž nejlepším památníkem úspěšným pracím našeho vynikajícího vědce,« slavnostně prohlásil a odeslav o této události radiogram na zemi, radostně se všemi účastníky blahopřál skromnému badateli, který se zdráhal přijmout tuto poctu.

Pak na návrh admirála Serraty bylo rozhodnuto podniknouti ještě do večera let k severnímu pólu podle nultého poledníku.

Práce strojů byla tedy zrychlena a letadlo spěchalo určeným směrem.

»Ještě jeden stupeň,« prohlásil po delší době letu Lee, »a jsme na severní točně.«

Lee pohlédl dolů k zemi.

»Co se to děje!?« vzkřikl. »Prudce klesáme!« A běžel s Hierrou do velitelské kabiny, aby zesílil práci strojů. Podařilo se skutečně na chvíli udržeti letadlo v jedné pevné výši, avšak opět brzy klesalo dolů.

Užasle na sebe tázavě hleděli. Co se děje? Porucha na strojích? Nic však nenašli. »Nyní se musíme se všech sil postarat o to, aby přistaní „Jonase Leea“ bylo pokud možno co nejlehčí, aby se nepoškodil – – –«

V několika minutách dopadlo letadlo sice poněkud tvrdě, ale bez poškození na velikou ledovou plochu.

»Musíme nejdříve telegrafovat pro „Buenu Vistu“, aby ihned přilétla. Najdou nás lehce.«

Zatím co Royas odešel k vysílačce, vstoupil do ústředny van Meulen s admirálem Serratem.

»Vyjdeme si na procházku?« rozšafně prohodil van Meulen, ale nepokračoval, spatřiv rozrušenou tvář Ronalda Leea a inženýra Hierry.

»Co se stalo?« Vy jste museli přistati?«

»Nemohu dostat spojení –« rozčileně zvolal vstoupivší Royas.

Lee a Hierre okamžitě odešli k vysílací stanici. Avšak i oni zjistili, že vše je v dokonalém pořádku. Chyba byla asi jinde, snad mimo letadlo.

»Musíme zde zůstat přes noc; neprozkoumáme a neopravíme přístroje tak brzy, abychom mohli ještě za šera odlétnout –« vážně prohlásil Lee. – – –

Situace byla brzy nepříjemně vyjasněna. Letadlo se dostalo do magnetických polí severního pólu magnetického, jimiž bylo pohlcováno elektronové záření, jež mu dávalo pohyb a byla zároveň absorbována energie vysílačky, takže nemohli nikomu podati zprávu o svém postavení. Následek toho byl, že každá záchranná výprava, kterékoli vzducholodi, vpluje nevědomky do těchto magnetických polí a stihne ji osud stejný jako »Jonase Lee« – určitá záhuba a smrt posádky, nestane-li se ovšem nějaký zázrak.

– – – – – – – – – – – – – – – – –

»Buena Vista« se vznesla již v časných odpoledních hodinách, aby hledala »Jonase Lee«. Inženýr Urdaneda se totiž pokoušel navázat jiskrové spojení s van Meulenem právě v době, kdy »Jonas Lee« byl na severním pólu. Chtěl jej informovat o situaci v táboru – avšak všechna jeho snaha byla marná.

Canning byl sice neustále v bezvědomí, ale po léku Hardingově se mu přece poněkud ulevilo a horečky poklesly. Ind Sarata, byv uštknut jedovatým hadem, zemřel. Nalezl totiž někde hnízdo kober, jež ochočoval. Předváděje své umění, byl pojednou vyrušen výkřiky blouznícího Canninga: »Gorne! Gorne! Kde jsi? Pojď ke mně, Gorne! Pomoz mi!« Toto volání Inda vyrušilo a odvedlo jeho pozornost od jedovatých hadů. V tom okamžiku jej jeden uštknul. Sarata, přesvědčením fatalista, odmítl pomoc a v hrozných křečích zemřel. – –

Po marném hledání a po marných pokusech, navázati spojení s »Jonasem Lee« přistal již za šera inženýr Urdaneda v táboře.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Ještě stále vysílá „Buena Vista“ volání po „Jonasovi Lee“. Kdyby letadlo nebylo vším dokonale vybaveno,« pravil Sidney Stamford, »domníval bych se, že se jim přihodilo neštěstí. Ale takhle,« pokračoval. »Přece – snad – jak sděloval Lee v depeších své úmysly – mohli by býti v magnetických polích – severního pólu! Pěkná věc.«

»Nyní v noci je hledat nebudeme,« odvětil Gorm. »A pak – neopustím Majadevi. Sarata je snad blízek smrti, jak vypátral Tim – a tu se těším, kdy mně bude vrácena její duše, těším se na okamžik, až se vybaví z jeho vlivu, toužím po okamžiku svého štěstí.« – – –

Hodiny utíkaly. Gorm, Stamford a Tim byli ve svém táboře. Nadcházela noc.

»Už je tu zase! Už ji zas vidím, tu blízkavou hvězdičku – moji vlast – zemi!« jásavě volal Tim Bröker. »Den ode dne se více těším na shledání!«

Stamford pokývl na Tima, aby nebyl tak hlučný.

Gorm hleděl na Majadevi, sedě na okraji jejího lůžka, kde spala nepřirozeným polospánkem.

Co je? Majadevi se pomalu posazovala. Její oči živě pohlížely s jednoho na druhého. Dýchala zhluboka a natáhla paže ke Gormovi.

»Je mi tak lehce. Jsem – šťastna. Těžký sen odešel – i temné stíny a zjevy, jež mne pronásledovaly. Tatíčku – a Welande Gorme –!« zvolala, objímajíc jej. »Welande Gorme, miluješ mne – nikdy neopustíš Majadevi, která miluje tebe!«

V tuto hodinu zemřel Sarata.

– – – – – – – – – – – – – – –

Hvězdy jasně svítily. Ledovými pláněmi šli dva muži. Směřovali k jihu. Šli dlouho, téměř celou noc.

Dospěli k mohutné ledové stěně, již bylo nutno obejít. I odpočinuli zde chvíli v závětří.



Hvězdy jasně svítily. Ledovými pláněmi šli dva muži.

Na východě pak začínalo svítat.

»Ještě dvacet kilometrů a již budeme míti alespoň malou naději, že lze dáti „Bueně Vistě“ výstražné znamení, aby neodlétla do magnetických polí.«

Lee přikývl. Nevěděl, vydrží-li takovou námahu. Vždyť teprve včera po prvé byl na nohou po nemoci.

»Pokusím se, seňore Serrato, abych vydržel. Nevydržím-li, půjdete vpřed sám.«

Byli opět asi hodinu na pochodu. Tu se před nimi objevila trhlina, kterou nebylo lze překročiti.

»My se nesmíme oddělit, pane Lee. V ledu je tolik neviditelných, záhadných trhlin, že nikdo si sám nepomůže.«

Bezradně se chvíli rozhlíželi. Spatřivše pak poblíže plovoucí velkou kru, vskočili na ni společně. Nárazem, který tímto skokem obdržela, doplula k druhému břehu veliké lední trhliny a tak naši dva poutníci se

dostali šťastně přes překážku. Sotva však učinili několik kroků, admirál Serrata klesl s výkřikem bolesti.

»Poranil jste se?« ulekaně zvolal Lee.

Serrato se zaťatými zuby přikývl.

»Mám vymknutý kotník. Nemohu dál. Nechte mne zde!«

Lee byl okamžik bezradný. Po chvíli chladnokrevného uvažování si však uvědomil, že nutno vsaditi vše na jednu kartu. Buď se setká včas s druhým letadlem, dá mu výstrahu a budou zachráněni všichni. I Serrato. Anebo – nedomyslil, stiskl admirálu mlčky ruku a vydal se na pochod k jihu. Den již nastal. Lee kráčel vpřed a pak podél jakési nové trhliny – avšak co to? Ulekl se hrozně, spatřiv před sebou admirála. Nyní i Serrato zahlédl jeho.

»Lee, jste to vy? Proč se vracíte? Ponechte mne osudu! Jděte k jihu – pro záchranu!« Lee přistoupil k Serratovi a ztěžka usedl vedle něho.

»Vše marné, Serrato – jsme na veliké kře – nikam se odtud nedostaneme –«.

»Nevěste hlavu. Záchrana může přijít. Musíme vše zkusit. Postavte naši příruční vysilačku!«

Lee uposlechl, jakoby hypnotisován admirálovou rozhodností. Ještě pracoval na montáži stanice, když tu znenadání Serrato zvolal:

»Letadlo! Od jihu!«

»Kde? Kde?« vzrušeně volal Lee. »Ach, „Buena Vista“! Pomoz nám, Bože!«

Chvějící rukou zapjal Lee proud a volal nervosně do mikrofonu:

»Zpět! Neleťte dál! Nebezpečí!«

Uslyší? – – – Uposlechnou?

Letadlo stále směřovalo k severu. Jako šílenec řval Lee do mikrofonu: »Zpět! Zpět! Zde Lee! Zpět! Nebo jste ztraceni!«

Letadlo letělo klidně dále, vpřed, k severu.

»Ztraceni! Jako my! Neslyší nás! Věděl jsem to! Vše bylo marné –!« pronášel tragickým hlasem Lee. – –

»Nejsou mrtvi, Gorme. Jsou jen vysíleni. Vezmeme je s sebou do letadla. Jinak zmrznou.«

»To je pravda –«

Pod vlivem osvěžujícího nápoje nalezl Lee opět vědomí a udiveně se rozhlížel kolem sebe.

Vedle něho – Serrato – a ten druhý, co mu ovazoval nohu? Kdo to byl? Což nejsou na »Bueně Vistě«? Cizinec?

Je to »Arizona«? Ne!

Tu přistoupil onen cizí člověk k Leeovi.

»Buďte kliden, pane Lee. Nám nehrozí nebezpečí, na něž myslíte. Zachráníme všechny, i „Jonase Lee“. A dovezeme vás do vašeho tábora.«

Lee zavřel oči. Snil? Byla to skutečnost?

»Gorm?«

Neznámý přikývl.

»Jste na Gormově lodi, pane Lee.«

»Gorm! Nepřekonatelný! Úžasný! Jsme zachráněni! Hortensie…«

– – – – – – – – – – – – – – –

»Ronalde!«

Lee bázlivě otevřel oči a opět je zavřel. Skutečnost? Není?

»Hortensie, tys u mne? Zachráněna?« tázal se pochybovačně.

»Ano – Weland Gorm nás zachránil – – –«

Šťastný úsměv přelétl Leeho tvář.

»Gorm – je zde – věděl jsem to – náš přítel Gorm – on nás ochraňuje –«

»Ronalde!« radostně přistoupila Violeta po boku cizího muže. Ale vždyť ho již viděl – v Gormově letadle?

»Ronalde, to přítel Gormův, pan Sidney Stamford. On tě zachránil.«

Lee sotva chápal – ona toho muže objímá a on ji líbá, ji, Violetu, jeho sestru!

Lee chtěl mluvit, chtěl se ptát, ale Hortensie mu položila ruku na ústa.

»Buď klidný, Ronalde! Až později! Nyní potřebuješ bezpodmínečně klid a odpočinek.«

– – – – – – – – – – – – – – –

Inženýr Urdaneda, velitel letadla »Buena Vista«, kladl právě ruku na startér, aby vzlétl k pátrání po zmizelé posádce, když tu zvolal plukovník Robertson, jenž jej měl na této výpravě doprovázeti:

»Letadlo! „Jonas Lee“! Tamhle!«

»Letadlo –« tiše pronesl Urdaneda a přiložil dalekohled k očím. »Nikoli – dvě letadla! To druhé je ve vleku!«

»Ano, ano – máte pravdu! Dvě!« volali ostatní překvapeně.

»A to druhé, to je „Jonas Lee“ –«

»Co to znamená, inženýre Urdanedo! To druhé je skutečně „Jonas Lee“ Ale to první –? Nejsou to snad Uranidové?«

Letadla zamířila nad tábořiště, druhé se odpoutalo a prvé okamžitě bez přistaní odlétlo k východu. Všichni, dychtiví po vysvětlení, spěchali k zachráněným.

Vtom výkřik radostného překvapení proťal ticho.

»Sidneyi – Stamforde! Tys to –?! Co zde na Venuši děláš?! Jak jsi se sem dostal? S oním letadlem? Tys úžasný, člověče!«

Jen s velkou námahou se vyprostil Sidney z objetí bratří Stamfordů.

»Ano, ano, Ricardo, jsem zde. A byl jsem tu daleko dříve než vy!«

»Tak teď mi svítá – teď se mi vysvětlují všelijaké ty záhady. A byls u nás – se svým přítelem Welandem a ani slovo jsi nám neprozradil!«

Sidney ukázal k východu.

»Tam – letí Weland Gorm, milý Ricardo!«

Sidneyové překvapením oněměli –

»Vy jste pěkná společnost – byli tu dřív – věděli o všem už u nás, nic neřekli – a tady vše před námi prolezli a nás nechali se plahočit bez úspěchů,« řečnil rozhořčeně Ricardo v zástupu všech přítomných dotud, než dvě jemné ženské ručky si mezi shromážděnými prorazily cestu, aby objaly Sidneye Stamforda.

»Nyní podáme zprávu světu! Sotva porozumí tomuto rozluštění! Jak by byl šťastný mnohý zpravodaj, kdyby směl a mohl odtud podávat sensační zprávy o této situaci!« pravil plukovník Robertson.

– – – – – – – – – – – – – – –

Křik, volání, radost, nadšení dolehly ke Canningovu sluchu a probudily jej.

Co se děje – Gorm – Hortensie – Lee – a jed – v nepříjemném zmatku vířilo jeho mozkem. Není možné! Sáhl po zvonci, který měl při ruce.

Vstoupil po chvíli plukovník Robertson a doktor Harding.

»Co se tu děje?« vykřikl na ně. »Necháváte mne zcela bezohledně o samotě! Co se stalo? Rychle! Mluvte! Slyšel jsem jména – Gorm – Lee –«

Doktor Harding uložil nemocného jemně zpět na lůžko a plukovník Robertson se jal vyprávěti o těch úžasných překvapujících příhodách – na znamení doktora Hardinga se však odmlčel.

Canning zavřel oči, prudce dýchal, ruce zaťaté v pěsti.

»Gorm – Lee – Hortensie!«

Mluvil zmateně a bez smyslu, chvěl se a zmítal v horečném záchvatu, nežli se doktoru Hardingovi podařilo uspati jej utišujícím lékem.

– – – – – – – – – – – – – – –

»Svět neporozumí tomu všemu,« usmíval se Royas. »Budou zmateni.«

»Uranidové – Stamford – Gorm – Stamford, jenž zatlačil oči poslednímu Uranidovi, umírajícímu na otravu jablky. Gorm má pak všechna vědecká tajemství Uranidů. A jak jsem zjistil – byl to opět Gorm a Stamford, kteří dopravili do Hyde Parku mrtvoly Jonase Leea a jeho druhů, kteří letěli na měsíc.

A konečně Gormovy plány? Co s nimi bude? Stamford jediný je zná – ale mlčí a touží, touží po Violetě, kdo by to byl tušil.«

A tak zbytek dne ubýval v milých rozhovorech a rozluštěních všech záhad. Jediným stínem byl – Canning.

Den se skláněl k večeru, blížila se tichým krokem na krajinu vlahá noc. Právě se chtěli všichni oddati jejímu jemnému objetí, když do tábora Ronalda Leea přišel posel od plukovníka Robertsona s prosbou, aby Lee přišel navštívit umírajícího Canninga, který velmi snažně prosí.

Ronald Lee a van Meulen vyhověli a okamžitě se vypravili.

Canning radostně a vděčně pohlédl na příchozí. Lee usedl na jeho lůžko. Nemocný jej uchopil za ruku a pevně ji přitiskl na srdce.

»Ronalde Lee, nemohu zemřít, musím se vám vyzpovídat, ze svých hříchů proti vám, proti vašim přátelům, proti dobrým lidem –«

Pak vyprávěl rozechvělým hlasem o svých přáních vyniknout v životě, o svých neúspěších. Mluvil jednoduše, bez nadsázky, prostá slova dávala příšerně vyniknout tragice a špatnostem jeho žití.

S rozechvěním očekávali konec této zpovědi. Blížil se.

»Klam a lež byla moje práce – ukradl jsem plány Ronalda Leea ke stavbě letadla – chtěl jsem vás pak schválně zničit, srazit se s vámi v prostoru, když jsem viděl svoji prohru. Já jsem to byl, ztrativ snad rozum, kdo postřelil Ronalda Leea.

Jsem tak šťasten, že jsem se zbavil břemene své hrozné viny – odpusťte! Alespoň o něco jsem si ulehčil –«

»Vím, proč jste se toho dopouštěl,« pravil uklidňujícím hlasem Lee.

»Kdyby zde byl Gorm! – – – Gorme! Gorme! – Kdybych tě mohl odprosit –«

Mlčeli. Nevěděli, čeho se dopustil na Gormovi.

Pojednou Canning na loži vstal. Doktor Harding k němu přiskočil, aby zabránil nějakému výjevu a uchopil jej za rameno.

»Ano! Gorm! Gorm přijde! Vím to, přijde! Slyším jeho kroky!«

»Uklidněte se, pane Canningu! Máte opět horečku.«

»Nikoli! – – – Gorm! – – – Gorm – už jde!«

Užasle pohlíželi ke vchodu stanu, kde se odhrnul závěs a vstupoval neznámý muž.

Lee prudce povstal a pohlédl do jeho tváře. Ano. Byl to Gorm.

»Tady jsem, Canningu!«

»Ach Bože, jak jsem ti vděčen!«

Gorm usedl na místo Leea. Canning chtěl mluvit.

»Vím vše, Canningu, nenamáhejte se!« Canning dýchal stále klidněji a tišeji.

»Děkuji ti, Gorme. Víš vše? Znáš mé hrozné hříchy?«

Gorm přikývl.

»Ano, vím, že tys mně ukradl mé výpočty z tresoru.«

Canning se překvapeně zatvářil.

»Ano – vše vím – umění Uranidů mně to umožnilo. Ale neměj obav – vím vše jen já! A i Avalov ti odpouští. Já jej zachránil, zachytil jsem jej, když se řítil do moře, byv tebou přepaden – i tomu tvému zákeřnému bombardování jsem se vyhnul. Vrhl jsem totiž obraz našeho hangaru do jiného, vzdáleného údolí – a tys bombardoval jen fantom –. Ale ještě jsou jiné věci – tisíce obětí.«

Canning se zachvěl. Oči se zahleděly do neznáma.

»Ti druzí – ty tisíce obětí – ti mne odsoudí! Milost! Milost!«

A to byl jeho poslední výkřik v představě hrozných masakrů, které nepřímo zavinil, zradiv Gormovy vražedné vynálezy Sovětům.

Zhroutil se – a umřel.

– – – – – – – – – – – – – – –

Zprávami z Venuše byla osvětlena minulost. Svět zvěděl, že to nebyl Gorm, ale Canning, který tolik zla napáchal, že to byl Gorm, který zachránil ve veliké bitvě nad Vogesami eskadru bílých v boji proti rudým.

Gorm byl rehabilitován a – znovu se k němu upínaly prosebné tužby.

Požár země – Gorm je velmi mocný – uhasí jej?

– – – – – – – – – – – – – – –

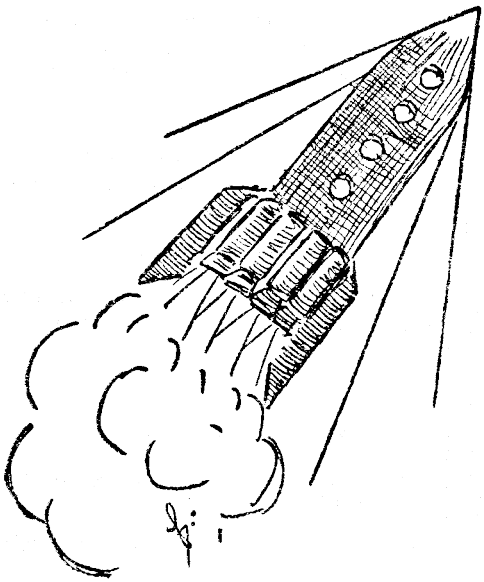
Přiznáním Canningovým ztratily Spojené státy severoamerické veškerý nárok na novou zemi. Proto uvítání výpravy už s osobního hlediska obyvatelů Unie jihoamerické bylo tak jásavé a nadšené.

Nemenšího štěstí z vědeckého odkazu Uranidů se svět dožil uhašením atomového požáru, o něž se zasloužil skromný Gorm, proniknuv dokonale v taje vysoké vědy Uranidů. Díky, láska, usmíření zavládlo v lidstvu, když pevně bylo zjištěno, že je mu provždy zachráněna jeho stará vlast.

– – – – – – – – – – – – – – –

Svěží jitro.

Stamford a Avalov viseli očima na chvějícím se a neustále mizejícím bodu v chladném éteru – byla to Gormova vzducholoď, jež jej s Majadevi unášela do jiných slunečních soustav, odkud pocházeli Uranidé.



Příští (148.) číslo týdeníku „RODOKAPS“ vyjde s bohatým, aktuálním obsahem:

FILMOVÉ AKTUALITY slovem i obrazem přinesou mnoho cenných referátů a novinek stříbrného plátna, reportáž Curta Riesse NEZNÁMÝ HOLLYWOOD seznámí vás se životem filmových hvězd, KRÁTKÉ ZPRAVODAJSTVÍ »RODOKAPSU« zaujme čtenáře aktualitami a kuriositami z celého světa, na stránce SPORTU přineseme čtenáři poslední novinky ze všech druhů sportu, ŽENSKÉ OKÉNKO opatří cenné pokyny pro domácnost, WEEKENDOVÁ RUBRIKA podá zprávy z osad. Dále mnoho zajímavých rad pro filatelisty, zdravotnických a j. Další výherci filmové soutěže.

Ve skalách Divokého západu udál se záhadný zločin, kolem něhož rychle nakupily se četné další, tajemné události. Osud však chtěl tomu, aby zločin nezůstal nepomstěn. Mladý cowboy – hrdina s vynaložením úžasné odvahy odhalí pachatele. Všechna tato napínavá dobrodružství jsou vylíčena v románu

Zločin ve skalách

od Maxe Branda. – Román jako ukončený celek vyjde v příštím (148.) čísle týdeníku Rodokaps, který za Kč 1.50 obdržíte ve všech knihkupectvích, prodejnách novin a trafikách.

CO PĚKNÉHO RODOKAPS PŘINESL?

PŘI OBJEDNÁVCE UVEĎTE POUZE ČÍSLO SEŠITU.

Cowb. = Cowboyský román z Divokého západu Det. = Detektivka. Dobr. = Dobrodružný román. Fant. = Fantastický román. Let. = Letecký román. Spol. = Společenský román. Sport. = Sportovní román. Vyzv. = Vyzvědačský román.

2.	Spol.	Carlysle: **Matčin výkřik.**
3.	Spol.	Klánová: **O muže a vítězství.**
4.	Spol.	Zeman: **Děti krise.**
5.	Det.	River: **Žlutá věž.**
6.	Spol.	Ermite: **Žena se zavřenýma očima.**
7.	Dobr.	Barring: **O petrolej.**
8.	Spol.	Dvořáková: **Nic než tělo.**
9.	Det.	Fletcher: **Ztracený pan Linthwaite.**
10.	Spol.	Türk: **Jedno srdce pro dva.**
11.	Spol.	Amberg: **Pan Pythagoras bledli svoji ženu.**
13.	Sport.	Kalina: **Boxerova oběť.**
16.	Dobr.	Kerlecq: **Muž se železnou maskou.**
17.	Spol.	Amberg: **Proces prof. Lewalda.**
20.	Det.	Bommart: **Čínská ryba.**
21.	Cowb.	Malý: **Zlaté laso.**
25.	Dobr.	Mowery: **Řeka vzkříšení.**
26.	Dobr.	Johanson: **Bouře nad Habší.**
27.	Spol.	Špička: **Chalupova dvojčata.**
30.	Det.	Amberg: **Bacil Z.**
31.	Spol.	Kálmán: **Master Bundash.**
32.	Cowb.	Carrey: **Hrdinové Západu.**
31.	Spol.	Hawthorne: **Rudé písmeno.**
35.	Dobr.	Bayle: **Poklad Pagody.**
37.	Det.	Orlan: **Zločinec č. 2.**
38.	Cowb.	Khiboney: **Zlato Aljašky.**
39.	Dobr.	Nicker: **Zlatý drak.**
40.	Spol.	Andres: **Premiéra v Bergerově revui.**
42.	Det.	Zech: **Tajemství Berandy.**
44.	Det.	Kalina: **Výkřik ze tmy.**
46.	Det.	Andres: **Hledá se zločin pro H. Müllera.**
49.	Spol.	Amberg: **Sensační rozvodový proces.**
50.	Det.	Muir: **Dr. Rafael.**
52.	Cowb.	Khiboney: **Hvězda Nevady.**
53.	Spol.	Hazard: **Kamarádi – kamarádi.**

54.	Vyzv.	Mason: **Kapitán North.**
55.	Dobr.	Dumas: **Černý tulipán.**
56.	Fant.	Siodmak: **Neviditelné město »N«**
57.	Det.	Faust: **Španělské zrcadlo.**
59.	Det.	Hurikán: **Největší případ inspektora Cumminse.**
63.	Fant.	Morille: **Honba za fantomem.**
64.	Cowb.	Lukas: **Banč u sedmi závor.**
66.	Dobr.	Murray: **Penězokazové.**
67.	Cowb.	Khiboney: **Arizona.**
68.	Dobr.	Grosser: **Japonská zeď.**
69.	Det.	Fletcher: **Ebenová skřínka.**
71.	Fant.	Siodmak: **Pomsta ve stratosféře.**
72.	Dobr.	Asther: **Sebevrah Frank Peters.**
74.	Dobr.	Hurikán: **Kouzlo hašiše.**
75.	Det.	Loeff: **Centrála Londýn.**
76.	Det.	Darvas: **Tajemná flotila.**
77.	Det.	Adams: **Kdo je pachatelem?**
78.	Cowb.	Ferguson: **Wyomingská tragedie.**
79.	Det.	Kohlhöfer: **Modré kruhy.**
80.	Det.	White: **Smrt ve tmách.**
81.	Fant.	Dominik: **Požár Cheopsovy pyramidy.**
82.	Dobr.	Armandy: **Pro čest vlajky.**
83.	Det.	Alexander: **Wang-Ho.**
84.	Cowb.	Raine: **Zrzek.**
85,	Sport.	Hazard: **Závod smrti.**
86.	Det.	Biggers: **Charlie Chan zasahuje.**
87.	Cowb.	Khiboney: **Zákon jízdní policie.**
88.	Det.	Zechendorf: **Ocelová ruka.**
89.	Det.	Heller: **Krádež Eiffelovky.**
90.	Cowb.	Erskine: **Na konci provazu.**
91.	Fant.	Dominik: **Příkazy z temnot.**
95.	Det.	Finke: **Volání Afriky.**
96.	Dobr.	Ready: **Patsy mezi gangstery**
97.	Cowb.	Khiboney: **Děvče z Východu**
98.	Dobr.	Parkman: **Příšerná loď.**
99.	Det.	Clayton: **Šachový král.**
100.	Cowb.	Conrard: **Odvážná Peggy.**
101.	Det.	Berg: **Mr. Smith telefonuje.**
102.	Cowb.	Goodchild: **Colorado Jim.**
103.	Dobr.	Armandy: **Ostrov zavržených.**
104,	Cowb.	Carrey: **Zrádný šerif.**
105.	Dobr.	Oyen: **Spletené cesty.**
106.	Cowb.	Hardy: **Spravedlnost Arizony.**
107.	Det.	Vetter: **Pomsta Východu.**
108.	Cowb.	Cameron: **Krev a zlato.**

109.	Dobr	Wallace: **Bones.**
110.	Cowb.	Peters: **Pobožný střelec.**
111.	Det.	Herford: **Žlutá smrt.**
112.	Cowb.	Carrey: **Konec Patricka O'Sullivana.**
113.	Cowb.	Gray: **Nebezpečné pásmo.**
114.	Cowb.	South: **Kapitánka Juanita.**
115.	Cowb.	Carrey: **Půlnoční slunce.**
116.	Cowb.	South: **Dravec Mexika.**
117.	Det.	Afford: **Zločinná ruka.**
118.	Cowb.	Bennet: **Znamenaný vlk.**
119.	Let.	Laren: **Uloupená křídla.**
120.	Cowb.	Khiboney: **Psancův odkaz.**
121.	Det.	Elvestad: **Proč zemřel Cathfield?**
122.	Cowb.	South: **Údolí smrti.**
123.	Det.	Simenon: **Komisař Maigret.**
124.	Cowb.	Rochester: **Létající cowboyové.**
125.	Det.	Weidin: **Honba za miliony.**
126.	Cowb.	Carrey: **Děvče z pohraničí.**
127.	Det.	Biggers: **Čínský papoušek.**
128.	Dobr.	Ferguson: **Dobrodružství na Borneu.**
129.	Vyzv.	Horler: **Vyzvědač.**
130.	Cowb.	Whittě: **Žhavá Arizona.**
131.	Cowb.	Mowery: **Zapovězené údolí.**
132.	Cowb.	Bennet: **Zlatá lavina**
133.	Dobr	Cullum: **Osamělý ranč.**
134.	Cowb.	Lomax: **Dobyvatelé divočiny.**
135.	Vyzv.	Welter: **Pod maskou.**
136.	Cowb	Cullum: **Stráže na prérii.**
137.	Cowb.	Rochester: **Ranč Flying V.**
138.	Det.	Nord: **Zločin na Maginotově linii.**
139.	Cowb.	Manning: **Tajemná zbraň.**
140.	Cowb.	Gooden: **Texaský kapitán.**
141.	Cowb.	Whitte: **Fred Nevada.**
142.	Det.	Paul: **Londýnský Netopýr.**
143.	Cowb.	Carneron: **Zákon pustiny.**
144.	Cowb.	Taylor: **Začarovaná hacienda.**
145.	Let.	Rochester: **Piráti vzduchu.**
146.	Cowto.	Culley: **Kavalír západu.**

Kromě povídek, ilustrované filmové dvojstránky, krátkých zpráv, ilustrovaného humoru, reportáží, ženského okénka, sportu, křížovek atd. naleznete v každém čísle Rodokapsu úplný, velký, ukončený román, Rodokaps dostanete v každém knihkupectví, prodejně novin a trafice

ZA POUHÝCH Kč 1.50.

REDAKCE A ADMINISTRACE TÝDENÍKU RODOKAPS PRAHA I., BÍLKOVA ULICE 20

RODOKAPS vychází každý pátek. – Obdržíte u všech knihkupců, v prodejnách novin, trafikách a nádražních prodejnách. – Cena sešitu nejméně o 52 stranách Kč 1.50 – Předplatné na celý ročník (52 sešity) Kč 78.-, na půl roku (26 sešitů) Kč 39.- včetně poštovného přijímá každé knihkupectví, prodejna, nebo přímo administrace »Rodokaps«, Praha I., Bílkova ul. 20. na účet pošt. spoř. čís. 97.630. – Filiální administrace pro Rakousko: Gustav Raus. Vídeň XX. Vorgartenstrasse 78 Cena 1 výtisku 35 Gr. – Ve všech ostatních státech Evropy roční předplatné Kč 120.-, USA za $ 6.– – Reklamace nezalepené se nefrankují. – Za redakci odpovídá Fr Danihelka. – Tiskne Československá akciová tiskárna v Praze II – Redakce a administrace: Praha I. Bílkova ul. 20 Telefon č. 605-51 – Adresa telegramů: Rodokaps. Praha. – Majitel a vydavatel: Sběratel spol. s r. o., Praha I. Bílkova ul. 20 – **Veškerá práva obsahu i ilustrací vyhrazena.** **– Novinová sazba povolena ředit. pošt a telegr. v Praze, čís. 91.611/III. a 1937. – Dohlédací pošt. úřad Praha 25. – Náklad 100.000 výtisků. – 31. března 1938.**